PARALELOSVIET

B.D. BENEDICT

PARALELNI __.SVIJET

Copyright © B. D. Benedict

Toronto, Canada, 1996 .

Sadržaj Predgovor . . . . . .02 Prikaze . . . . . .04 Nestanci . . . . . .43 Predviđanja . . . . . 79 Reinkarnacije . . . . . .117 Svjedočenja »zamrlih« . . . . . 152 Što kažu »pokojni« . . . . . 289 Zaključak . . . . . .223 B. D. Benedict 234

Sadržaj

Predgovor 2
Prikaze 4
Nestanci 43
Predviđanja 79
Reinkarnacije 117
Svjedočenja »zamrlih« 152
Što kažu »pokojni« 189
Zaključak 223
B. D. Benedict 234

Predgovor

Kao pisac zabavne i znanstvene fantastike, ja svakako nisam mogao ostati prekriženih ruku na sva ta izvješća, misteriozne glasove, prikazanja, poruke umrlih, ili svjedočenja onih koji su se na, za sada neobjašnjiv način za trenutak našli »s one strane života«.

Psiholozi, filozofi, teolozi, doktori znanosti i ostali poznavaoci ljudskog tijela i duše, prepiru se preko tiska, knjiga, TV emisija ili po bučnim kongresnim dvoranama. Oni više nisu zavađeni oko pitanja »da li to postoji«, već nagađaju »što je to?«. I onima najokorjelijim i najortodoksnijim znanstvenicima postaje sve jasnije, da se egzaktna znanost, našla prvi put pred ozbiljnom preprekom, pred nepoznatim fenomenom koji bjelodano postoji, ali se ne može izmjeriti i razložiti

nama raspoloživim instrumentima. Znanost se temelji na raznim svjedočenjima, nejasnim fotografijama ili zbrkanim glasovima koje snimaju i sakupljaju širom svijeta oni najradoznaliji. Što je, dakle, to što zadaje brige tim učenim glavama? Odakle sve to dolazi i kako?

I sam vrlo zaintrigiran tim izvanosjetilnim fenomenima, počeo sam prikupljati informacije o onim slučajevima, koji su do sada ostali skoro nepoznati a izravno se sučeljavaju s logikom zdravog razuma i zakonima prirode. Pokušao sam tome pronaći bilo kakvo znanstveno ili prirodno objašnjenje, ali sam na žalost otkrio, kao i većina drugih, da se tamo gdje »to« počinje, znanost i logika završavaju. Na kraju sam došao do smionog zaključka, da bi se svi ti fenomeni mogli jednostavo objasniti, ukoliko bi bili spremni prihvatiti, doduše fantastičnu mogućnost, da uz ovaj naš poznati materijalni svijet, postoji i jedan paralelni, sastavljen od *čiste* energije! Znam, zvuči nevjerojatno, ali ideja o »dva svijeta« nije moja. Stara je koliko i čovjek, njome su se bavili i drugi, ali su joj prilazili s pogrešne strane. Tom pitanju se oduvijek pridavalo prije religijsko nego prirodno značenje.

Kad sam prije nekoliko godina saznao s kakvim su poletom, pažnjom i tajnovitošću Sovjeti prišli tom problemu, shvatio sam da tu »nečega« ima. Ali kako cijeli problem ipak graniči sa znanstvenom fantastikom, raspravljao sam o njemu i sa drugim autorima, znanstvenicima i predstavnicima pojedinih vjera moderne Amerike. Započeo sam sa prikupljanjem i svrstavanjem podataka, a zaključak do kojeg sam s ostalim promatračima ovih fenomena došao, graniči s mogućim. Ali, kao što ćete i sami uskoro vidjeti, nije ni tako nemoguć.

Onima koji neće potpuno razumijeti ovu knjigu, odnosno bit njene teorije, unaprijed se ispričavam s napomenom, da je naš mozak ipak samo neka vrsta biološkog kompjutora i samim tim ograničen, kada su u pitanju »programi« na koje nije navikao. Ovdje želim podvući, da je i meni za sve tri godine odabiranja i proučavanja podataka veoma često »zastajao« mozak. Buljio sam u stotine novinskih izvješća, stare knjige ili foto-priloge, ne znajući što da mislim. Ono sa čime sam bio prisiljen suočavati se i upoznavati, ponavljam, prelazilo je moje skromne mogućnosti pisca znanstvene fantastike. Pogledajmo stoga zajedno, da li je sve to samo »prolazno ludilo masa«, ili smo zaista na pragu šokantnog i epohalnog otkrića, da pokraj ovog našeg, postoji još jedan - paralelni svijet!

U nadi da će vas ova knjiga i pokraj sve svoje fantastike iskreno zabaviti, jer joj je to i svrha, unaprijed vam se zahvaljujem na ukazanoj mi pažnji. B. D. Benedict

PRIKAZE Duh sa linije 401

Sjedim udobno zavaljen u mekanom plišanom sjedalu prostranog jet-a i promatram udaljene zgrade Los Angeleske zračne luke. Cijelim područjem dominira svjetski poznati okrugli restoran, koji kao da lebdi u zraku. Neshvatljivo obješen podno tri ogromne betonske noge-pipka, ovaj arhitektonski div zaista neodoljivo podsjeća na svemirski brod, koji kao da se upravo spustio iz Wellsovog romana »Rat svjetova«. Čudesnom prizoru doprinosi i treperenje usijanog vanjskog zraka, koji iskrivljuje sliku i time je čini još nestvarnijom.

Dva su sata i dvanaest minuta. Napokon smo nadomak glavne uzletne staze ali je iza nas već desetak novih zrakoplova, koji se strpljivo vuku jedan za drugim. Tromo se ljuljuškamo još dvije - tri minute, a onda okrećemo u položaj za polijetanje. Kapetan dodaje gas a zrakoplov počinje podrhtavati uz oštro zviždanje turbina. Dok se zalijećemo gledam kroz prozor, kako prolijeću velike betonske ploče uzletne staze. Desetak sekundi kasnije, ogromna mašina se polako uspravlja na gore i mirno nastavlja u tom smjeru. Snažni motori i dalje ravnomjerno zvižde, a mi se naginjemo u velikom zaokretu u lijevo.

Ispod i iza nas ostaje Los Angeles sa svojim mnogobrojnim, svjetski poznatim predgrađima, kojima se unatoč visini, još uvijek ne može nazrijeti kraj na obzoru. Penjemo se u širokom luku, a u dubini se ukazuje tamnomodra površina Tihog oceana. Bacam posljednji pogled na Santa Monicu, koja se kupa u popodnevnom suncu. Miljama duga pješčana plaža gotovo se crni od kupača, a po tamnoj površini mora, jasno se razabiru stotine razbacanih bijelih točkica, odnosno jedara mnogobrojnih jahti i čamaca. Zamišljam njihove prebogate vlasnike, kako razgolićeni sjede sa cigarom u jednoj, a konzervom coca-cole u drugoj ruci i ogovaraju svoje poslovne prijatelje i neprijatelje.

Dvadesetak minuta kasnije, glazbu u slušalicama prekida kapetanov monoton glas, koji nas izvješćuje, da upravo nadlijećemo Las Vegas. Ne uspijevam razaznati znameniti gradić. Već smo odviše visoko i osim beskrajne pustinje Mohave, gotovo ništa drugo se ne vidi.

Vraćam pogled na unutrašnjost zrakoplova. Dvije starije dame, jedan elegantan prosjedi gospodin i ja, jedini smo putnici prvog razreda. Proveo sam sedam napornih tjedana u Hollywoodu na snimanju specijalnog filma za svemirsku agenciju NASA. Vraćam se u Toronto i prema kapetanovoj obavijesti, slijećemo tamo za pet i pol sati. Zrakoplov tipa »Lockheed 1011« pripada kompaniji Eastern i smatra

se jednim od najboljih zrakoplova širokog trupa ikada napravljen. U zrakoplovnim je krugovima poznat i pod nadimkom »šaptač«, zbog svojih turbina prigušenog zvuka. Da nije vanjske buke, putnik bi lako pomislio da se vozi u nekom zračnom balonu. U tolikoj je mjeri udobna, glatka i neprimjetna plovidba ovim nebeskim divom od tri stotine sjedala. Ova vrsta zrakoplova drži visoki stupanj sigurnosti letenja, jer se nikada ranije nije srušio »svojom krivicom«. Do nesreća je uvijek dolazilo ljudskom pogreškom, zbog lošeg upravljanja. Američki su putnici neko vrijeme izbjegavali ove divne nebeske brodove, jer su se u takvom istom zrakoplovu iste kompanije i u ovakvom istovjetnom odjelu prvog razreda, pojavljivali znameniti »duhovi sa linije 401«. Ako mislite, da je u pitanju kakva glupa šala konkurentske kompanije, strašno se varate! Ono što se događalo desetinama pilota i stjuardesa Eastern-a, nije niti smiješno niti zabavno. Ukoliko ste još osoba slabijih živaca, dužnost mi je, odmah vas upozoriti, da ovo nije knjiga za vas.

Bio je petak navečer, 29. prosinca 1972. godine.

Zračna luka Kennedy u New Yorku, vrvjela je od tisuća užurbanih putnika, željnih da što prije pobjegnu u toplije krajeve i tamo proslave nadolazeće novogodišnje praznike. Zrakoplovi u smjeru Floride i Californije bili su gotovo svi puni. Između ostalih zrakoplova, letio je tu večer i Easternov »Lockheed 1011« na liniji 401 za Miami. Približavajući se glavnoj uzletnoj stazi, članovi posade Easterna vršili su posljednje provjere instrumenata i razgovarali o predstojećem letu. Zaključili su, da će im te večeri trebati znatno manje goriva, jer su vjetrovi bili povoljni. Straga se udobno ljuljuškalo sto šezdeset tri putnika. Prošlo je devet sati i ovo je bio posljednji Easternov let za Floridu te noći.

Dok su brisači ravnomjerno uklanjali snijeg s prednjeg stakla, tri muškarca osvjetljena elektronskim signalnim svjetlima, šutke su gledali ispred sebe. Približavao se trenutak uzlijetanja. Tišinu bi povremeno prekidao samo metalni glas iz kontrolnog tornja, davajući potrebne podatke. Točno u devet sati i dvadeset minuta, zagrmjeli su Easternovi snažni motori i zrakoplov se uskoro vinuo u nebo. Desetak minuta kasnije, već je izronio iz snježnih oblaka. Motor je besprijekorno radio; bio je isporučen kompaniji prije nepuna četiri mjeseca i sve je ukazivalo na to, da će let biti samo još jedan u nizu rutinskih sa iskusnom i profesionalnom posadom.

Za komandama se nalazio kapetan Robert Loft, iskusan kompanijski pilot, sa oko 30 tisuća satova letenja za sobom i tri stotine sati pilotiranja ovom vrstom zrakoplova.
Do kapetana Lofta, sjedio je prvi časnik Albert Stockstill četrdesetogodišnjak, ništa manje iskusan ili savjestan, koji je u Eastern prešao poslije 1000 sati letenja na vojnim transportnim zrakoplovima. Straga u uglu, pozorno motreći na stotine elektronskih svjetala, sjedio je 50-ogodišnji Donnald Repo, zvani Don. Bio je to 3. časnik, koji se usavršio za ovaj tip zrakoplova, a obavljao je dužnost zrakoplovnog inženjera. 10 stjuardesa vodilo je brigu o udobnosti putnika. Sve je bilo u najboljem redu.
Oko jedanaest i trideset ukazaše se blistava svijetla toplog Miamia, okruženog baršunastom, tamom okolnih močvara, poznatijih pod nazivom Everglades. Budući je putnicima poželio dobrodošlicu i ugodan provod, kapetan Loft je sa članovima posade započeo provjeravati listu nužnih radnji, koje je bilo potrebno izvršiti prilikom svakog postupka spuštanja. Kad je na red došlo ispuštanje stajnog trapa, odnosno kotača, signalna svjetiljka za prednji kotač se nije upalila.
- Prokletstvo! - opsovao je Loft kroz zube. - Moramo se ponovno dignuti. Odmah se obratio Tornju i dobio dozvolu i novu visinu, na kojoj će kružiti dok se problem ne riješi.
Vjerujući da je u pitanju samo pregorjela lampica, Loft i njegov ko-pilot su pokušali »udobrovoljiti je« sa nekoliko udaraca šakom. Kada im to nije pošlo za rukom, pokušali su otvoriti instrument i zamjeniti sijalicu. Ispostavilo se, da je to prilično komplicirano, a vremena nije bilo za bacanje. Budući da se svaki stajni trap može, pokraj hidrauličnog uređaja, spustiti i ručno, odlučeno je da se Donn Repo zrakoplovni inženjer, spusti u otvor ispod poda kabine i vizuelno provjeri položaj prednjih kotača i ključnog uređaja.
Dok je Donn silazio s baterijskom svjetiljkom, Loft i Albert petljali su oko proklete sijalice. Zrakoplovom je za to vrijeme upravljao kompjutorski uređaj :a automatsko letenje, a zrakoplovnim krugovima poznat pod nadimkom »georg«. Upravo je tu došlo do onog kobnog nesporazuma između savršenog uređaja i nesavršenog čovjeka. Dok se svaki čas naginjao da popravi signalno svjetlo, kapetan Loft je slučajno jače pritisnuo upravljač pred sobom, koji je automatski isključio auto-pilota, te je ogromni zrakoplov počeo ponirati naniže.

Donnald Repo se u tom trenutku mučio u tijesnom prostoru kabinskog otvora, pokušavajući uperiti snop baterijske svjetiljke u željenom pravcu. Konačno mu je to uspjelo, pa je zadovoljno zaključio, kako je sve u najboljem redu - prednji kotač je bio ispušten i propisno blokiran u tom položaju. Doviknuo je onima gore, da je sve u redu! Kapetan Loft je uzeo mikrofon i javio se opet prihvatnoj kontroli:
- Ovdje Eastern četiri - nula - jedan. Mi se okrećemo i vraćamo u položaj za slijetanje. Problem otklonjen.
- Što se dogodilo sa vašom visinom?! - upitao je kontrolor letenja oštrim glasom, nakon što ga je oblio prvi val ledenih žmaraca.
Tek tada je kapeta Loft pozornije pogledao instrumente pred sobom.
- Hej! - začuo se njegov uzbuđeni glas. - Što se ovdje događa?
Tog istog trenutka Donn Repo je u svom skučenom otvoru čuo neki čudan šum, koji je dopirao izvana. Bili su to vrhovi močvarnog drveća, koji su udarali po spuštenim kotačima. Tu se ujedno i završava snimljena traka njihovih posljednjih riječi. Točno 11 sati i 42 minute te tople noći Easternov »Lockheed 1011« srušio se u močvare Evergladesa. Od siline udarca se raspao na nekoliko dijelova i eksplodirao, izbacivši u visinu veliku usijanu kuglu oslobođenog kerozina.
29 osoba je poginulo, 77 je ostalo teže ili lakše povrijeđeno, uključujući i članove posade zrakoplova. Za taj veliki broj preživjelih, moglo se zahvaliti gustim vodama močvare, koje su nakon prve eksplozije prigušile ili pogasile ostale male požare i svojim plitkim vodama zaštitile preostale nesretne putnike. Sva 3 nesretna pilota u prednjem dijelu, također su nastradala - jedan na mjestu mrtav, druga dvojica izdahnuvši u bolnici iste noći. Najgore od svih, zasigurno je prošao Donn Repo, koji je još satima ostao prignječen u skučenom otvoru ispod poda glavne kabine. Ona dvojica gore imala su kakav - takav osjećaj što će se dogoditi, a on baš nikakav. Njega je smrt zadesila u prvom šoku. Izgleda da su i druga dvojica umrla s snažnim osjećajem osobne krivice, toliko snažnim, da im nije dao mira niti tamo na »onome svijetu«. Proći će još nekoliko godina, prije no što će se sva trojica smiriti i zauvijek napustiti ovaj materijalni svijet, u kojem su tako tragično završili. Ono što će uskoro uslijediti, vjerojatno će mnogim čitateljima podignuti kosu na glavi, ali, nije li namjera ove knjige, da ih izvjesti upravo o tim misterioznim fenomenima, koje naša materijalistička, moderna znanost nije u stanju zabilježiti i izmjeriti!

Dva mjeseca kasnije, sve je ponovno teklo uobičajenim tijekom. Kao i svaka druga nesreća, i pad Eastemovog zrakoplova bio je samo novost tjedna. Poginule su pokopali, olupinu odvukli u jedan od Easternovih hangara u Miamiu, a svega nekoliko dana kasnije, komisija je bila sigurna, da je do nesreće došlo isključivo nepažnjom posade. Milioni putnika nisu niti na trenutak posumnjali u ispravnost znamenite kompanije, još su manje izgubili povjerenje u vanrednu letjelicu, koja je čak i u ovom tragičnom slučaju dokazala, da je bila u ispravnijem stanju od onih, koji su te kobne noći njome upravljali.
O nesreći se više nije prepričavalo niti medu službenicima Easterna. Kao da su je svi što prije željeli zaboraviti i vratiti se svojim svakodnevnim obvezama i planovima za budućnost. O ljepšoj su budućnosti te noći pričale i dvije mlade stjuardese Jane i Donna. O budućnosti je u stvari pričala Donna, koja se tih dana trebala udati za inženjera iz iste kompanije. Radoznala je Jane posvuda pratila Donnu tijekom cijelog leta, pa čak i u tijeku služenja večere. Rastale su se samo na nekoliko minuta, kada se Donna prva spustila skučenim dizalom u donje prostorije zrakoplova, kako bi iz toplih pećnica uzela novu količinu hrane.
Prvo što je osjetila, kada se dolje našla sama, bila je neka čudna hladnoća. Iako je toplomjer u pećnicama jasno pokazivao visoku temperaturu, Donni se, iz nepoznatih razloga počela ježiti koža na golim rukama. Prišla je redovima pećnica, provjeravajući njihov sadržaj. Odjednom ju je netko dotakao po razgolićenom ramenu. Misleći da je to Jane u međuvremenu sišla, stjuardesa se osvrne, prijateljski se smješeći. No njen se osmijeh istog trenutka zaledio, jer osim nje u prostoriji nije bilo nikoga!
Leđima se oslonila na tople pećnice i tako se oslonjena počela polako povlačiti prema dizalu. Posve je sigurno »osjećala« nečiju prisutnost, iako joj nije bilo jasno, tko bi još osim nje tu mogao biti. Naglo je pootvarala nekoliko vrata ugrađenih ormara, misleći da se netko od kolega sakrio pa je želi uplašiti. Kako se uvjerila da nema nikoga, uspaničeno je započela pritiskati dugmad na obadva dizala... Uletjela je u onaj drugi, budući je onaj prvi, kojim se spustila bio zauzet. U njemu se nalazila Jane, pa su se tako mimoišle.
Jane se također iznenadila neobičnoj hladnoći, ali i činjenici da je dolje ne čeka prijateljica. Svojim ju je, naime, očima vidjela, kako se spustila dizalom prije nepune tri minute! Kratko je stajala u nedoumici, te se i

sama protrljala po rukama i pošla u smjeru redova s pećnicama. I njoj se učinilo, da nije sama u odjeljku, pa se sve češće počela zabrinuta osvrtati. Posve je jasno čula nečije teško disanje, pa se okrenula u tom smjeru. Isprva je pomislila, da joj se magli pred očima, jer je nešto iznad desnog zida primjetila nekakvu čudnu izmaglicu. Bilo je to nalik na maleni oblak zgusnute pare, koji se naizmjenično povećavao i smanjivao. Jane je protrljala oči. Istina, ovo joj je bio treći let toga dana, ali se nije osjećala osobito umornom. Oblačak bijele pare se nije gubio, naprotiv, počeo se oblikovati i ocrtavati udubljenja očiju i usta, a potom sve jasnije obrise čovječjeg lica! I pored silne želje da pobjegne s tog strašnog mjesta, Jane je od straha bila gotovo paralizirana. Noge su joj klecale, i činilo se, kao da su slijepljene s podom. Širom otvorenih smeđih očiju, djevojka je piljila u prikazu pred sobom koja se sada već jasno oblikovala u lice sredovječnog čovjeka s naočalama s tankim metalnim okvirima. Lice mu je bilo pepeljasto, a prorjeđena kosa sijeda. U tom trenutku Jane nije imala pojma, tko bi to mogao biti. Jer, na sreću, nije poznavala pokojnog Donn Repa. Da slučajno i je, te bi je noći pronašli dolje mrtvu!

Rukama stiskajući drhtave usne, kako bi prigušila krik, djevojka se napokon odvoji od zida s pećnicama i potrči prema dizalima preko puta. Dok je s obje ruke suludo udarala po dugmetu jednog i drugog dizala, nije se usuđivala osvrnuti u tom smjeru. Jedva se ugurala između uzanih vrata i tada se još jednom, posljednji put, suočila s prikazom. Lice se počelo micati, kao da je čovjek želio progovoriti. Dizalo ga je spriječilo u tome.

Izbezumljena od straha, Jane je iz malog dizala utrčala u obližnji zahod i zaključala vrata. Lice joj je bilo blijedo, oči uplašene, a usne poplavjele. Trebalo joj je deset minuta da dođe k sebi, malo se umije i dotjera kosu. Kada ju je, nešto kasnije srela, Donna se zagleda u svoju kolegicu:

- I ti si dolje nešto primjetila? - bilo je prvo što je upitala.

- Nešto?! - ponovi Jane prigušenim glasom i povuče je u mali prolaz, kako ih ostali ne bi čuli. - Svojim sam očima vidjela dolje ispred zida lice nekog čovjeka s naočalama! Otvarao je usta i želio mi nešto reći!

Dvije djevojke mudro odluče, da za sada, o ovome nikome ne govore. Naravno, nije im ni na kraj pameti bilo, da bi to lice moglo pripadati kojem od stradalih članova posade srušenog zrakoplova. Ali, vi već sigurno naslućujete, ovaj prvi čudni slučaj, dogodio se upravo na toj

kobnoj liniji 401, od New Yorka za Miami, u jednom od Easternovih »Lockheeda 1011«, onom istom tipu zrakoplova, koji se na ovoj istoj liniji srušio prije dva mjeseca.
Mjesec dana kasnije, jedna iskusnija stjuardesa, po imenu Susan Parson, ukrcala se sa svojih deset kolegica u veliki »Lockheed 1011« na istoj liniji, ali iz Miamia za New York. Svi su putnici sjedili na svojim mjestima i zrakoplov je bio spreman za polijetanje. Gospoda Parson inače šef domaćica na ovom letu, prolazila je lagano između redova prvog razreda, vrhom olovke brojeći putnike, i uspoređujući ih sa brojem na listi putnika, koju je držala u lijevoj ruci. Jedan je putnik bio suvišan, u odnosu, na listu.
Neupadljiva, kakva je samo ona znala biti, Susan Parson je još jednom prošetala, pažljivije zagledavajući lica putnika. Tada je primjetila u jednom od poluprazniih redova, uniformiranog kapetana njihove kompanije. Sjedio je ukočen, gotovo nepomično zureći nekuda ispred sebe i prilično blijed u licu. Susan ga nije osobno poznavala, ali je znala za običaj, da prvim razredom lete piloti Easterna, vraćajući se sa dužnosti, ili odlazeći preuzeti neki zrakoplov u susjednom gradu ili državi. Bila je ipak iznenađena, što se ime ovog kapetana nije nalazilo na njenoj listi, iako je trebalo.
- Oprostite kapetane - zastala je gospođa Parson i obratila mu se tihim glasom - putujete li sa nama kao »povratnik«, ili ste na putu privatno? Znate, nemam vas na svojoj listi putnika - pitala je ispričavajući se.
Na kapetanovom pepeljastom licu ne pomakne se ni najmanja bora. kao da je uopće nije čuo, niti primjetio, i dalje je zurio nekuda ispred sebe, čudnim pogledom, od kojeg Susan Parson osjeti jezu. Pomislila je, da je možda bolestan.
Neupadljivo se povukla u smjeru pilotske kabine, prilično zabrinuta.
- Momci, straga u prvom razredu nešto nije u redu! - nagnula se između kapetanovog i ko-pilotovog sjedala.
- Kako to mislite? - pogledao ju je kapetan Rayerson preko naočala, a i mlađi 1. časnik prestane kontrolirati check listu, gledajući je pomnjivo.
- U odjeljku prvog razreda sjedi jedan kapetan Easterna, kojeg ranije nisam susrela. Na moje pitanje kuda putuje, nije niti okom trepnuo, nekako je »smrtno blijed«, i samo zuri ispred sebe!
- Zašto ne pogledate u listu?
- U tome je problem kapetane! Tog gospodina nema na našoj listi! Znam

- nastavi ona - možda nije imao vremena prijaviti se našem uredu u zračnoj luci, a možda je i kakav psihopat, sa tko zna kakvim namjerama? Izgleda bolestan u svakom slučaju!
Kapetan Rayerson ju je kratko promatrao bez riječi, potom odloži svoje papire iznad komandne ploče i tromo se počne izvlačiti iz svog uskog sjedala...
- Poći ću pogledati sa vama - reče stjuardesi, zakopčavajući svoj službeni kaput.
Nakon što je oštrim koracima ušao u sredinu odjeljka, kapetan Rayerson se sagne u namjeri da oslovi tajanstvenog kolegu. Ali kada ga je pažljivije pogledao, Rayerson ustuke dva koraka natrag i sam smrtno problijedivši...
- Gospode! - uzviknuo je. - Pa to je kapetan Loft!
Tada se dogodilo ono najčudnije od svega. Pokraj prozora, tri sjedala dalje, sjedila je starija dama s džepnom knjigom u rukama. Privučena prisućem dvojice službenika i kapetanovim uzvikom i sama se zagledala u nepomičnu figuru uniformiranog čovjeka. Pred očima trojice svjedoka, do tada prilično čvrsto tijelo u iniformi, počne »blijediti«. Kroz njega su se uskoro počeli nazirati djelovi sjedala, a potom tijelo potpuno nestane! Učinak je prisutne neodoljivo podsjetio na ona poznata »pretapanja« viđena u filmovima.
Dami pokraj prozora, ispadne knjiga iz ruku i ona klonu u svom sjedalu bez svijesti. Kapetan ostavi problijedjelu stjuardesu da pomogne putnici, a on se dugačkim koracima uputi prema izlazu iz zrakoplova. Što je Rayerson i sa kime razgovarao u uredu Easterna, nikada nije objavljeno, no uskoro u zrakoplov uđu trojica naoružanih policajaca, koji pomno pretraže cijeli zrakoplov i zavire u svaki ugao. Zastoj je potrajao cijeli sat, a prva vijest o »duhu« s linije 401, već se uvelike širila idućeg dana, ne samo po zrakoplovima Easterna, već i po ostalim kompanijama.
Kako su i same načule o tome događaju, Jane i Donna se sa olakšanjem zagledaju jedna u drugu. Bio je to konačan dokaz, da je sa njih dvije sve u redu, da nisu poludjele ili naglo oboljele od neke opasne duševne bolesti. Ohrabrene onime što su čule, stjuardese se počnu i same povjeravati svojim kolegicama, pa priče o »Easternovom duhu« započnu dobijati zabrinjavajući tijek.
Početkom kolovoza, odnosno nakon spomenute nesreće u močvarama Evergladesa, Jane se ponovno našla na liniji za Miami, ali

dnevnoj, pod brojem 318. Iako je stalno nastojala ne naći se sama u bilo kojem od odjeljaka velikog zrakoplova, do tog poslijepodneva nije više doživjela niti najmanju neugodnost. No tada je primjetila određenu neobičnost u ponašanju zrakoplova. Iako su letjeli po divnom vremenu i modrom nebu bez ijednog oblačka, zrakoplov se povremeno bez ikakvog vidnog razloga počeo naginjati na desnu stranu, da bi se potom odmah naglo ispravio i nastavio sa svojim uobičajenim mirnim letom. Dobro znajući da »Lockheed 1011« ima zasigurno najsavršenije navigacijske uređaje na svijetu, djevojka je nastojala ne razmišljati suviše o toj beznačajnoj iako neobičnoj pojavi. Zabrinula se tek pošto ju je jedan od putnika zaustavio rukom u prolazu i zamolio da se sagne...

- Što je ono na rubu krila? - zapitao ju je nervoznim glasom čovjeka, koji ne voli »misterije« na visinama od deset tisuća metara.

Stjuardesa se sagnula da bolje vidi i ostala u tom položaju gotovo okamenjena. Iznad samoga kraja desnog krila, lebdio je onaj, njoj već poznat oblačić bijele magle! Opet je pulsirao rastežući se i smanjujući, a kada bi povremeno dodirnuo sam vrh krila, zrakoplov se nezadrživo odmah naginjao na tu stranu. Očigledno ga nisu mogli zadržati niti svi savršeni uređaji za automatsku navigaciju.

- To je oblak, ne brinite - smeteno se nasmješila putniku.

- Oblak koji »putuje« sa zrakoplovom?! - ponovio je ovaj sa sumnjom. Radije otiđite do kapetana i recite mu što ste upravo vidjeli! Čvrsto stisnutih usana, Jane potvrdi glavom da hoće, uputi se u smjeru pilotske kabine i pokuca na vrata.

- Nešto nije u redu? - okrene se kapetan Wilson u svom sjedalu i zagleda u blijedu djevojku.

- To sam ja došla vas pitati.

- Što mislite time? - nije se dao zbuniti iskusni kapetan.

- Primjetila sam povremeno naginjanje zrakoplova na desnu stranu, što se nikada ranije nije događalo!

Članovi posade izmjeniše međusobne poglede bez riječi.

- Pa kada ste to već spomenuli - na kraju je priznao kapetan - upravo smo pokušavali razjasniti tu pojavu. Međutim, svi su instrumenti u savršenom stanju, a i vrijeme je, kao što vidite, idealno za letenje.

- Bojim se da istražujete u pogrešnom smjeru - zagonetno mu dobaci Jane.

- A ja se bojim, da vas ne razumijem gospođice! - podignu kapetan

svoje prosjede obrve.
- Pođite sa mnom na trenutak u putnički odjeljak. Mislim da trebate nešto vidjeti!
Zainteresiran ovakvim njezinim neobičnim ponašanjem, Wilson posluša i pode za njom, ali ostavi svoj kaput i kapu, da ne bi bio suviše upadljiv kojem uznemirenom putniku. Jane ga odvede malo više straga i propusti u jedan potpuno prazan red sjedala.
- Iznad vrha desnog krila! - rekla mu je tiho, spuštajući se pokraj njega.
Kapetan Wilson je ukočeno zurio u maglovitu pojavu, a i onda mu se ukočene vilice konačno oslobode.
- Što je ono do vraga?! - upita više za sebe.
Toga trenutka oblačić opet dodirne površinu krila i zrakoplov se kao po zapovijedi nagne na desnu stranu, da bi se ubrzo ispravio, kada se tajanstveni oblačić podigao.
- Bože! - promrlja Wilson sve slabijim glasom. - Ovako nešto nisam vidio u cijelom svom životu, kakva je to snaga, kojoj se ne mogu oduprijeti oni snažni hidraulični uređaji za navigaciju? Leteći tanjuri?! - pogleda on odjednom u djevojku pokraj sebe.
- Ne kapetane - nasmješi mu se Jane čudno. - To se ponovno vraća »duh linije 401«!
- Slušao sam o tim glupostima - tiho primjeti Wilson - ali mi je, moram priznati, teško u takvo nešto povjerovati!
Kako bi mu bar donekle pomogla da »probavi« ono što je upravo gledao, Jane mu ispriča o svom i Donninom doživljaju od prije nekoliko mjeseci, a podsjeti ga na pojavljivanje pokojnog kapetana Lofta u odjeljku prvog razreda. O tome je tisak na veliko pisao, jer ma koliko se kompanija Eastern trudila prikriti stvari unutar svoje kuće, ona je putnica posvjedočila novinarima što je vidjela svojim očima.
- Bože! - ponovno je Wilson prizivao Stvoritelja. - Ako je to ipak moguće, što nam ovim putem žele predočiti?
- Pa, koliko sam ja razumjela, oni nas mogu srušiti kada god to požele! dotuče ga mlada stjuardesa svojim zaključkom.
Kapetan Wilson je zurio u nju nekoliko trenutaka, zatim se još jednom osvrne u smjeru desnog krila, ali onaj oblačić kao da je čuo ovaj zadnji dio njihovog razgovora, nestane bez traga.
Liona Parana bila je jedna od onih ljeopotica meksičkog podrijetla, kakve su se mogle vidjeti samo u filmovima. Nakon završetka koledža slučajno se, po nagovoru jedne prijateljice prijavila na natječaj za nove

stjuardese Easterna i naravno pobijedila zbog sva tri razloga: izvrsno je govorila španjolski i engleski, a veoma dobro je vladala i francuskim. Načinom govora i općim ponašanjem, bila je jednaka svakoj manekenki i na kraju, bila je veoma privlačna djevojka.
Te je noći bila raspoređena na liniji 401 za Miami, a iza sebe je imala kratko iskustvo od svega nepuna dva tjedna. Tek što je završila Easternovu školu za domaćice zrakoplova.
- Liona! - doviknula joj je starija kolegica iza leđa - spusti se dolje i donesi samo dvije večere u pilotsku kabinu! Djevojka potvrdi glavom da razumije i odmah posluša. Budući se i posada hranila istom hranom kao i putnici, Liona krene prema pećnicama s poredanim poslužavnicima, koji su se podgrijavali. Ali, pećnicu kojoj je prišla, nije mogla otvoriti. Dok je petljala oko elektronskog dugmeta za podešavanje topline, koje je inače i oslobađalo i staklena vrata pećnice, ona osjeti nečiji dodir po lijevom ramenu.
- Dozvolite - reče joj uniformirani čovjek sa naočalama na blijedom licu.
Mlada se djevojka bez riječi pomakne u stranu, a časnik dodirom ruke oslobodi tvrdoglavi uređaj, koji škljocne i pećnica se otvori.
- Oh, hvala vam kapetane! - nasmješi se ona ljupko.
- Ja nisam kapetan, reče joj on ozbiljno. - Radim kao zrakoplovni inženjer.
Liona se još jednom ljubazno nasmješi i počne izvlačiti dva poslužavnika sa naslaganom hranom. Kada se opet okrenula, onaj je časnik već nekuda nestao. Liona se popela u gornji kat i unijela u pilotsku kabinu...
- Ah, hvala! - prihvati kapetan prvi poslužavnik a ko-pilot drugi.
- Zahvalite vašem kolegi - nasmijala im se djevojka ljupko. - Da mi nije pomogao otvoriti pećnicu, bojim se da bi još čekali.
Tu se Liona sa onim istim smješkom okrene malo udesno, prema uglu u kojem je sjedio zrakoplovni inženjer. Bio je to mladić tridesetih godina, potpuno crne kose i bez naočala! Djevojka se zbunila.
- Gdje je onaj drugi gospodin?
- Koji drugi? - zapita je mladić zainteresirano.
- Onaj koji mi je maloprije otvorio pećnicu. Nosi naočale i predstavio se kao zrakoplovni inženjer - i dalje se smješila.
Tada se kapetan zagrcne i počne kašljati.
- Sreli ste dolje čovjeka u uniformi Easterna, sa naočalama? - upitao ju

je on ostavljajući poslužavnik sa hranom po strani.
- Da - potvrdila je ona.
- Oh, Bože! - uzbudio se sada kapetan. - Zar opet?!
Dok su trojica pilota izmjenjivala značajne poglede, Liona ih je promatrala sve zabrinutija. Pomisli da se radi o nekom, kompaniji već znanom duševnom bolesniku, koji se »opet« uvukao u zrakoplov, predstavljajući se kao pilot kompanije!
Kapetan se sagne i izvadi iz svoje putne torbe jednu kuvertu. On izvuče iz nje slike trojice muškaraca, obučenih u uniforme Easterna.
- Da li je to bio jedan od ovih? - pružio je kapetan fotografije u koje se Liona zagledala i bez puno razmišljanja prepoznala Donn Repa.
- Bio je to ovaj gospodin!
- To nije moguće! - reče kapetan više za sebe.
- Nešto nije u redu? - počela je paničiti Liona.
- Gospodin sa kojim ste, kako tvrdite malo prije razgovarali, bio je pilot Easterna i poginuo u nesreći prije osam mjeseci!
Liona se tek sada prisjeti nedavnog razgovora, koji je o tome vodila sa jednom Eastemovom stjuardesom. Njezine se velike tamne oči čudno okrenu prema gore i ona se mlitavo sruši na uski put pilotske kabine.
- Do vraga! - bilo je sve što je kapetan još rekao
Dok je mladi zrakoplovni inženjer pokušavao osvijestiti Lionu, kapetan dohvati dnevnik leta, odeblju bilježnicu u koju se moralo upisivati sve značajnije što se zbivalo tijekom leta. Na žalost, svi oni listovi iz dnevnika, za koje su neke novinske kuće kasnije nudile tisuće dolara, bili su istrgnuti i izgubio im se svaki trag. Kompanija Eastern svakako ništa nije prepuštala slučaju.

Prošlo je govoto godinu dana od nesreće u močvarama Evergladesa, a »duhovi linije 401« naizmjence su se pojavljivali sa jednim izuzetkom - nedostajao je kopilot Albert Stockstill. On se nikada nikome nije »ukazao«, a zbog čega, saznati ćemo kasnije.

Život je, međutim »s ove strane« tekao i dalje svojim tijekom: milioni putnika su nekamo letjeli, tisuće pilota mijenjali su svoje linije i zrakoplove, a kompanija Eastern je strpljivo čekala da se priče o njezinim duhovima skinu sa novinskih stranica. Priznati će te i sami, nije ugodno putovati zrakoplovima, koje povremeno »posjećuju duhovi«. On o što se ubrzo dogodilo, prevršilo je svaku mjeru.

Ko-pilot Morise Dunlop bio je to poslijepodne određen za let iz Miamia za New York, dakle, na onoj drugoj liniji 318. Već kao 20-

ogodišnjak posjedovao je letačku dozvolu za privatni zrakoplov. Budući je završio koledž za zrakoplovnog mehaničara, ubrzo je dobio posao u Easternu, koji je rado zapošljavao mlade ljude. Tamo je nastavio pohađati Easternovu večernju školu za pilote, koju je također uspješno završio. Bio je drugi časnik već gotovo 3 godine.

Kako se prvi našao u pilotskoj kabini Morise je najprije, po svom starom običaju, izvadio iz džepa kaputa malenu namagnetiziranu sliku svoje supruge i kćerke, i pritisnuo je na metalni dio, sa svoje lijeve strane. Taj mu je postupak, na neki način značio otklanjanje nesreće. Tvrdi se, da gotovo nema pilota, koji nije barem malo praznovjeran, kada su u pitanju slične stvari. Odjednom, Morise začuje negdje straga ispod kabine, nekakvo lupanje. Prilično iznenađen on ustvrdi, da se netko nalazi dolje u otvoru. Ustao je, otvorio okrugao poklopac i propustio van nekog časnika Easterna dosta čudnog izgleda. Čovjek je bez riječi sjeo za mali stol u uglu.

- Sve sam provjerio, nema problema - rekao je tiho.

- Morise ga nije poznavao; Eastern je na platnom popisu imao više od dvije tisuće pilota i veoma malo njih se međusobno poznavalo. Misleći da je to treći član posade, Morise se bez riječi vrati u svoje desno sjedalo. Više se nije osvrtao, sve dok nije čuo poznati glas kapetana Browna. Ali iza kapetana je ušao još jedan stariji čovjek, koji je zauzeo prazno sjedalo zrakoplovnog inženjera.

- Zar se onaj gospodin predomislio. - zapitao ih je on sa začuđenim smješkom na preplanulom licu.

- Koji gospodin? - spuštao se kapetan u svoje sjedalo.

- Onaj zrakoplovni inženjer, kojeg sam maloprije pustio iz »rupe« kako su popularno zvali otvor ispod kabine.

Kapetan Brown je bio veoma ozbiljan i metodičan čovjek, koji nije volio glupe šale u pilotskoj kabini. Nakon što je kratko i oštro promotrio svog mlađeg kolegu, on ga zapita:

- Otvorili ste otvor i propustili van nekog Easternovog časnika?

- Točno - uozbiljio se i Morise osjećajući da nešto nije u redu.

- Bio je prilično blijed u licu i nosio naočale sa tankim metalnim okvirima?

- nagađao je kapetan sve slabijim glasom.

- Točno! - prisjetio se Morise naočala.

Kapetan se nagne na stranu i izvadi iz torbe jednu fotografiju.

- Sličio je ovom čovjeku? - pružio je fotografiju Moriseu.

- Da, to je bio taj čovjek! Časnik Easterna!
- Da li vi mladiću znate, tko je taj gospodin na slici?
Morise vidno problijedi, ali ne stoga što se sjetio priče o »duhu sa linije 401«. Bio je to osamnaesti slučaj ukazivanja duhova na Easternovim linijama za Miami i kompanija je odlučila poduzeti nešto ozbiljnije, kako bi se jednom zauvijek stalo na kraj tim naklapanjima.
Budući su sva moderna sredstva zakazala u razboritom razjašnjavanju ovih čudnih događaja, kompanija se obratila jednom znamenitom parapsihologu. Poslije gotovo mjesec dana provedenih na sređivanju dokumenata, svjedočenja, preslušavanja vrpci i obradi ostalih podataka, parapsiholog je došao do slijedećih zaključaka. Uzme li se u obzir nevjerojatna mogućnost postojanja »dva svijeta«, od kojih je jedan materijalan, a drugi sazdan od energije čiste

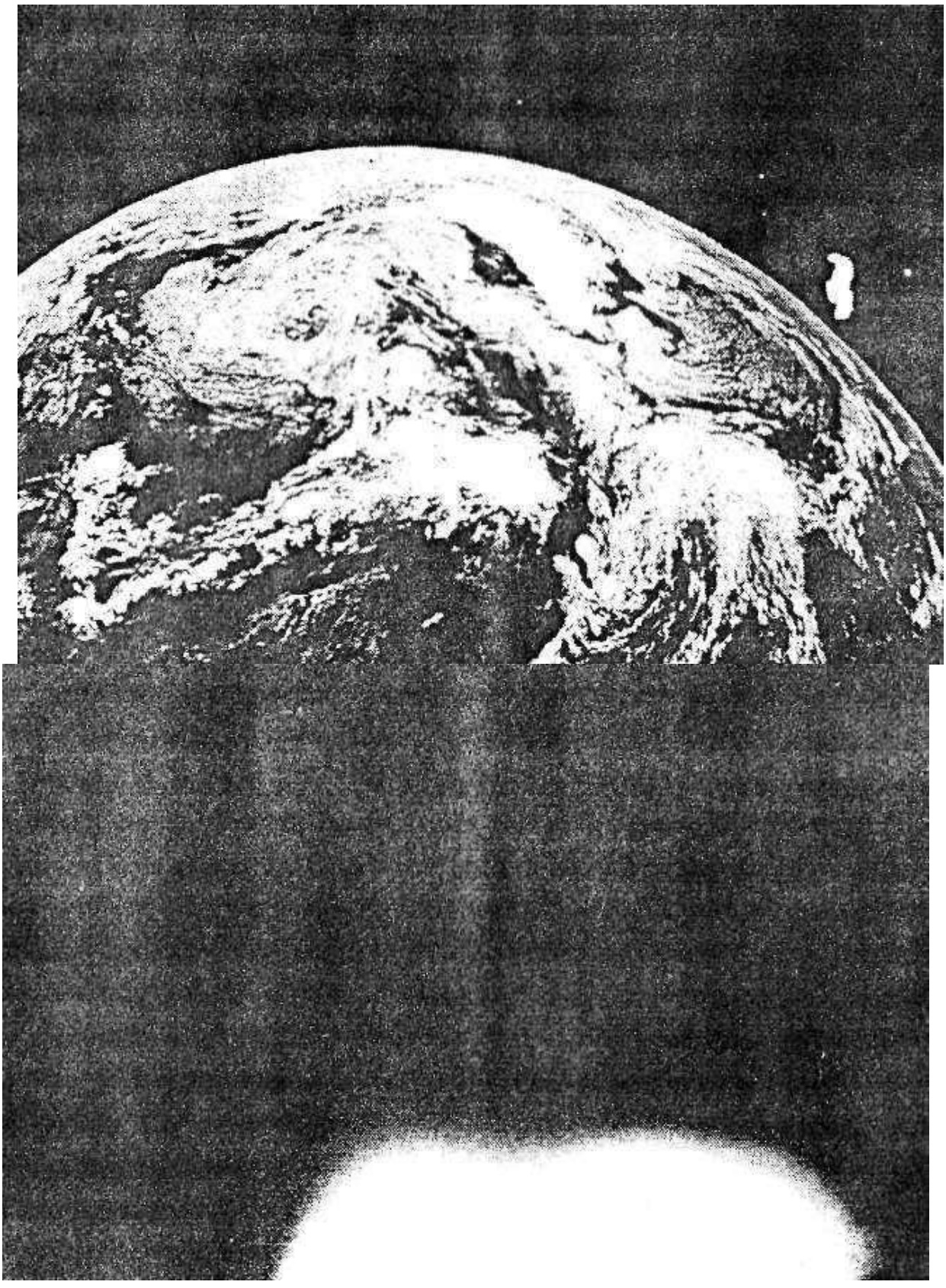

svijesti, odnosno duhovni, stvari su se odvijale posve prirodnim tijekom. Kada su preminuli, nekadašnji Easternovi piloti našli su se u tom »drugom svijetu«. Jedan od njih, drugi časnik Stockstill, shvatio je što se sa njim dogodilo. No, kapetan Loft i inženjer Donn Repo ostali su tako snažno vezani za ovaj svijet, da ga jednostavno nisu mogli ostaviti; ostali su se kretali po onom tankom rubu između te dvije dimenzije. Tome su doprinijeli, u manjoj mjeri ateizam, dakle podsvijesno odbijanje da razumiju svoju smrt, a više grižnja savjest zbog izgubljenih života i ogromne materijalne štete, koju su ovim padom prouzročili kompaniji. Dok su im tijela ovdje ostala uništena i osakaćena, njihova je svijest ostala posve neoštećena. Iz jednostavnog razloga, što se materijalni i duhovni svijet ne mogu izjednačiti. Naprosto su odvojeni i apsolutno neovisni jedan o drugom, tvrdio je parapsiholog.

Posljedice toga su slijedeće - časnik Stockstill bez problema odlazi dalje, zauvijek ostavljajući iza sebe ovaj materijalni svijet. Loft i Donnald Repo ostaju i u svojoj snažnoj želji da se »vrate«, otpočinju sa svojim pojavljivanjima među nekadašnjim kolegama u obliku prikaza. Njima je bjelodano potrebna pomoć, mora im se na neki način staviti do znanja da su umrli, te im pojasniti gdje i kako da idu dalje. Na žalost, parapsiholog nije bio stručnjak na tom posve spiritualnom području, pa je predložio kompanji, da pozove u pomoć jednog znamenitog svećenika, znanog po istjerivanju »duhova« iz starih kuća i dvoraca. Na jednoj specijalno priređenoj spiritističkoj seansi, za koju se tvrdilo da je održana u odjeljku prvog razreda na liniji 401 iz New Yorka za Miami, svećenik je »prizvao« duhove pokojnih pilota i pojasnio im, neke njima nepoznate stvari. Obećali su mu, smjesta otići u miru i nikada se više pojaviti. I nisu. Nikada više.

Prethodna, gore *:* Pokraj raznih privatnih snimaka »čudnih pojava«, i NASA posjeduje bogati dossier fotografija, koje su snimili Apollo 13 i 15 u svemiru, iako znanstvenici još ne znaju pouzdano što te »maglice« predstavljaju, oni kažu da bi to »mogao biti svemirski otpad«! Ali tamo gdje su snimci načinjeni nema gravitacije, a ni brodski otpad se ne smije izbacivati van.

Prethodna, dole: Krupan plan jedne od »tajanstvenih« maglica, koji su snimili svemirski brodovi Apollo na svome putu prema Mjesecu, na filmskoj vrpci ove se maglice »kreću« odnosno mijenjaju oblike'.!

Odabrao sam za vas, dragi čitatelji, ovaj slučaj kao prvi u nizu ostalih, jer je ovo najmasovniji fenomen prikaza, koji se ikada ranije dogodio, a vezan je uz jedan objekt ili mjesto. Ljudi, kojima se gore opisano događalo, bili su veoma ozbiljni, školovani i profesionalno savjesni u svom odgovornom poslu prevoženja miliona putnika. O tom znamenitom slučaju pisao je kako ozbiljan, tako i neozbiljan tisak. Objavljeno je nekoliko knjiga, a niti Hollywood nije zaostao, snimivši uzbudljiv film na tu temu. Mi se u ovim prvim poglavljima nećemo baviti teorijom o vjerodostojnosti ovih slučajeva ili njihovim tehničkim pojedinostima. Cilj je, da čitatelja, prije svega, izvjestimo o tim fenomenima i u isto ga vrijeme zabavimo. Kasnije ćemo sagledati pojedinosti i opisati znanstvene pokušaje, da se ti fenomeni pojasne.

Djevojka s mosta

General Handerson ljutito poklopi slušalicu telefona i poluglasno opsuje, što inače nije bio njegov običaj. Kratko je gledao u vlažni tamni prozor, po kojem su udarale krupne kapi olujne jesenje kiše, a onda se okrene svojoj supruzi Emmy:

- General Patterson - zahtjeva da se odmah vratimo u Omahu, kratko je izvjesti. Neki važan član Kongresa želi nas vidjeti sutra ujutro u 10 sati. Bojim se, draga, da ćemo se u tom slučaju morati odmah pakirati i krenuti na put.

- Ovo je najgori godišnji odmor, koji smo ikada imali, zar ne? - podigne gospoda Emmy svoj pogled sa pletiva. - Gotovo cijeli tjedan je lila kiša, a sada nas čak prekidaju službenim razlozima!

General Handerson nije rekao više ništa. Tiskao je duhan u svoju lulu i sakupljao najvažnije stvari za put. Svoju su vikend kuću napustili navečer oko 9_{30}. Do Omahe, koja se nalazi na samoj državnoj granici između Iove i Nebraske, trebalo im je najmanje 3 sata vožnje automobilom.

Oko 10_{30}, prošli su kroz gradić Logan i počeli se približavati tamnoj konstrukciji željeznog mosta, preko rječice Boayer. Još uvijek je padala kiša, ali sada nešto slabija. Iz radio aparata je dopirala tiha glazba, u ono vrijeme čuvene crnačke grupe »The Platters«. U tijeku je bio izravan prijenos njihovog koncerta uživo iz Omahe. Bila je to 1959. godina.

Odjednom Handerson počne kočiti, što probudi njegovu suprugu iz drijemeža. Na sredini pustog vlažnog puta, na ulazu na most, stajala je mlada djevojka. Pod svijetlima farova činila se sablasno nestvarnom.

Prišla je desnim vratima njihovog Dodgea, čiji je prozor gospoda Handerson već spuštala.
- Haj! -pozdravila ih je čudnim baršunastim glasom, koji je više nalikovao glasnom šapatu. - Stanujem nekoliko milja niže, da li bi me poveli kući?
- Naravno! - odmah je pristao Handerson i gospoda Handerson otvori vrata i sagne se da propusti djevojku na stražnje sjedalo. Automobil Handersonovih je bio cabriolet sa dvoja vrata. Dok je kiša i dalje udarala po platnenom krovu, polako krenu dalje. Djevojka je šutjela i ukočeno gledala nekuda kroz desni prozor. Tijekom vožnje, Handerson bi bacio poneki pogled u ogledalce, proučavajući čudno blijedo lice mlade djevojke. Nije mogla imati više od 18 godina i kada bi se dotjerala, morala bi biti prava ljepotica. Handersona je jedino smetalo smrtno blijedilo na njezinom mladom licu. Neugodno ga je podsjetilo na lice jedne mlade djevojke, koja se prije 3 godine utopila, a u čijem je neuspješnom spašavanju i sam sudjelovao.
- Volite li Platterse? - zapita je on, kako bi prekinuo neugodnu tišinu.
- Smeta mi vaš radio - rekla je djevojka umjesto odgovora.
Handerson kratko pogleda svoju suprugu, koja odmah isključi radio. Već su oboje zaključili i po djevojčinom čudnom liku i po njezinom preozbiljnom glasu, kako je vjerojatno bolesna, ili joj se dogodilo nešto veoma neugodno.
- Skrenite, molim vas, na desno kod onog puta - upozorila ih je.
Handerson posluša bez riječi. Puteljak je vodio na nečije privatno imanje, odnosno ranč. Ubrzo prođu kroz velika vrata s imenom ranča. Bilo je očito, da ovdje žive neki teški bogataši. Handerson se osvrne da pogleda djevojku, ali ona se ne pomakne.
- Želite li da obavijestim vaše roditelje? - ponudio se, misleći da je zaista bolesna.
- Molila bih vas - odvrati djevojka i dalje zureći u kuću.
Handerson je već uhvatio kvaku svojih vrata, kada se sjeti upitati je:
- Što da im kažem? Ne znam niti vaše ime.
- Recite mome ocu, da ste dovezli Lonny, njegovu kćerku.
General klimne glavom i izađe na kišu. Pretrčao je nekoliko koraka dok se nije našo ispod visoke nadstrešnice, koju su pridržavala 4 debela bijela stupa. Prije no što je udario sa teškim metalnim zvekirom po vratima, Handerson pogleda u prozore na gornjem katu. Samo su još 2 bila osvjetljena.

Poslije preduge dvije minute, na ulaznim se vratima konačno pojavi prosjeda glava jednog crnca, koji ga upitno odmjeri.
- Ja sam general Handerson! - predstavi mu se ovaj, iako je to bilo bjelodano po oznakama na njegovoj zelenkastoj odori. - U mome se automobilu nalazi jedna djevojka, koja kaže da se zove Lonny i da stanuje ovdje. Mogu li vidjeti njenog gospodina oca?
Crnac otvori usta i ostane u tom komičnom položaju nekoliko trenutaka, potom otvori širom vrata i propusti gosta unutra. Handerson se nađe u velikom raskošnom predsoblju...
- Nešto nije u redu? - začuo se glas starijeg čovjeka, koji je već silazio sa gornjeg kata, opasujući svoj kućni ogrtač od tamnocrvene svile.
- Ovaj gospodin - mucao je crnac - želi vas vidjeti, sir!
- Generale! - klimne glavom domaćin i zaustavi se ispred noćnog posjetioca.
- Roy Handerson, sir! - predstavi se general i pruži ruku.
- Vani u automobilu su moja supruga i jedna mlada djevojka, koja tvrdi, da je vaša kćer. Kaže da se zove Lonny. Naišli smo na nju pred samim ulazom na most i povezli je. Odjevena je samo u laganu ljetnu haljinu. Prilično neugodna odjeća za ovakvo vrijeme!
- Da, da, slažem se sa vama - izusti domaćin odsutnim glasom.
- Mogu li je vidjeti? - živne odjednom.
- Svakako, sjedi straga u našem automobilu.
Sijedi domaćin dohvati kišobran, koji je visio u obližnjem ugrađenom ormaru i ponudi gosta da izađe prvi. Prešli su desetak koraka do parkiranog automobila, čiji je motor tiho brujao a brisači radili. Istodobno je gospoda Handerson spustila desno staklo na svojoj strani vrata...
- Gdje je djevojka? - zapita je iznenađeni Handerson.
Njegova se supruga naglo okrene i ostane u tom položaju.
- Ali... ali to nije moguće! - prosvjedovala je tihim glasom.
- Pa još smo pričale prije nepune pola minute!
Uzbuđena žena potraži prekidač za unutrašnje svijetlo. Da, stražnje sjedalo od kože ne samo da je bilo prazno, nego je bilo i »suho«. Zaprepašteni supružnici nisu znali, što više reći starom čovjeku, kojega su tako neuljudno probudili i uznemirili. On im se čudno smješio, promatrajući ih pogledom, koji je istodobno bio i prijateljski i tužan, ali i pun razumijevanja.
- Molim vas, uđite na kratko unutra - zamoli ih on. - Popijmo zajedno

jedan topli čaj!
Ovo je poslije svega bio prokleto dobar prijedlog, koji supružnici Handerson prihvate bez opiranja.
- Ali - mucao je general, ponovno ulazeći u kuću, - ja ne znam što da kažem. Pa nismo djeca, gospodine! - kao da se opravdavao svome otmjenom domaćinu. - Kunem vam se, pokupili smo tu djevojku na mostu i dovezli je do vaše kuće.
- Smirite se, generale! tješio ga je sijedi čovjek. - ja vam vjerujem, iz jednostavnog razloga, što je to doista bila moja kćer Lonny. Ali, moram vam se ujedno i u njezino ime ispričati. Znate, to nije prvi put da se moja kćer šali na ovako grub način s nedužnim putnicima, od kojih su neki doživljavali i prave šokove.
Handerson pomisli da je djevojka malo poremećena, no u isto vrijeme i vrlo vješta u mađioničarskim trikovima.
- Kako se, za ime Boga, uspijeva onako neprimjetno iskrasti iz automobila?zapita on svoga domaćina.
- Sjedite! - zamoli ih on najprije, pa se i sam spusti u jedan od dubokih naslonjača, razmještenih po sredini visokog predsoblja.
- Ja - bilo je starom čovjeku sve neugodnije - ja jednostavno ne znam kako da vam pojasnim ... Vidite ... odugovlačio je - djevojka koju ste maloprije dovezli, zapravo ne postoji!
General Handerson se opasno uozbilji. Njega još do danas, nije nitko uvrijedio na ovako drzak način. Što ovaj starac misli? On, koji je prisustvovao nuklearnim eksplozijama, prošao kroz pakao Iwo Jime i kasnije Koreje, valjda zna što govori!
- Ne ljutite se! - pročitao je sijedi čovjek njegove misli.
- Kako da se ne ljutim gospodine, pa nismo dovezli duha!
Stari se čovjek tužno zagleda u šare na tepihu.
- Bojim se, gospodine Handerson, da ste učinili upravo to!
- Ali ... - zastane general - pa to zaista nije moguće!
O čemu vi to govorite, čovječe!
- Pokušavam vam pojasniti neugodnu istinu - podigne svoj umorni pogled.
- Zovem se Loyd Robinson - napokon im se predstavi. - Možada ćete me se lakše sjetiti, ako vam kažem, da sam do prije 20 godina bio djelatan u Kongresu.
- Točno.. . - razvlačio je general. - Kongresmen Robinson! Svo vrijeme mi je vaše lice bilo odnekuda znano, pa sam već pomislio da ste bili

filmski glumac!
Loyd Robinson se opet tužno nasmješi.
- Da, nisu to bila niti tako loša vremena, dok nas jednog dana nije zadesila strahovita tragedija.
Prisjećajući se tih tužnih dana, starom je čovjeku trebalo malo više vremena da se usredotoči...
- Lonny je bila divna mlada djevojka, jedna od najljepših u kraju. Bila je jedinica i imali smo za nju posebne planove, željeli smo da diplomira pravo i da se uda za mladića, koji bi joj bio ravan i iz bolje obitelji. Na sve smo računali, samo ne na ljubav! Lonny se odjednom zaljubila u mjesnog mladića, prilično pristojnog, ali iz kuće okorjelog alkoholičara i propalice. Mene i suprugu je bilo sramota zbog te pogrešne veze i sve smo pokušali da odgovorimo Lonny od udaje. Bez uspjeha! Kada je saznala, kako namjeravamo prebaciti je u drugi grad na studije, dogovorila se sa svojim momkom i te su noći pobjegli njegovim automobilom. Moj sluga je to na vrijeme otkrio, pa smo pojurili za njima u mojem sportskom automobilu. Na zavoju, prije samog mosta, njihov se automobil naglo zanio i svom snagom udario u metalnu ogradu, probio je ogradu i pao u nabujalu rijeku! Našli smo ih tek 2 dana kasnije, gotovo 7 milja nizvodno prema Nebraski!
- Ali ... - opet je mucao Handerson - želite li vi ustvari kazati, da je vaša kćer mrtva već 20 godina ?!
Da, no kao što vidite, nije se smirila, nego je ostala tu sa nama, na samom rubu života i smrti, vjerojatno kako bi me kaznila zbog mog primitivnog i nerazumnog ponašanja.
- Zaustavljala je i druge ljude? - upita tiho gospođa Handerson .
- Nekoliko desetaka, gospodo. Nekima je nestala još u tijeku vožnje, a nekima na sličan način kao vama večeras. Sve smo pokušali, savjetovali smo se sa svećenicima, psiholozima, medijima i spiritistima, ali bez uspjeha. Ona se uporno vraća natrag, dok me jednoga dana i samoga ne ubije! Možda ću joj tada uspjeti objasniti razloge razočaranog oca i postupke očajnog čovjeka, kojemu su željeli poremetiti planove.
Kada su Handersonovi konačno napustili imanje Loyda Robinsona, davno je prošla ponoć. General je šutio, čvrsto stisnutih usana, pogleda uperenog u tamu pred sobom. Od šumova se jedino čuo rad motora i ravnomjerno klizanje brisača po vjetrobranskom staklu. Sva njegova znanja i pretpostavke o ovim materijalnom, atomskom svijetu,

bila su te noći iz temelja poljuljana. Razmišljao je: Ako su ovakve stvari ipak moguće, tada je za takvo nešto postojalo samo jedno jedino pojašnjenje - pokraj ovog nama vidljivog svijeta, mora postojati još jedan, nama nepoznat i neshvatljiv, čija struktura i bit svakako graniče sa našim zdravim prosuđivanjem i logičkim razmišljanjem, na koje smo navikli.

Povremeno je pogledavao u malo ogledalo, ali se blijeda djevojka više nije ukazala na stražnjem sjedalu automobila. Vjerojatno se već spremala zaustaviti nekog drugog vozača na mostu, u svom očajnom pokušaju da se ponovno »preveze« u ovaj svijet, iz kojeg je, tako mlada, zaljubljena i željna života prerano nestala.

Slučaj liječnika Mortona

Neviđena recesija tridesetih godina ovog stoljeća, nije naravno, zaobišla niti industrijski Pittsburgh u državi Pennsylvania. Stotine tisuća nezaposlenih radnika, dovedenih do prosjačkog štapa, potucalo se tih godina američkim

gradovima. Uslijed velikih migracija u očajničkom pokušaju da se pronađe bilo kakav posao, masa ljudi je živjela po gradskim parkovima, željezničkim postajama, improviziranim šatorima ili na brzinu spravljenim drvenim barakama. Nedostatna ishrana i nečistoća, svakodnevno su odnosile svoje žrtve.

U jednom od tih bijednih predgrađa, živio je u svojoj skromnoj kući i liječnik Henry Morton, savjestan liječnik i humanist, dopisnik mnogih znanstvenih društava i član američkog liječničkog udruženja. Preko čitavog dana je radio u svojoj malenoj ordinaciji, a navečer se umoran penjao na kat u svoj stan, koji se nalazio iznad ordinacije.

Bilo je kasno siječanjsko večer, kada je na ulaznim vratima zaučo kucanje. Najprije slabo, potom dva puta malo jače. Iako iscrpljen od dnevnog pješačenja i obilaska mnogobrojnih siromašnih pacijenata, liječnik Morton ustane iz svog udobnog naslonjača i side vidjeti o čemu se radi. Nerado je to činio, no na to ga je tjerala profesionalna dužnost savjesnog liječnika...

- Što želiš? - upitao je pomalo ljut 10-ogodišnju djevojčicu, koja je stajala u snijegu pred vratima.

- Moja majka umire - reklo je dijete slabim glasom. - Molim vas, pođite sa mnom da joj pomognete!

- Ako već umire, zašto nisi otišla po svećenika! - primjeti nervozno liječnik Morton.

- Ali ja ne želim da ona umre! - Bila je ustrajna djevojčica.
- Molim vas, pođite je u tome spriječiti!
Henry Morton se postidi samoga sebe. Godine i svakodnevan naporan rad, učinile su ga otresitim, iako je u biti bio mekana srca i veoma čovječan. Pažljivije se zagleda u svog malog blijedolikog posjetioca. Djevojčica je na modrim bosim nogama nosila duboke cipele bez čarapa, a preko vunene haljine, umjesto kaputa, visio je samo stari šal omotan oko mršavog vrata.
- Uđi - ponudi je on.
- Neka, hvala, čekati ću vas ovdje - odbila je djevojčica tiho.
- Gdje se nalazi tvoja majka?
- Tu, nedaleko, u radničkim barakama. Niti 300 yardi.
Liječnik Morton dohvati svoj zimski kaput s obližnje vješalice i ogrne ga, a na glavu natuče crni šešir. Na podu je, kao i uvijek, ležala njegova stara torba s najpotrebnijim lijekovima i instrumentima.
- Hajdemo! - rekao je i oni izađu u hladnu snježnu noć.
Dok je slijedio djevojčicu, rukom je prdržavao visoki ovratnik svog kaputa, a žmirkanjem izbjegavao oštre snježne pahuljice, koje je nanosio ledeni vjetar. Dijete je koračalo ispred njega na nekoliko koraka.
Zaustavili su se nedaleko, pred dvokatnim drvenim barakama, koje je općina na brzinu sagradila za mnogobrojne siromašne obitelji toga kraja. Na ulazu u uzani hodnik, Mortona zapuhne neugodan miris truleži i prljavštine. Penjao se za djevojčicom daščanim stepenicama na kat, gdje mu ona otvori vrata jedne skučene sobe. Liječnik ude i bez riječi se sagne nad blijedom ženom, koja je već gotovo u komi ležala u prljavom krevetu, prekrivena sa dva tanka vojna prekrivača.
Liječnik je odmah pregleda i ustvrdi, da žena boluje od teške upale pluća. Da bi je bar malo vratio k svijesti, stavi joj nešto pod nos da udahne, pa joj pomogne da popije lijek koji je imao u torbi. Kao da ju je to malo osvijestilo, žena otvori blijede, beživotne oči i u čudu se zagleda u čovjeka nad sobom.
- Sve je u redu - lagao je Morton. - Trebali bi se malo ugrijati.
Okrenuo se u smjeru male metalne peći, koja je ugašena stajala u uglu, sa nekoliko cjepanica naslaganih ispod. Htijući izgrditi djevojčicu, što već ranije nije založila peć, Morton se okrene i potraži pogledom. Ali djeteta više nije bilo, a njezina skromna odjeća visjela je na čavlu iza otvorenih vrata. Morton pride vratima, pogledavši i prazan hodnik,

pa ih zatvori. Razgledao je vunenu haljinu, šal i par dječijih cipela na podu. Bio je uzbuđen , jer mu nije bilo jasno, kako se i kada dijete presvuklo i otišlo, a da on to nije niti primjetio. Pa, onda, njezina odjeća i obuća - bila je potpuno suha!
- Kuda je odjednom nestala vaša kćer? - vratio se iznenađen krevetu bolesnice.
- Moja kćer? - tužno mu se nasmješila žena.
- Da, djevojčica koja je došla po mene i dovela me ovdje!
Žena zaklopi umorne oči, ali zadrži sjetan smješak na ispucanim usnama.
- Moja sirota kćer, doktore, umrla je prije 2 mjeseca.
Liječnik Morton osjeti potrebu, da se spusti na rasklimanu stolicu pokraj kreveta. Kao hipnotiziran, zurio je u dječju odjeću na čavlu, ne mogavši shvatiti što se dogodilo. Sanja li on sve ovo, ili ga je noćas ovdje zaista dovela »prikaza«?
Ne samo zbog religioznih uvjerenja, već i veoma ganut ljubavlju male pokojnice prema svojoj bolesnoj majci, Morton potpali vatru i ostane sjediti pokraj umiruće žene. Izdahnula je pred zoru, a stari se liječnik zamišljeno vratio u svoj stan i u svoj liječnički dnevnik zabilježio i ovaj slučaj, najneobičniji od sviju. Nakon njegove smrti, dnevnik su objavili rođaci, a liječnikov susret sa djevojčicom, »sa onog svijeta«, koja je ostala pokraj svoje bolesne majke, postao je novinska senzacija prvog reda.

Dama iz vlaka

Poznati američki portretist, Gerrard Hayle, je bio francuskog podrijetla. Tijekom svog studijskog boravka u Parizu 1928. godine, bogata plemićka obitelj iz doline Loire, ponudila mu je pozamašnu svotu za izradu portreta. Da bi stigao do tog mjesta, putovao je mjesnim vlakom. Putnika je bilo veoma malo, pa se Gerrard našao sam u svom odjeljku.

Uspavan ravnomjernim udaranjem kotača, slikar je na trenutak zadrijamo, a kada je otvorio oči, primjetio je da više nije sam. Nasuprot njemu sjedila je ljepuškasta mlada dama, elegantno odjevena, iako ne baš po posljednjoj pariškoj modi. Izmjenili su nekoliko uobičajenih rečenica, pa se ispostavilo, da putnica zna mnogo više o američkom slikaru, no što bi se moglo pretpostaviti. Gerrardu nije bilo jasno od kuda bi ona o njemu mogla znati toliko činjenica, kada se nikada ranije, u to je bio siguran, nisu sreli!

- Biste li me mogli naslikati samo po sjećanju? - zapitala ga je tijekom razgovora.
- Svakako, gospođice - odvratio je slikar - iako bi mi bilo draže da to učinim uživo!
Dama se čudno osmjehnula, a kada vlak ubrzo počne kočiti, ona ustane i uputi se prema izlaznim vratima odjeljka ...
- Još ćemo se susreti kasnije - poručila je iznenađenom Gerrardu i izašla.
Već na slijedećoj maloj postaji, sišao je i gospodin Hayle. Na drvenom peronu, dočekali su ga grof i grofica u svojoj otvorenoj kočiji. Odvezli su ga do svoga prekrasnog dvorca na samoj obali rijeke Loire. Nakon što su mu pokazali okolicu, došlo je i vrijeme večere. Slikar se ispričao svojim domaćinima u ogromnom predvorju i krenuo masivnim mramornim stepenicama, u svoje odaje da se presvuče. Na pola je puta odjednom zbunjeno zastao i zagledao se u svoju blijedoliku suputnicu iz vlaka...
- Nisam li vam rekla, da ćemo se opet sresti? - zastala je i mlada dama u prolazu.
- Da sam znao, gospođice, da putujemo u istom smjeru, mogao sam vam se pridružiti na onoj postaji i nastaviti sa vama!
- Bojim se, gospodine Hayle, da bi to bilo veoma zamršeno - uputi mu ona diskretan smješak i nastavi silaziti.

U dvorcu lorda od Babarica, Engleska, može se u sparne ljetne večeri vidjeti prikaza jedne njegove daleke rođake iz prošlosti, koja je naredila, da se njezinom suprugu odsječe glava! (fotomontaža)

Slikar je još malo gledao za njenom vitkom figurom, pa se popne u svoju sobu i presvuče. Kada se malo kasnije pridružio domaćinima, koji su ga čekali za dugačkim svečano pripremljenim stolom, prvo što je primjetio, bilo je da nedostaje mlada dama iz vlaka. Uljudno se trudio prešutjeti njihova 2 susreta, ali, budući se ona više nije pojavljivala sve do kraja večere, Gerrard se s nelagodom promeškolji na svojoj stolici i obrati gospodaru kuće:

- Oprostite grofe, na radoznalosti, no tko je vama ona mlada dama sa kojom sam danas doputovao i ponovno se maloprije sreo na stepnicama?
Grof i grofica La Montagne su kratko zurili u njega par trenutaka, koji se slikaru odulje kao vječnost, a potom ga grof prilično kruto izvjesti:
- Osim moje supruge i mene, u dvorcu više nitko ne živi!
- Ali... nije se predavao tvrdoglavi Gerrard - proveo sam sa njom u odjeljku gotovo pola sata! Znala je toliko toga o vama i ovome dvorcu, a prije no što sam ovamo sišao, sreo sam je na stepenicama!
Po hladnom znoju, koji počne rositi sve blijede grofičino lice, slikar osjeti, da njihov dijalog ne vodi u željenom smjeru. Onda grof odjednom upita:
- Da li biste nam je možda mogli skicirati?
- Svakako! - potvrdi uzbuđeni Hayle.
Ubrzo mu jedan od slugu pruži komad papira i olovku. Gerrard Hayle se unese u svoj rad i nakon desetak minuta pruži papir grofu preko stola...
- Isuse! - zaprepasti se grofica već pri prvom pogledu na crtež i prekrije lice rukama, grčevito plačući.
La Montagne je još neko vrijeme držao crtež u drhtavim rukama, potom se njegove tanke usne konačno razdvoje.
- Da, gospodine Hayle - potvrdi on muklim glasom slomljenog čovjeka. Djevojka sa kojom ste putovali i ovdje se sreli, naša je kćer Aletta. Umrla je prije skoro dvadeset godina!
Gerrard Hayle prvi puta u svome životu požali, što je prihvatio portretiranje te »sablasne - plemićke obitelji. Kasnije je isprčao svojim američkim prijateljima, da su sa »djevojkom iz vlaka« putovali i neki drugi svjedoci iz tog mjesta, a nerijetko bi se pojavljivala u mjesečnom obasjanim noćima, i šetala željezničkim nasipom - bez glave!
Vjerojatno ju je tražila, jer, već sigurno pogađate, mlada kontesa se iz nepoznatih razloga bacila pod mjesni vlak! Hayle je ostavio crtež roditeljima, gdje se i danas može vidjeti izložen na zidu u njezinoj nekadašnjoj sobi.

Anđeli čuvari

Barry i Margaret Lockwood vraćali su se sa djecom iz kampa u kojem su proveli dvotjedni odmor. Bila je kišna i maglovita noć. U kamp prikolici, koju su vukli za sobom, mmirno je spavalo njihovo troje djece od 5 do 11 godina, ne sluteći u kakvu smrtnu opasnost srljaju sa

svojim roditeljima. Unatoč slaboj vidljivosti, Barry je žurio zbog drugog ozbiljnog razloga. Dan ranije, javili su mu, da mu je majka na samrti. Odjednom ga iz otupjelog stanja umornog vozača, trgne uzvik supruge koja je sjedila pokraj njega:

- Tko je ono? Stani!

Desetak metara ispred njih, stajala je, pokraj uskog planinskog puteljka, neka prilika odjevena u dugu bijelu haljinu, sa drugim bijelim rukavicama. Davala im je mahanjem ruku, jasne znakove da stanu. Barry počne naglo kočiti, a budući je tu bila i blaga nizbrdica, automobil i prikolica se malo zanesu po vlažnom kolniku. Kada su se konačno zaustavili Lockwoodovi sa užasom primjete, da se nalaze svega jedan metar od ponora, podno razrušenog planinskog mosta, čiju je betonsku konstrukciju raznijela divlja bujica planinskih voda.

Nakon što su se pribrali, nakon prvog šoka, požurili su van, vidjeti što se dogodila sa onom ženom, kako bi joj se zahvalili. No, tamo više bilo nikoga. I Barryu i Margareti postalo je jasno, da ih je jedino »anđeo čuvar« mogao upozoriti i sve ih spasiti od sigurne smrti. Upalili su signalna svjetla i presretni što su još živi, ostali čekati policiju, koja ih je ujutro pokupila i sprovela do montažnog mosta.

Na žalost, u svoj su grad stigli prekasno. Barryeva majka je već bila mrtva. Izdahnula je, približno u isto vrijeme, kada se ukazala i bijela prikaza - kraj puta, prošle noći! Slučaj se i ovaj put, može logički protumačiti, no samo sa psihološke strane: Baka, kojoj su na samrti nedostajali sin i voljeni unuci, nakon što je »napustila tijelo«, odmah je pohitala u kamp, vidjeti ih. Našla ih je na putu natrag, odnosno, na putu u sigurnu smrt. Zbog toga se toliko uzbudila, da je počela »projicirati« svoju duhovnu sliku kako bi ih zaustavila. Odakle nam upravo takvo objašnjenje? Jednostavno. Kada su stigli kući, na odru je već ležala stara gospoda Lockwood, odjevena u svoju staru vjenčanu haljinu i duge bijele rukavice, kako je u svojoj posljednjoj želji i zahtjevala. I to stoga, što je otac Barrya Lockwooda umro prilično mlad, a ona je bila udovica više od 40 godina.

U proljeće 1879. vraćala se s Karipskih otoka fregata »Fairwind« (Povjetarac), na putu za Boston. Odjednom su upali u neviđenu oluju i nevrijeme, koje ih je odvuklo, daleko na uznemirene vode Atlanskog oceana. Zabrinuti kapetan John Pomeroy, čiji je otac također bio kapetan i nestao bez traga prije 15 godina, bespomoćno je zurio u pobješnjele igle kompasa, koje su se divlje okretale oko osovine. Prvo

što mu je proletjelo glavom, bila je činjenica, da se i njegov otac vjerojatno utopio u jednoj sličnoj oluji. Također je pretpostavljao da su zašli u »Mare sargasso«, poznatije pod imenom »Groblje brodova«. Još se nikada nitko nije odavde vratio. Područje je također poznato i kao Vražji trokut.

- Bez kompasa nemamo izgleda! - pogleda u njega prvi časnik.

I Pomeroy se bojao toga. Potom se oluja smirila i našli su se na mirnom moru bez vjetra. Očajno su gledali u opuštena jedra. Započeli su štedjeti vodu i hranu, jer nisu bili opskrbljeni za duže putovanje. Poslije gotovo 10 dana lutanja po sablasnoj pučini bez valova i vjetra, iscrpili su sve zalihe. Časnici su se pribojavali onog najgoreg, kanibalizma, jer u gladi ljudi lako gube razum i čine nezamisliva nasilja kako bi se održali i preživjeli.

Jedanaestog dana odjednom započne puhati lagani, pa potom sve jači vjetar. Jedra se hrabro ispune, ali bez smjera i pomoći kompasa, to nije predstavljalo gotovo nikakvu utjehu. Sudeći po svemu, upadali su ponovno u olujne vode...

- Brod! Brod! - poviče iznenada motritelj sa jarbola.

Pokazivao je nekuda na stranu. Pomeroy odmah zgrabi jednocijevni durbin i usmjeri ga u tom smjeru. Dugo je promatrao čudan brod bez jedara i njegovu odrpanu posadu i kapetana. Sve je nekako bilo sablasno blijedo i staro i na brodu i na posadi ...

- Slijedite ih! - zapovijedi konačno svom pomoćniku. - Kapetan mi daje jasne znakove da ga slijedim!

Izvukli su se za dlaku. Nastupila je ponovno neviđena oluja iz koje su se spasili, zahvaljujući brodu, koji je nenadano naišao i izveo ih iz opasnog područja. A onda mu se najednom izgubio svaki trag. Jednostavno je nestao.

Uplovili su u Bostonsku luku 18. svibnja 1897. Presretni što ga vide živog i zdravog, prijatelji su ga te večeri okružili na prijemu u čast njihovog povratka...

- Već smo vas otpisali! - govorili su mu.
- Nije nam bilo suđeno! - smješio se Pomeroy.
- Kako to mislite? - zapita ga jedan od časnika.
- Kada se iz magle pojavio taj brod, dobro sam ga pogledao durbinom pričao im je. - Na pramcu je pisalo »Volusia«, a sa lakoćom sam prepoznao i kapetana, koji mi je mahao s palube!

Časnici su pomislili , da im se ruga. Jer brod kojim je upravljao njegov nestali otac, zvao se »Volusia«!

Ljudi s krinkama

Medu desetak najkarakterističnijih slučajeva prikaza, svakako spada i slučaj »ljudi s krinkom«, jer je to ujedno i veoma rijetka pojava kombiniranog prikazivanja s proročanskim posljedicama. Neobičan slučaj se zbio jednoj sredovječnoj ženi iz San Franciska o kojem su pisali gotovo svi američki listovi.

Bio je kraj kolovoza. U popodnevnom zrakoplovu za Minneapolis, Savezna država Minnesota, sjedila je pokraj prozora i gospoda Eleonore Bloom, peogodišnja kućanica iz gradića nedaleko od San Franciska. Odlazila je posjetiti svoju najmlađu kćer Allison koja je upravo rodila prvu bebu. Odjednom, tijekom dosadnog iščekivanja, da se zrakoplov konačno pomakne sa svoje rampe, putnica je s vidnim iznenađenjem zamjetila pokraj aerodromske zgrade dvojicu muškaraca u kompletnim skijaškim odijelima i s karakterističnim, od vune ispletenim, krinkama za lice. Kroz 3 mala proreza, samo su im se nazirale oči i otvor za nos. Gospođu Bloom to veoma zbuni, jer se vani »sve topilo« od užasne ljetne žege. Zašto su se ta dvojica tako debelo obukli. Kako uopće mogu izdržati u tim debelim vunenim odijelima i čak krinkama.

Kada se zrakoplov pokrenuo i ona pokušala još jednom vidjeti čudne skijaše, više ih nije bilo. Ubrzo je na to potpuno zaboravila, namjestila slušalice za glazbu i sva se prepustila slatkom sanjarenju o svom skorom susretu sa kćerkama i zetom i malim unukom. Let se odvijao mirno i bez problema. Zrakoplov je bio četveromotorni Conveyor, jer se 1954 godine još nije niti sanjalo u kakvu će se »mlaznu industriju« zračni saobraćaj ubrzo pretvoriti. No nakon nepunog sata letenja, zrakoplov je naglo počeo gubiti visinu i ubrzo se našao usred jake snježne oluje, kroz koju se jedva vidjelo. Već pogađate, nesretni se zrakoplov prinudno spustio, odnosno srušio na jednu snježnu zaravan Stjenovitih planina! Od 50-ak putnika, 8 je tom prilikom poginulo. Medu preživjelim sretnicima bila je i lakše ozlijeđena novopečena baka Eleonore Bloom. Osvijestila se, ležeći na snijegu, a prvo što je ugledala bila su dvojica skijaša sa krinkama, koji su joj žurili u pomoć. Ona ista dvojica, koje je prije nekoliko sati vidjela u zračnoj luci! Zapravo, ova su dvojica bili turisti skijaša, koji su stanovali u obližnjem

zimskom motelu i sa ostalima su pohitali u pomoć unesrećenim putnicima.

Kasnije je gospoda Bloom to ovako obrazložila novinarima: Dvije prikaze iz zračne luke, bile su zapravo »mentalne projekcije« odnosno prikaze, koje je njoj »s onoga svijeta« vjerojatno odaslao pokojni suprug, kako bi je upozorio na opasnost i istodobno ohrabrio u svezi ishoda zrakoplovne nesreće! Zvuči fantastično, zar ne?

7 godina kasnije, jednom poznatom američkom jazz glazbeniku dogodila se slična stvar. Kao i svi neurotični putnici, i ovaj gospodin je s pažnjom čitao tiskovna izvješća, pa je dobro zapamtio slučaj »ljudi s krinkama«. Nerado je letio, osim kada je morao iz poslovnih razloga. Jednoga dana u New Yorku, sjedio je poput gospođe Bloom pokraj prozora u zrakoplovu, koji je trebao poletjeti i na svoje zaprepaštenje, jasno ugledao, iza velikih prozora zgrade na uzletištu, djevojku u bikiniju, kako fotografira njihov zrakoplov. Odmah su kroz njega prostrujili ledeni trnci, jer je vani padao snijeg.

Što bi drugo djevojka u bikiniju mogla značiti, osim da će se oni ubrzo srušiti negdje na plažama Californije, gdje je namjeravao odletjeti. Kao sumanut, istrčao je iz zrakoplova na opće zaprepaštenje stjuardesa...

- Gdje je ona djevojka u bikini kostimu?! - uletio je ubrzo u jedan boutique na drugom katu zgrade, gdje se navodno prikaza pojavila. Prodavač ga je, zapanjen, kratko gledao, a zatim se sjetio da je to velika reklama od ljepenke tvornice »Kodak«. Dakle, ne paničarite!

Kuća duhova

Uz dobronamjerne, nesretne, izgubljene, zbunjene i ostale duhove, susreo sam na snimanju filma mladi bračni par, Billa i Chrystle Munro. Bili je radio kao snimatelj specijalnih efekata, a Chrvstle je bila laboratorijski stručnjak za kopiranje istih efekata. Od njih sam iz prve ruke čuo svjedočenje o tome što im se toga proljeća dogodilo u kraju gdje su stanovali.

Odmah nakon vjenčanja, mladi je bračni par odlučio napustiti svoje samačke sobice i preseliti se u neki veći stan u boljem dijelu Hollywooda. Odabrali su omanju kuću za iznajmljivanje, na rubnom dijelu Hollywood Hillsa, veoma otmjene četvrti. To im je omogućio dvostruki prihod, koji su sada kao supružnici, svakoga petka primali. Kraj je bio predivan i čist, veoma tih i prepun bogatih starijih kuća i novijih vila u španjolskom stilu. Odskakala je jedino viktorijanska vila - dvorac sa tri kata, koja se nalazila tik do njihove kuće. Previsoka trava,

uvelo cvijeće i razbijena okna, svjedočili su, da ovdje vjerojatno nitko ne živi. Mnogo je takvih napuštenih kuća po Los Angelesu, pa se Bill i Chrystle nisu na to obazirali, sve dok jednoga dana nisu susreli stariji bračni par, koji je napuštao čudnu kuću. Pristojno su im se naklonili i produžili niz nogostup, držeći se ispod ruke. Obje su bili obučeni u otmjenu, ali najmanje 100 godina staru odjeću. Ovo međutim, nije zbunilo mlade supružnike. Deseci tisuća statista i običnih građana svakodnevno odlaze u brojne filmske ili televizijske studije za snimanja. Mnogi od njih polaze od kuće presvučeni i našminkani, kako na snimanju ne bi gubili vrijeme. Ono što je Billa i Chrystle iznenadilo, bila je istina da u toj kući ipak netko živi!

Ubrzo su se upoznali sa drugim mladim bračnim parom, koji ih je jedne večeri pozvao u goste. Uz kolače i pivu, razgovarali su o problemima filmske industrije, visokim cijenama kuća u tom predjelu, što podsjeti Billa da upita svoje susjede:

- Kada smo već kod kuća, tko je onaj čudan stan par koji stanuje u onom »dvorcu duhova«« pokraj nas?

- Duhovi, naravno! - doviknu veselo mlada domaćica iza šanka u kuhinji.

- Ne, stvarno - ustrajao je Bili - susreli smo ih već 3 puta. Uvijek kada se mi vraćamo s posla, oni nekamo odlaze, odjeveni u nekakve stare kostime. Kako samo mogu živjeti u onakvom smeću?!

- I vi ste ih susreli? - odjednom ih zapita domaćin, nekako ozbiljnijeg izraza na licu.

Na ovo Bill nije znao što će reći. Samo je kratko pogledao Chrystle, a u tome se trenutku iz kuhinje vratila mlada domaćica sa novom turom sviježih kolača.

- Dobro, dečki, što ste se oneraspoložili. Njih dvoje nisu niti tako loši duhovi, ukoliko im ne pokušate ući u kuću! Tada se zaista gadno naljute i započnu razbijati prozore, lupati po vratima, njihati lustere i gađati posjetitelje raznim stvarčicama.

- Šalite se? - upita Bill kiselo.

- Niti govora! - sjedne žena u naslonjač. - To dvoje, za koje tvrdite da ste ih susreli, a po opisu vidim da jeste, nisu živa bića. To su duhovi nekadašnjih vlasnika kuće, koji su umrli još prije stotinu godina. Ispričavam vam se, ako sam vas ovime možda uplašila, no u redu je, da vas netko na to upozori.

- Ja vam ne vjerujem! - odbi Bill tu mogućnost.

- Mary se ne šali - umiješao se sada i domaćin, vračajući čašu na mali stakleni stol. - U pitanju su »prikaze« nekadašnjih vlasnika dvorca. Prvi puta sam o tome čuo od zastupnika za prodaju nekretnina, očajnog što već godinama pokušava preprodati kuću bogatim glumcima i producentima, ali ih duhovi pokojnih vlasnika unutra počnu uznemiravati i istjeraju ih van.
- Ne mogu u takvo nešto povjerovati - uozbilji se Bill. - Vidio sam do sada tisuće specijalnih efekata i valjda znam razlikovati žive ljude od »duhova«!
Domaćin ga je šutke promatrao, zatim bez riječi ustane i nekamo se izgubi. Vratio se sa crno bijelom fotografijom nekog starog bračnog para, koju pruži Billu i Chrystle.
- Jesu li to ono dvoje koje ste sreli?
- Naravno! - potvrdi Bill.
- Mrtvi su već sto godina! - uvjeravao ga je prijatelj nešto povišenim tonom. - Uostalom, ako ne vjerujete nama, pozovite doktora Sheffera sa Californijskog sveučilišta. Njegov je telefonski broj na poleđini te slike, koju nam je prošle godine dao. On je član »odjela za hvatanje duhova«!
Bill i Chrystle su pomislili da sanjanju. Njihova se posjeta ubrzo završila a na odlasku su zaista ponijeli i onu fotografiju. Sutradan je Bill pozvao spomenutog znanstvenika i postao jedan od tko zna koliko svjedoka, koji su susreli »ljude iz druge dimenzije«. Njegov je potanki opis događaja registriran preko tri sinhroniziranih detektora laži, snimljen na magnetofonsku vrpcu i pažljivo razvrstan u specijalnu pismohranu tog odjela sveučilišta. Kada sam to čuo, zamolio sam Billa, da pokuša i meni ugovoriti razgovor sa doktorom Shefferom. Objasnio je znanstveniku, kako me zanimaju ove pojave zbog pisanja nove knjige.

Video duhovi

Californijsko sveučilište u Los Angelesu, poznatije pod skraćenicom »UCLA« (University of California at L.A.) ogroman je kompleks zgrada i laboratorija, parkova i dvorana. Poslije 40-ak minuta potucanja po raznim odjelima, konačno sam se susreo sa mladićem ne starijim od 30 godina...

- Znam, iznenađeni ste - nasmješio mi se, ljubazno pružajući ruku. - sva petorica bili smo veoma mladi i prepuni zanosa i znanstvenog poleta. Na žalost, ostalo nas je samo dvoje, ostala su trojica nakon

dvije godine izgubili živce i napustili projekt. Neugodan posao »lova na duhove« posve im je uništio volju i želju da nastave.

Krećemo dugim žurnim koracima u smjeru ureda. To je zapravo, neka vrsta radne knjižnice, jer pokraj nekoliko stolova u sredini, svi su zidovi prekriveni policama prepunih svežnjevima spisa, knjiga, filmova i video kasetama svih vrsta i veličina...

- Kao što i sami vidite - pokazuje mi doktor Sheffer širokim pokretom ruke - mi ovdje ne gubimo vrijeme! Od kako smo osnovali ovaj odjel, sakupili smo nekoliko tisuća izvješća, fotografija »stranog podrijetla«, snimljenih filmova i video-kaseta, na kojima se jasno vide »mrlje« i ostali »oblici« iz vanzemaljskog podrijetla!

Vadi iz prvog donjeg reda jednu video kasetu, kratko je promatra i stavlja u video recorder. Na monitoru se pojavljue crno - bijela slika nečijeg dvorišta sa bazenom za kupanje.

- To sam nedavno dobio od jednog filmskog glumca, čija je vila na Beverly Hillsu ima na svakom uglu ima po jednu TV kameru. Te kamere snimaju cijelu noć, a u posebnoj prostoriji vile, sjedi naoružani noćni stražar, koji budno motri što se na ekranu događa. Jedne noći, kamera koja je snimala dio dvorišta sa bazenom za kupanje snimila je to što upravo gledate!

Iznad bazena počne se oblikovati neka bijela magličasta smjesa, slična oblačku kondenzirane pare. Izdužila se, pa potom sažela i odjednom dobila ispupčenja slična glavi i rukama, ali bez prstiju, slično rukavicama za zimu sa izdvojenim palcem. Cijeli prizor neodoljivo me podsjetio na duha, koji se bori da pobjegne iz zarobljeništva Aladinove svjetiljke. Prikaza odjednom skoči u vodu bezena! Malo je »plivala« po valovitoj površini, pa »šetala po vodi«, da bi konačno odskočila uvis i rasplinula se u mnoštvo sitnijih oblačića. koji se rasplinu.

- Cijeli događaj traje točno jednu minutu i sedamnaest sekundi - promatra mladi znanstvenik moj ručni sat. - Neviđeno, zar ne? To je ujedno i najduža snimka jednog pravog »duha«, ikada snimljena. Nakon poznanstva sa Billom i njegovom suprugom, pozvao sam ih da pozorno pregledaju video traku i kažu mi svoje stručno mišljenje.. Bill je bio potresen. Kazao mi je, da je u pitanju obična filmska vrpca, možda bi posumnjao, no TV monitore je teško prevariti, još teže upotrijebiti u »dvostrukim ekspozicijama«. Dakle, ne dolazi u obzir! (podvala).

- Zašto su baš te noći uključili kameru? - bunio se u meni prirođeni

skeptik.
- Kamere snimaju svake noći - obrazlaže mi Sheffer. - Zbog sigurnosti. Kamere je postavila agencija koja čuva kuću i ona postavlja stražara svake noći. Ukoliko se ništa ne dogodi, vrpca se automatski briše slijedećeg dana prilikom novog snimanja. Ukoliko se pak pojavi kakav sumnjivac na ekranu. koji se šulja po imanju, vrpcu rabi policija slijedećeg dana i pokušava identificirati uljeza. U Hollywoodu i okolici ima takovih osiguranja nekoliko desetina tisuća, razumijete?

Razumio sam, no kosa će mi se tek uskoro početi dizati, kada mi Sheffer prikaže suprer-8 film u boji, koji su on i njegov kolega snimali unutar one kuće sa duhovima iz prošlog stoljeća! Posve jasno se vidi, da *»nešto«* sijeva preko opustjelog bivšeg salona za dnevni boravak. No najčudnije je to, što sijevanje ostavlja »trag« poput komete. I ne samo iz jednog kraja sobe u drugi, nego i pod kutem od 180 stupnjeva, kakve su viđali svjedoci

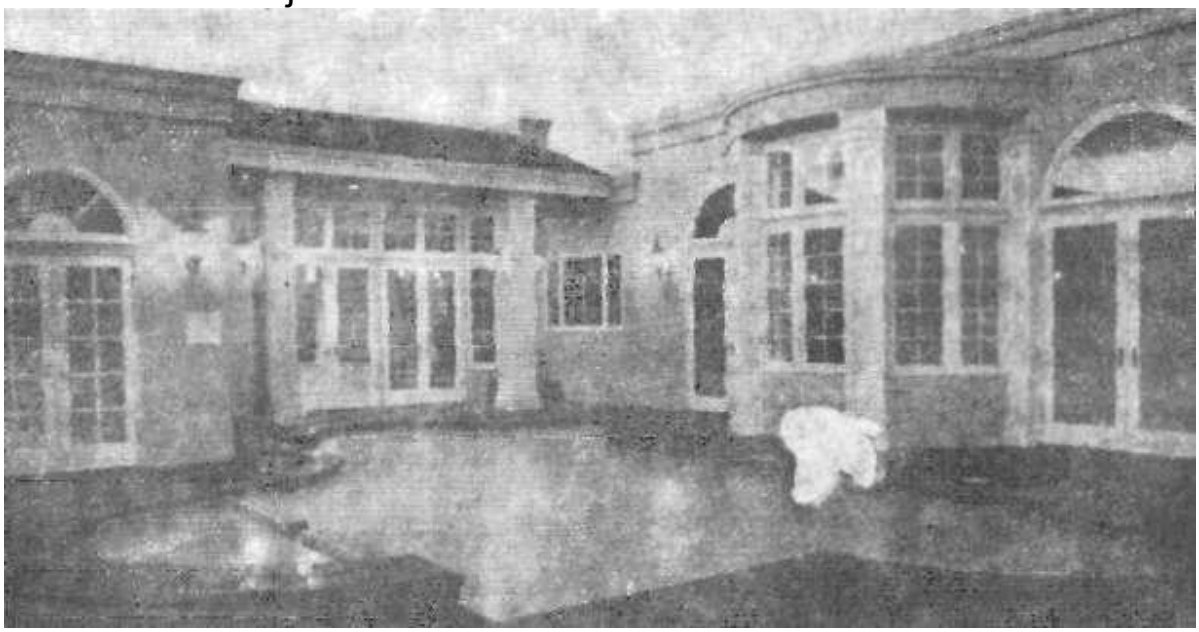

U ovom dvorištu jednog filmskog glumca iz Hollyivooda, noćna TV *kamera je snimila bijelu* »priliku« *sličnu ovoj* fotomontaži. *Zanimljivo je da se u vodi ispod nje nije vidio odraz!?*

kod kretanja letećih tanjura! Tako nešto i uz tako velike brzine, još uvijek je neizvedivo u ovom našem materijalnom svijetu, jer graniči s poznatim zakonima fizike. Potom se »to« zaleti iz sve snage i »prođe« kroz jedan od još neoštećeni dio velikog zidnog zrcala, koje prska i pada u komadima! Tonski su snimljeni i uzbuđeni povici dvojice

znanstvenika, koji su, po Shefferovom pripovijedanju držali svoje dragocjene glave, zaštićene rukama.

- Što kažete? - pita me dok isključuje projektor.

- Zapanjen sam! - priznajem slabim glasom. - Što je to? Ima li »to« bilo kakve sveze sa našim atomskim ustrojem?

- Ni najmanje! - odmahuje Sheffer glavom. - Bill, ja i još neki stručnjaci iz tvornice Kodak, proveli smo cijeli vikend ovdje zatvoreni, mikroskopski ispitivajući film. Bill je mišljenja, da se ovakav specijalni efekt može proizvesti, možda, jedino uz skupocjenu kompjutorsku tehniku, koja bi preračunavala put »stvari« od sličice do sličice, a izvođenje onako oštrih zaokreta uopće nije moguće! Možda, - podvlači - skupim laboratorijskim putem. A ukoliko bi netko poželio, da mu se ponove ovi isti efekti, to bi zadovoljstvo stajalo oko 2 miliona dolara

- Što je to? - ponavljam zapanjen.

- Ne znam - mladi psiholog sliježe ramenima. - Nitko ne zna.

Neovisno o nama, vojska vrši svoje pokuse, NAS A pomnjivo ispituje svoje astronaute, jer se svaki put, kada raketa napusti rampu, i »te« stvari pojave u blizini. Silno sam želio zaviriti u te snimke, ali mi ne dopuštaju. Ja im za uzvrat ne dopuštam da kopaju po mojim spisima.

- Smatrate li, da su te »stvari« svjesne? - pokušavam mu pomoći.

- Bez sumnje! U pitanju su mentalne projekcije nekadašnjih vlasnika tog dvorca, odnosno »duh« nekog veseljaka, koji se očigledno pred TV kamerama želio malo okupati u bazenu onoga glumca! Upravo je stoga izabrao noć, kako bi se vidio bolje osvjetljen dvorišnim reflektorima! U pitanju je neka vrsta ionizacije.

- Ionizacija »čega« ? - raspitujem se na rubu očaja, no doktor Sheffer samo sliježe ramenima, ili o tome ne želi govoriti.

Cijela stvar s duhovima, odnosno prikazama, može se, za sada, razložiti činjenicom da je energija čovjekove svijesti uistinu neuništiva, kako se oduvijek vjerovalo i tvrdilo, te da su u pitanju »uznemireni« duhovi nekadašnjih stanovnika ove planete, koji, iz nama nepoznatih razloga, žele na sebe svratiti pozornost.

- Zašto?

- Pa, vjerojatno, kako bi nam stavili do znanja, da pokraj ovog, nama jedino poznatog, postoji još jedan, nama nedokučiv svijet, duhovni, ili popularno zvani - paralelni!

Dok se ja dvoumim trljajući čelo, mladi znanstvenik namata u jedan manji kino-projektor milimetarsku color vrpcu...

- Ovu amatersku snimku jednog privatnog pogreba, dobio sam od jednog građana iz Philadelphie, koji je u našem radu i odjelu doznao iz TV emisije. Dobro obratite pozornost na ovo što ćete sada vidjeti, pa mi kažite, da li ste primjetili išta neobično!
Dok se vrpca započinje vrtjeti, otvaram »četvore oči«, ali osim običnog privatnog pogreba ne vidim ništa neobično. Ljudi stoje pored lijesa spremnog za spuštanje, a nekolicina njih malo po strani. Prisutni su poglavito mlađi ljudi. Može se s lakoćom razaznati i nabrojati 16 prisutnih, uključujući i aglikanskog svećenika i tužne roditelje preminulog.
Dok mu prepričavam što sam upravo vidio i nabrajam prisutne, doktor Sheffer se tajanstveno smiješi i bez riječi nanovo umeće vrpcu u projektor. Ponovno gledamo dvije minute pogreba i ponovno se ne primjećuje ništa neobično...
- Ne razumijem! - priznajem mu otvoreno. - Apsolutno se ništa neobično ne može primjetiti!
- U pravu ste - slaže se i Sheffer. - Ali kada se film vratio iz Kodaka, roditelji su gotovo zanijemili, a majka se čak onesvjestila! Pogledajte sada tu scenu ponovno - zaustavlja Sheffer projektor na odgovarajućem mjestu, nakon što ga je pustio po treći put. Vidite li onu djevojku u zelenoj ljetnoj haljini, koja stoji pokraj ono dvoje djece?
- Vidim - potvrđujem ja zureći u »zamrznutu« sliku na malom ekranu
- Eh, to je djevojka čijem smo pogrebu nazočni.
- Molim? - pitam Sheffera misleći da mi se ruga.
- Smiješno, zar ne? - smješi se on vragolasto i vraća vrpcu u malu žutu kutiju. - Nakon što su se pribrali poslije neugodnog šoka, i roditelji su najprije protrljali oči i ponovno prevrtjeli vrpcu. Ali, ono što im se pričinjalo da vide, uvijek se ponavljalo, pa su zaključili kako se ipak radi o njihovoj kćeri!
-Ali zaboga - nameće mi se prirodno pitanje - zar je tijekom snimanja i ceremonije baš nitko nije primjetio i prepoznao? Što je bilo sa snimateljem ovih scena.
- Film je snimio njezin rođeni brat!
- Kako je nije mogao prepoznati onako obučenu i tako blizu groba?
- Nije ju uopće vidio! - objašnjava Sheffer. - Snimio ju je samo na film, jer je ona »tako željela«!
Moram sjesti na obližnju metalnu stolicu. Zurim u Sheffera, koji se bjelodano zabavlja s mojim izrazom lica.

- Gospodine Benedikt - polaže mi prijateljski ruku na desno rame - pa, vi ste pisac znanstvene fantastike, zar ne? Imajte malo mašte, čovječe!
- Oprostite doktore, no ovo nadmašuje svaku maštu! Da nisam vidio svojim očima, ne bih vam mogao povjerovati!
- Deseci ovakvih i sličnih vrpci postoje širom svijeta - spušta se i Sheffer u stolicu. - Ja sam jedan od sretnika, koji se dokopao vrpce pod jednim uvjetom, da je »nikada« javno ne prikažemo na TV mreži, nego samo kao sada, pojedincima u znanstvene svrhe!
- Da li je i to ionizacija? - zapinjem u govoru.
- Ne! - odbija Sheffer - Ionizaciji su pribjegli sa »linije 401« koju ste spomenuli. Ovo je »mentalna projekcija« izravno na filmsku vrpcu! još nam nije jasno kako to uspijevaju, iako Bill i njegova supruga misle, da je djevojku bilo moguće vidjeti, ali da je »hipnotizirala« prisutne! Očigledo ih nije željela rastjerati sa vlastitog pogreba!
- Ali... kako to čine?
- Postoji teorija, naravno neprovjerena, da se pokojnik u ovakvim slučajevima služi izvjesnom energijom »posuđenom« od prisutnih. Kao na spiritističkim seansama, kada sam vidio oblikovanje ljudskih lica ili drugih oblika iz oblačića bijele pare. Na isti su se način »prikazivale« ljudima tijekom stoljeća razne »Madone i sveci«. Ljudi, žene i djeca su se zaklinjali da su ih vidjeli, no često su bili ismijavani, a u mnogim slučajevima mjesta gdje su se prikaze pojavile, postala su znamenita svjetska hodočašća. Naravno, jednostavim ljudima nije nikada palo na pamet, da je »prekrasna djevojka«, koja im se prikazala bila možda neka griješnica iz prošlog stoljeća, koja ih je željela svojom pojavom uplašiti i upozoriti.
Kratko ga gledam pa se usuđujem zapitati:
- Da li vi, znanstvenik, doktor psihologije i redovni predavač na sveučilištu, želite reći, da vjerujete u tako nešto?
- A u što biste vi željeli da vjerujem? Zar niste upravo sami vidjeli?
Da sam tog trenutka samo mogao naslutiti što ću još sve vidjeti, doživjeti i svojom osobnom kamerom snimati! Ali još ćemo se vratiti »video duhovima« i doktoru Shefferu kasnije.

NESTANCI Nestalo selo

Uz već navedene »prikaze«, odnosno prikazanja, postoje i neobjašnjivi nestanci pojedinaca ili stvari, a kako ćete ubrzo vidjeti i čitavih sela i grupa ljudi! Ono što se dogodilo 1930. godine jednom cijelom eskimskom selu na sjeveru Canade, ostalo je neobjašnjeno sve do današnjih dana, a bojim se, proći će još dosta vremena prije no što i naslutimo o čemu se radi.

Po hladnom i vjetrovitom danu, penjao se traper Joe Labelle u smjeru malog eskimskog sela, udaljenog oko 500 milja od vojne baze Churchill. Teško je disao pod teretom skupocjenog krzna, stečenog tijekom jednomjesečnog lova. Prošlo je već gotovo pola godine, od kada nije vidio svoje prijatelje eskimske lovce, grupom dobroćudnih ljudi, koji su živjeli na krajnjem sjeveru. Iako i sam čvrst i navikao na vremenske neprilike u tim krajevima, Joe se Eskimima uvijek divio što tako mirno i sa osmjehom podnose nedaće života po toliko surovim geografskim uvjetima. Iscrpljen od dugog lutanja po smrznutoj tundri, želio se malo kod njih odmoriti, prije no što krene natrag prema svom improviziranom logoru.

Stigavši tako u sredinu malog prostora okruženog poznatim mu šatorima i kolibama, traper zbaci kože sa umornih pleća i doviknu svoj uobičajeni pozdrav na eskimskom jeziku. Bio je iznenađen, što mu nitko ne izlazi u susret, čak se nije čuo niti lavež pasa! Prišao je prvom šatoru, odmaknuo kožnu prostirku sa ulaza i zagledao se u ledena ognjišta i smrznute ostatke hrane u kotlu. Izašao je i zabrinuto potražio šator seoskog poglavice, koji je također bio prazan, sa smrznutim ostacima hrane na ognjištu, razbacanim dječjim stvarčicama po zemljanom podu, i puškom naslonjenom pokraj ulaza! Ta činjenica još više zabrine Joea, jer je dobro znao da se Eskimi u tim krajevima nikuda ne udaljuju bez svojih dragocjenih pušaka! Vratio se ka obali i zagledao u razbacane kajake, neke isprevrnute povremenim velikim valovima jezera Anjikuni, na čijoj se obali nalazilo i malo istoimeno selo.

Nakon što je pregledao sve šatore i kolibe Joe je obišao i bližu okolicu. Na svoje zaprepaštenje, pronašao je smrznute ostatke njihovih pasa, velikih snažnih životinja za vuču i obranu od napada divljih zvijeri. Svi psi, njih oko stotinu bili su vezani za obližnje drveće i očigledno su skapali od gladi. Joeu više nije bilo hladno, uzburkana krv mu je silovito navirala u lice i čelo. Što im se moglo dogoditi? Kamo su

svi odjednom otišli, ostavivši svoje oružje i dragocjene pse? Gdje su djeca? Zar su svi odjednom poludjeli i krenuli bez oružja, odijela i pasa na put ka Sjevernom polu? Uznemireni traper se vratio u selo, na brzinu pojeo svoj skromni ručak, malo se ugrijao i odlučio se smjesta vratiti u svoj logor. Stigao je prije noći.

Rano slijedećeg dana, Joe je upregnuo svoje pse za vuču i kako bi što brže putovao, sva je krzna ostavio u logoru. Krenuo je izvjestiti najbližu postaju glasovite kanadske Konjičke policije, koja se nalazila stotinjak milja u smjeru jugozapada. Tjedan dana kasnije, ponovno se vratio sa članovima istražne komisije od 4 člana. Selo je bilo pusto i prazno, čamci i dalje razbacani, a psi mrtvi. No mnogo vještiji policajci, zamijetili su i niz drugih pojedinosti, a među njima i kamenje, kojim je bio zatrpan jedan svjež eskimski grob. Istražitelj je poznavao običaje toga kraja i naroda, te je zapazio da su kamene ploče i kocke »neuobičajeno« naslagane! Razgrnuli su ih i otkrili da nedostaje tijelo pokojnika! Netko ga je maknuo a kamenje vratio u drugačijem redoslijedu od eskimskog. Liječnik je ustvrdio, da su ostaci hrane stari najmanje 2 mjeseca, kao i trupla pasa, za koje je potvrđena Joeva dvojba, da su uginuli od gladi. I policija se složila sa traperovim primjedbama o oružju. Bilo je skrajnje neobično da su ga ostavili u kolibama. Žene su ostavile hranu i ručni rad, a djeca igračke. Muškarci su prekinuli svoje vanjske radove.

Nakon jednotjednog boravka u selu, komisija je došlo do slijedećeg zaključka: svi stanovnici sela, njih 30-ak, nenadano su i iz nepoznatih razloga napustili svoje kolibe i šatore i - nestali bez traga. Policijski tragač se složio sa iskusnim Joeom, da nisu otišli izvan sela, jer bi za sobom morali ostaviti bilo kakve tragove! Što im se dogodilo? Samo jedno »logično« objašnjenje postoji za njihov nestanak bez traga, a to je, da se nad selom (možebitno) pojavio leteći tanjur! Privučeni njegovim oblikom i čudnim zvukom, stanovnici su požurili van, da vide o čemu se radi. Tu su ih ili »pokupili« i odveli sa sobom, zajedno sa tijelom iz groba, ili su ih sve »dematerijalizirali«! Ovo drugo je manje vjerojatno, jer bi morali primjetiti pse u blizini, ili su ih zanimali samo ljudi - živi i mrtvi. To je moderna teorija pristaša letećih tanjura, no vjerojatno postoji i neko drugo objašnjenje, koje još ne znamo. Tajna je ostala nerazjašnjena do danas.

Nestale vojske

Početkom prosinca 1939. u središnjim pokrajinama Kine, vladalo je panično rasulo odstupajućih vojski sa mnoštvom izbjeglica. Japanci su osvojili Nanking, pljačkajući i raznoseći sve što se moglo iz napuštenog grada. Trebalo ih je tu, pod svaku cijenu, što dulje zadržati, kako bi se prikupile vojske u rasulu i organizirao otpor u daljnjem napredovanju. Iznad Nankinga bila su valovita brda prepuna izbjeglica i raspršenih vojnih jedinica. Pukovnik Li Fu Sien ih je na brzinu prikupio i ustrojio jedinicu od 3100 vojnika. Sa tom vojnom grupom, utvrdio se u brdima duž glavnog puta, stvarajući tako privremenu frontu u dužini od dvije milje. Smatrao je da će žilavim otporom zaustaviti napredovanje Japanaca na sjever. Zadnju inspekciju cijele crte fronta izvršio je oko četiri sata, prije zore. Dogovorio se sa zapovjednicima o taktici ratovanja i otišao u vojni vagon, koji mu je služio kao stožer, da se malo odmori. Ispružio se i zaspao snom premorenog ratnika.

U sedam sati, probudio ga je uznemireni pobočnik, koji nikako nije uspijevao stupiti u kontakt s crtom fronte, iako su telefonske veze funkcionirale sve do prije pola sata. Što im se moglo dogoditi? Da ih nisu nenadano napali Japanci i sve poubijali. U to je bilo teško povjerovati, jer bi se čula pucnjava. Li Fu Sien se na brzinu umio hladnom vodom i krenuo sa pratnjom prema svojim ukopanim vojnicima. No tamo nisu nikoga našli! U cijeloj dužini od dvije milje rovovi su bili prazni, oružje ostavljeno po zemljanim podovima bunkera i na brzinu iskopanih rovova. Pukovnik je u panici produžio do jedinog mosta preko rijeke, gdje su on i njegovi pratioci konačno pronašli jednu živu i zdravu poveću jedinicu.

Da li su oni bilo što primjetili? Ni traga. Li Fu Sien je posumnjao, da se cijela vojska predala Japancima tijekom noći. Ali, jedinica je cijele noći budno motrila na jedini prijelaz preko rijeke, i svakako bi takvo što primjetila. U planine nisu mogli neprimjećeno pobjeći zbog više razloga, od kojih ćemo navesti samo dva: primjetila bi ih pozadinska vojska ili bi se tome usprotivili bar neki časnici, pa bi došlo do pucnjave, koja bi se čula! Možda su tijekom noći preplivali rijeku na nekom nižem mjestu? I to je malo vjerojatno, jer u kasnije zapljenjenim japanskim vojnim spisima, nije bilo niti riječi o nekakvoj predaji, niti se više ikada i jedan pripadnik te nestale vojske igdje pojavio! Kamo je i kako iznenada nestalo 2 9 8 8 kineskih vojnika ??

Za samo pola sata, jer je samo toliko telefonska veza bila prekinuta!.

Tijekom španjolskog građanskog rata za prijestol 1701.-1714 - cijela jedna vojska od 4000 potpuno opremljenih vojnika u pohodu, stigla je do samog podnožja Pirineja. Onako umorni, ulogorili su se pokraj jednog potoka i tu prenoćili. Rano ujutro, pokupili su svoje šatore i opremu, te nastavili u brda. Tu im se ubrzo izgubio svaki trag, i unatoč svim potragama, nikada ih nitko više nije vidio. Da li su i oni možda odmarširali u nepoznate nam dimenzije i predjele »paralelnog svijeta«?!

Na sličan način nestala je i jedna kolona francuskih legionara u Indokini. Krenuli su 1858. uvesti red u pobunjenom Saigonu. Koloni od 550 legionara, pridružila se i dobro uvježbana jedinica domaćih boraca. Zadnji put su primjećeni 15-ak milja od Saigona, kada su u dugoj koloni prelazili preko rižinih polja! Zatim su, poput svoje španjolske braće po oružju, nekuda nestali! Nikada se nisu pojavili u Saigonu, niti su se ikada vratili u svoju bazu! Po jednoj zanimljivoj teoriji, svi ti »nestali« vojnici, u stvari, još uvijek marširaju i postoji mogućnost da se opet »pojave«.

Nestali brodovi

Pokraj čitavih vojski, bez traga su nestajali i mnogi brodovi sa posadom i putnicima. Lipnja 1872. zaplovio je snažni parobrod Iron Mountain iz luke Wicksbourgh za New Orleans, na brodu se nalazilo 55 putnika sa posadom. Za sobom je vukao dvije manje teglenice, natovarene pamukom i bačvama sirupa melase. Dok su crni dim i iskre sukljali iz dva visoka dimnjaka, brod je ponosno tulio svojim gromkim sirenama ostalim brodićima i čamcima da se sklone pred njegovim impozantnim konvojem.

Kapetan parobroda Chief Iracouse prvi je primjetio da nešto nije u redu sa brodom, koji je plovio uzvodno i gotovo se sudario sa one dvije natovarene teglenice, koje je besciljno nosila riječna struja. Pomislivši da se brod prevrnuo ili potonuo, kapetan Iracouse je vještim manevriranjem pokupio teglenice i sproveo ih do obale, gdje su ih čvrsto vezali. Tu se ustanovilo, da su teglenice još uvijek vezane svojim debelim konopima, čiji je drugi kraj bio presječen sjekirom! Tako se u to vrijeme činilo u slučaju opasnosti. Bilo im je jeftinije izgubiti tovar i teglenicu nego skupocjeni parobrod. No, što se onda dogodilo sa brodom Iron Mountain?

Niti vojska, niti policija, niti civilna policija, koji su danima pretraživali taj dio rijeke, nisu primjetile ili otkrile niti najmanji trag potapanja broda!

Niti najmanje daščice, niti kapi ulja, niti jedno mrtvo tijelo ili barem dio nečije odjeće, apsolutno ništa za sobom nije ostavio nesretni parobrod. Niti do današnjih dana nije se saznalo kuda je nestao sa svojih 55 putnika. Niti kasnija istraživanja obavljena u tom dijelu rijeke 1967. posebno preinačenim Geiger-Mullerovim brojačem, nisu otkrila niti olupinu niti njezin dio. Tek je tada i službeno parobrod proglašen »nestalim«. Jedno od mnogobrojnih pitanja, koja se nameću u ovom slučaju, svakako je najzanimljivije: što je navelo posadu, da žurno sjekirom presječe vezu sa svojim teglenicama?

Da bi se opisali svi slučajevi nestalih brodova sa posadom, mogla bi se napisati cijela jedna knjiga. Mi ćemo se ovdje upoznati samo sa još jednim »slavnim« nestankom, u kojem je brod ostao, ali se njegovim putnicima zauvijek izgubio trag. Radi se, naravno, o znamenitom slučaju broda Mary Celeste.

Brod je uredno napustio New York 5. studenog 1872. Natovaren sanducima punim alkohola, zaplovio je s namjerom da preplovi Atlantik i ponovno se usidri u talijanskoj luci Genovi. Točno tjedan dana kasnije, New York je napustio i britanski brod De Gratia. Britanski kapetan se zvao David Reed Morehouse, inače dobar prijatelj kapetana Mary Celeste, Benjamina Briggsa. Prije samog polaska Mary Celeste, imali su zajedničku večeru.

5. prosinca, De Gratia se približila obalama Portugala. Bilo je rano poslijepodne, kada je mornar sa promatračnice doviknuo onima dolje, da vidi »lutajući brod«. Još kroz dvogled kapetan Morehouse je zamjerio, da su jedra čudnog broda sva razderana, a djelimice i nestala. Brod se ljuljuškao na blagim valovima, bez ijednog člana posade na palubi. A potom je kapetan Morehouse sa užasom pročitao ime broda. Odmah je u sebi pomislio na najgore; kako su svi na brodu pomrli od nekakve opasne bolesti ili se otrovali hranom.

Međutim, kada su se usidrili i prešli na palubu opustjelog broda, zamijetili su da nedostaje veliki čamac za spašavanje, što je navelo kapetana na pomisao, da je brod prošao kroz strašnu oluju, iz koje se posada pokušala spasiti, ali se utopila ili još uvijek negdje čeka na spasitelje. Ubrzo se ta teorija pokazala pogrešnom, jer koliko god su opustošena i razderana jedra ukazivala na to da ih je pogodila snažna oluja, savršeni red unutar brodskih prostorija svjedočio je suprotno. Zalihe hrane bile su uredno naslagane, posude oprane i pospremljeno na svoje mjesto, brodski tovar alkohola netaknut, po kabinama su

ostala mornarska odijela, osobne stvari, čak i lule. Otpala je i mogućnost eventualne pobune, je bi u tom slučaju, mornari svakako pokupili oružje iz kapetanove kabine, pa i svoje lule i duhan, od kojih se gotovo nikada nisu rastajali. Otpala je i mogućnost gusarskog napada, jer bi se u tom slučaju, na brodu morao naći bar minimalan trag borbe ili otpora. Gusari svakako ne bi ostavili tovar i hranu, da ne spominjemo ostale dragocjenosti, koje je kapetan prenosio preko Atlantika u svom privatnom sefu.

Znajući da su na ovaj nesretni put sa kapetanom Briggsom pošle i njegova mlada supruga i mala kćerka, Morehouse je posvetio osobitu pozornost upravo na tu privatnu kapetanovu kabinu. Apsolutno nije bilo moguće otkriti bilo kakav trag, koji bi ukazivao na to što se dogodilo sa posadom Mary Celeste, niti su to uspjele vlasti u Portugalu, u čiju je luku brod odmah odvučen i slučaj prijavljen. I nakon višegodišnje uporne istrage, ovaj je slučaj ostao nerasvijetljen.

Jedina mogućnost, koja im u to vrijeme nije mogla pasti na pamet bila je slijedeća: promatrač je nenadano primijetio čudni svijetleći objekt okruglog oblika, kako se naglo spustio iz vedrog neba i ostao lebdjeti nad brodom!. On u panici priziva ostale članove posade, koji žure na palubu i zapanjeni zure u nepoznato leteće tijelo. Kapetan, koji nema pojma o »letećim tanjurima«, tumači ovo kao »vražje djelo« i na brzinu naređuje posadi da se ukrca u veliki čamac, koji se nalazio vezan iza broda. Jedino pod takvim paničnim okolnostima, mornari su se mogli ukrcati bez svojih lula i najdražih sitnica. U pitanju je bilo spašavanje golog života od čudne nebeske »nemani«, koja je možda I »rigala vatru« iz svojim motora ili ispuštala zastrašujuće zvukove! I kao da je samo na to čekala, »neman« potom podiže čamac prepun užasnutih putnika I »guta« ga svojim ogromnim metalnim čeljustima!

Ili... možda vi, dragi čitatelju, imate neku bolju ideju?

Nestale osobe

Od nekoliko stotina nestanaka pojedinaca, odabrali smo samo tri karakteristična slučaja. Prvi se odnosi na dječaka po imenu Oliver Larch, a zbio se na Badnju večer 1889. na jednoj farmi nedaleko od South Bank savezna država Indiana.

Krajolik je bio prekriven debelim slojem snijega, nebo olovno sivo, a iz okolnih raštrkanih farmi dizalo se nekoliko oblačića dima. Po kućama su počeli paliti prve petrolejke, pa je suton neodoljio podsjećao svojom romantikom na znane Božične čestitke sa zimskim

večernjim krajolicima. U obiteljskoj kući Larchovih također je vladalo praznično raspoloženje. Na svečanu večeru došli su im prijatelji iz Chicaga, inače rodom iz obližnjeg gradića, kao i tamošnji sudac, umirovljeni službenik:

Nakon večere su zamolili gospodu Larch da im odsvira nekoliko božičnih melodija na orguljama, što je ona izvela sa uživanjem i bez greške, jer je, i inače, svirala u mjesnoj crkvi. Tako su se zabavljali, pjevali, pijuckali i grickali kokice, koje im je mali Oliver, pekao na kuhinjskom štednjaku. Nekoliko minuta prije 11 sati, Oliverov otac zamoli dječaka, da otrči do dvorišnog zdenca i donese još jednu kantu svježe vode, kako ne bi ostali bez nje tijekom noći. Oliver odmah posluša i izađe u tamnu noć, a njegov se otac vrati gostima u salon. No samo 10-ak sekundi, nakon što je dječak zatvorio vrata za sobom, začuju se njegovi uzbuđeni krici i dozivi u »pomoć«!

Zaprepašćenim gostima i roditeljima trebalo je sekundi da se priberu od prvog šoka. Nakon što su izmjenili nekoliko uplašenih pogleda, svi su istodobno skočili iz svojih naslonjača, a gospodin Larch je sa zida u hodniku dograbio svoju pušku, misleći da je Olivera napala nekakva divlja zvijer...

- »U pomoć! U pomoć! - pustite me! - U pomoć!« - vikao je prestrašeni dječak iz tame. Ali tu, pred ulazom, prisutni se zaustaviše pogleda uperenih u smjeru tamnog neba iz kojeg je lagano sipio snijeg. Jer, sada su se dječakovi krici čuli »odozgo«! Uspaničeni otac podigne cijev svoje puške u tom smjeru, ali mu je stari sudac brzo zgrabi i rukom skrene natrag prema zemlji. Postojola je opasnost da pogodi dječaka kojega je »netko« ili »nešto« odnosilo u smjeru neba. Užasunuti, slušali su njegove sve slabije pozive u pomoć, a potom se sve utiša. Shrvani i šokirani roditelji su se držali čvrsto u zagrljaju, glasno jecajući, a sudac i prijatelj iz Chicaga, inače umirovljeni nekadašnji tužitelj, pozorno sa svjetiljkama pretražiše dvorište. Njihovom vještom oku dugogodišnjih istražitelja nisu izmakli dječakovi jasni tragovi, koji su po svježem snijegu vodili u smjeru bunara, da bi odjednom na pola puta prestali! Nije se čak uspio ni okrenuti!

Zanijemili, vratili su se u kuću, pokušavajući odgonetnuti, što se moglo dogoditi nesretnom Oliveru. Netko je napomenuo i mogućnost, da ga je ugrabila neka divovska ptica, ali je otac dodao, da je ta teorija prilično slaba, jer je dječak bio težak preko 35 kilograma i zašto bi »ptici« vikao: Pustite me!

Preostala im je još labava teroja o nekom zalutalom balonu, ali je ubrzo, potanka službena istraga to odbacila, jer se tog vjetrovitog dana nije uzdigao niti jedan registrirani balon u tom kraju. Kako su zrakoplovi i helikopteri u to vrijeme, bili još daleka budućnost, roditelji su nestanak svog sina pripisali »višim silama«, a istraga koja je još neko vrijeme tapkala u mjestu, također nije urodila plodom, pa je slučaj mudro razvrstan kao »nerazjašnjen«.! Što im je drugo i preostalo?

Nešto čudniji, ali još tajanstveniji slučaj zbio se 1873. godine u Engleskoj. Jedan robustan i još dobro držeći plemić, po imenu James Warson, okladio se sa svoja 2 prijatelja tvrdeći kako je još uvijek u stanju pretrčati bez odmora, udaljenost od njihovog mjesta do grada Coventrya, od prilike 16 milja. Kako bi ga osujetili u mogućim varkama, prijatelji su sjeli jednog jutra u kočiju i krenuli za 50-ogodišnjim trkačem.

Putem su se šalili i dovikivali mu razne dosjetke, istovremeno ga bodreći da ne postustane. Poslije 7 pretrčanih milja, James Warson se spotaknuo posred puta, glasno opsovao i - nestao! Neshvaćajući u prvi trenutak što se zbiva i zašto su ga odjednom izgubili iz vida, prijatelji su zaustavili kočiju, misleći da se otkotrljao u obližnji jarak pokraj prašnjavog puta. No, tamo ga nije bilo. Nigdje ga više nije bilo, niti se više ikada igdje pojavio! Utrčao je u »nešto« što ga je zauvijek progutalo!

Vlasti su dugo obavljale strpljivu istragu i, ne vjerujući odviše Warsonovim prijateljima, odigle su svaki kamen pokraj puta, pretražili svaki potočić i riječicu, prekopali svaki sumnjivi humak, ali nesretnom Warsonu nije bilo niti traga. Njima, kao niti nama danas, nije jednostavno išlo u glavu »kako« je Warson jednostavno mogao nestati posred puta, pred očima svojim prijatelja? Postoji, međutim, jedna teorija, po kojoj Warson još uvijek trči i nije isključeno da se u budućnosti ponovno pojavi, upravi na tom istom putu! Nevjerojatno, zar ne?

Postoji na desetke dokumentiranih slučajeva, sličnih nestanku Warsona, no mi ćemo se vratiti u ovo današnje vrijeme.

Jednog zimskog dana 1975. Jackson Wright se zaustavio u New Yorškom Lincoln tunelu, kako bi uklonio naslage snijega sa vjetrobranskog stakla svog automobila. Izašla je i njegova supruga Martha da očisti zadnje staklo. Zaobišla je automobil - i zauvijek nestala! Wright je odmah zaustavio prva policijska kola, blokirana su

oba ulaza u tunel, pretraženi svi automobili, ali Marthi ni traga. Posumnjali su, da ju je vješti Jackson noć prije ubio, raskomandao i razbacao po rijeci. No, na sreću, dobro ih se sjećao prodavač sa susjedne benzinske crpke, na kojoj su se zaustavili jer je Marhta morala ići u WC .
Dakle, Jackson ju nije mogao ubiti, raskomadati i baciti u rijeku tijekom tih 10-ak minuta, na udaljenosti od 300 metara! Moralo mu se povjerovati, utoliko prije, što je onako očajan pristao i na detektor laži pa čak i na hipnozu, pod kojom se, ionako, nije mogao sjetiti ničeg važnog. Slučaj je ostao »neriješen«, kao jedan od nebrojenih sličnih.
Na kraju možda treba napomenuti, da prema službenim izvješćima FBI u Sjedinjenim Državama svake godine »nestane« preko 20.000 osoba ! Polovicu obično pronađu; to su u pravilu nezadovoljni muževi ili žene, koji u bjegstvu traže utjehu ili spas od pogreške koju su učinili, zatim dolaze malodobne osobe, koji bježe od kuće i roditelja, željni slave i avanture. Na žalost, trećina te djece, postaje žrtvama raznih manijaka, perverzih i bolesnih tipova ili ubojica. Svake se godine otkrivaju posmrtni ostaci stotina raznih nesretnih bjegunaca, no i pored toga, još uvijek ostaje veoma značajan broj »nestalih«, bez traga od gotovo 4000 osoba !
Koliko je ljudi od tog broja »prešlo u drugu dimenziju« ostaje za sada nepoznato. Postoji, naravno, i omiljena teorija da te osobe sakupljaju leteći tanjuri u eksperimentalne svrhe.

Putovanja kroz vrijeme

Prema službenim starim papirima toga doba, 25. listopada 1593. prijestolnica Mexica je osvanula u sunčanom jutru. Ispred impozantne palače potkralja, upravo se smjenjivala noćna straža. Dežurni časnik koji je ostavljao odmorne vojnike, a prikupljao one druge, zbunjeno je zastao ispred stražara u nekakvoj, njemu nepoznatoj odori i naoružanog posve drugačijom vrstom »muskete«! U rumenilu jutarnjeg sunca, stranac je odudarao u svakom pogledu.

- Tko ste vi do vraga?! - Upita časnik odmjerivši ga sumnjičavo.

- Zovem se Gil Peres - promuca nepoznati vojnik zbunjeno. Časnik zapovijedi vojnicima da uhite stranca i privedu ga u palaču. Pot

kralj je izrazio želju, da ga osobno vidi i ispita.

- Odakle ste, gospodine Peres? - Obilazio je potkralj oko uhićenika, ruku

zabačenih iza leda, pozorno ga razgledajući.

Već sam rekao, zovem se Gil Peres i u službi sam na dvoru guvernera Manile, njegove ekselencije Don Gomesa Das Marinesa.
- Ali čovječe, ovo je Mexico City? - zaustavio se potkralj ispred čudnog vojnika.
-I sam vidim da nešto nije uredu - priznao je zbunjeni vojnik kojemu je sa ispitivačima bio zajednički samo španjolski jezik!
- Kako obrazlažete svoju čudnu nazočnost? - nastavio je potkralj tonom
radoznalog istražitelja.
- U ponoć su me probudili i ostavili na straži pred dvorcem guvernera Das Marinesa - ponavljao je vojnik.
- Na dvoru je vladalo veliko uzbuđenje jer je iz grada Molukasa pristigla
vijest, da je guvernera noćas netko usmrtio udarcem sjekire po glavi! Pred
zoru sam, čini mi se, zadrijemao, a kada sam se probudio, stajao sam, evo,
pred vašom palačom.
-I vi čovječe, tražite da vam povjerujemo u tako naivnu priču? - isceri se
potkralj. Pa naravno, veoma dobro znate da ne možemo provjeriti, jer je
Manila udaljena od Mexica tisućama milja! Vodite ga u zatvor, ovaj je čovjek
bjelodano špijun!
2 puna mjeseca je siromašni Gil Peres čamio u podrumu palače. Još je
2 puta bio preslušavan pred posebnom komisijom uz prisuće potkralja: ispitivali su ga liječnici, pa čak i Inkvizicija. Nisu znali što da misle, jer je čovjek tvrdio nevjerojatne stvari. Zaključili su da je najvjerojatnije lažljivac,
pomalo udaren tip željan samoisticanja.
A potom se u luci konačno usidrio prvi brod iz Manile. Putnici su odmah
ispripovijedali tužnu novost o ubojstvu tamošnjeg guvernera Don Gomesa
Des Marvnesa. U palaču potkralja došao je i specijalni teklić dvora iz Manile

s diplomatskom poštom i ostalim važnim spisima i pošiljkama. Čim ga je
primio i čuo vijest, potkralj se sjetio zatvorenog vojnika. Zamolio je dvorskog
teklića da pođe s njim podrum...
- Da - odmah je potvrdio časnik iz Manile - to je zaista jedan od naših stražara. Mislim da se zove Gil Peres! Nenadano je nestao još prije 2 mjeseca. Otkuda on kod vas?!
Potkralj je mislio da sanja. Odmah su oslobodili siromašnog Peresa., koji
se istim brodom vratio u svoju rodnu Manilu, ali je tajna o njegovom »prelasku« u Mexico City ostala nerazjašnjena sve do današnjeg dana. Ostali su
sačuvani originalni spisi i zapisnici iz tog vremena, koji nedvojbeno svjedoče
o čudnom događaju. Tko, zašto i kako je prebacio stražara Peresa iz Manile u
Mexico City tog ranog jutra, ostat će tajna!
Joseph Brown je napustio svoj skromni apartman u Brooklynu, oko 9 sati prijepodne. Po toplom i vedrom nedjeljnom vremenu, zaputio se laganim
koracima do male prodavaonice na uglu, kako bi kupio nedjeljno izdanje
New York Timesa. Na tom kratkom putu od 200 metara izgubio mu se svaki trag!
Kada se nije pojavio niti poslije 12, ljutita ga je supruga pošla potražiti. Bila je uvjerena, da se zapričao sa vlasnikom prodavaonice, a na stolu se već hladio nedjeljni objed. No, tamo ju je čekala neugodna spoznaja da se
Joseph toga jutra nije niti pojavljivao! Ali, otišao je samo s papučama na
nogama i neobrijan, razlagala je uzbuđena supruga susjedu trgovcu. Još je
rekao, kako će morati kupiti novi paketić žileta!
Prodavač je odmahivao glavom, sve zabrinutiji za sudbinu svog stalnog
kupca. Pitali su i djecu, koja su se igrala na ulici od ranog jutra, ali se niti

jedno dijete nije sjećalo da je Joseph Brown tog jutra prošao! Pozvana je i
policija. Cijela je ta gradska četvrt potanko pretražena, iskrenuta i ispražnjena
svaka kanta za smeće (jer se u Brooklynu nikada ne zna što se sve čovjeku može dogoditi) ali nije bilo nikakvog traga. Izdana je i tjeralica sa fotografijom i razaslana ostalim policijskim postajama, a umješao se i FBI. Iako ništa nije upozoravalo na moguću vezu Browna s »podzemljem«, u početku se na svašta
sumnjalo.
- Pa nije mogao u zemlju propasti! - uzviknuo je načelnik mjesne policijske
postaje, nakon tromjesečne uzaludne potrage.
Nakon nešto više od godinu dana, kako je nenadano nestao, Joseph Brown
se isto tako nenadano i pojavio! Vrijeme je ponovo bilo vedro i sunčano, a
u maloj prodavaonici na uglu tiho su razgovarali prodavač Calvin i mladi
policajac Roy Thompson. Kada se na vratima pojavio Joseph Brown obojica
su naglo promjenila boju lica, zagledavši se u njega poluotvorenih ustiju...
- Dobro jutro! - pozdravio ih je Brown mirno i odmah prišao odjeljku sa
žiletima. Pošto je izabrao jedan paketić, sagnuo se usput i uzeo s police »New
York Times«!
- Za ime Boga Joseph! - konačno se pomaknuo policajac sa svog mjesta i
prišao mu laganim, gotovo bojažljivim koracima. - Pa gdje ste bili svo ovo
vrijeme čovječe?!
Joseph Brown je na trenutak zastao, bjelodano iznenađen ovakvim mladićevim ponašanjem.
- Tražili smo te mjesecima! - priđe mu sada i prodavač, uzgred ga dodirujući, kao da provjerava da li je to zaista on. - FBI te još uvijek ima na
svojim tjeralicama, cijela te država traži već godinu dana!

- Joseph Brown ih je kratko promatrao sa komičnim izrazom na neobrijanom licu, a potom se malo naljuti:
- O čemu to vas dvojica trabunjate? Da li ste poblesavili? Pa prije pet minuta sam napustio kuću i krenuo ovamo po novine i žilete!
- Gospodine Brown! - vikao je sada mladi policajac. - Da li ste svjesni onoga što govorite? Pogledajte, zaboga, nadnevak na tim novinama. Brown se zagleda u New York Times u ruci...
- Što je ovo? Nekakva glupa šala? - Pogleda on ponovo u dvojicu pred sobom. No, oni su sada šutjeli, njemo ga obilazeći i čudno ga odmjeravajući,
kao da ga prvi put vide. Pomislivši, da su mu pripremili nekakvu gadnu podvalu, Brown se vrati polici s novinama. On podigne drugi primjerak »New York Timesa«, pa treći, potom nervozno pregleda sve primjerke, prelista ih i provjeri nadnevke, pa dohvati druge časopise, sve ih grozničavo
prelista i tek tada počne mijenjati boju lica. Piljio je u svoja 2 poznanika,
a oni u njega. Nešto, bjelodano nije bilo u redu; dobro je znao da bi specijalno
tiskanje ovakvog broja »New York Timesa« koštalo čitavu imovinu. No, ako nije podvala što je onda? On osjeti potrebu da sjedne na obližnji sanduk
coca-cole.
- Što se ovdje događa? - nemoćno je gledao u dvojicu ljudi.
- Nenadano ste nestali prije više od godinu dana! - ponavljao je mladi policajac. Pošli ste kupiti novine i više se niste vratili. Vaša vas je supruga
ovdje došla tražiti, pa smo pozvali u pomoć gradsku policiju i na kraju FBI!
- Prije godinu dana? - izgubljeno ga je gledao Brown. Kunem vam se, izašao sam iz svoga stana prije 5 minuta! Zar i sami ne vidite, da još imam
papuče na nogama?
Policajac se lagano spusti na pod ispred njega.
- Gospodine Brown - obraćao mu se blagim tonom prijatelja - zar se baš
ničega drugog ne sjećate?
Brown se kratko zamisli, te odmahne glavom. Mladi se policajac

uspravi
i baci brzi pogled na blijedog prodavača pa se uputi prema pultu i dohvati
telefon...
- Šefe - reče on tiho u slušalicu - ovdje pozornik Thompson - Roy Thompson. .. . On se upravo vratio!
Prođe kratka stanka.
- Tko se, do vraga, vratio, Thompsone?! - dreknu nervozni glas s druge
strane.
- Joseph Brown, sir! Onaj građanin, koji je prije godinu dana bez traga nestao! Još uvijek ima papuče na nogama.
Načelnik mjesne policije je vjerojatno pomislio, da mu se mladi pozornik
nenadano teško razbolio, jer ga zapita gdje se nalazi i obeća da će odmah
doći.
Deset minuta kasnije, došao je ne samo načelnik policije, nego i na desetine policijskih i televizijskih kola i novinskih izvjestitelja, netko je pozvao
i vatrogasce, ne znajući zbog čega je nastala tolika gužva. Otrčali su po gospodu
Brown i doveli je s posla, ispitivali su i pregledavali siromašnog Browna,
postavljali mu unakrsna pitanja, podvrgnuli ga hipnozi i priključili na 3 detektora laži, no sve bez uspjeha. Joseph Brown je tvrdoglavo tvrdio da je »prije 5 minuta« krenuo od kuće po novine! Ustanovljeno je da govori istinu, ali se vjerojatno nikada neće saznati »gdje« je bio cijelu godinu dana
i kako je moguće, da mu je sjećanje iz tog vremena potpuno izbrisano.
Preostaje nam jedino, nepotvrđeno i doista nevjerojatno objašnjenje
Joseph Brown je tog nedjeljnog jutra na neobjašnjiv način »ušetao« u onaj
drugi, paralelni svijet, u kojem nema niti prostora niti vremena, pa ga je upravo zbog tih razloga izdalo sjećanje, kada je godinu dana kasnije »išetao«
iz te neshvatljive zone, nama neznanih osobina i dimenzija!

Ovdje svakako moramo napomenuti i znameniti »Broadwayski« slučaj koji se 50-ih godina ovog stoljeća zbio u New Yorku.

U masi raspoloženih ljudi koji su upravo napuštali posljednju predstavu jednog od mnogobrojnih Broadwayskih kazališta, »od nekud« se nenadano »stvorio« i jedan čudan čovjek. Odjeven u neko staromodno odjelo i vidljivo preplašen, zabezeknuto je zurio u jarku svjetlost neonskih reklama posvuda oko sebe. Okrećući se tako naokolo, posjetioci kazališta su ga jasno čuli kako mumlja:

- Bože moj, što je ovo?! Gdje sam? Što se sa mnom događa?

Ulicom se kretala rijeka bučnih automobila, vozači su sirenama upozoravali pješake, iz obližnjih kazališta treštala je muzika, a sve to izmješano sa grajom tisuća prolaznika. Kao da je želio pobjeći iz tog »modernog pakla«, mladi se čovjek naglo bacio u smjeru ulice, probio obruč promatrača i pokušao pretrčati na drugu stranu. Na žalost, završio je pod kotačima jednog automobila i od udarca glavom u asfaltiranu cestu, na mjestu ostao mrtav. Tek se tu počela odvijati jedna od najčudnijih priča, koja ne samo da je graničila sa znanstvenom fantastikom, nego i s našim shvaćanjem zdravog razuma.

Na scenu je stupila policijska patrola. Dežurni istražitelj je ispitao promatrače i vozača automobila, pa utovario mrtvo tjelo u policijski ambulantni automobil i odvezao ga u mrtvačnicu. Ne obraćajući osobitu pozornost čovjekovom starom odjelu, (jer je mogao biti jedan od stotinu statista Broadwayskih kazališta), istražitelj mu je pretresao džepove. Tamo je uz maramice našao staromodni džepni sat na dugačkom lancu, mali nož i jednu posjetnicu na ime nekog Broadwayskog trgovačkog putnika. Tek nakon što se zagledao u tu posjetnicu i jednu malu potvrdu s nadnevkom od 80 godina unazad, istražitelj se spustio na metalnu stolicu pokraj trupla i duboko zamislio. Zašto bi jedan običan statist imao pokraj izvornog odjela i staru posjetnicu i potvrdu prodavaone namještaja, koja više ne postoji?!

Naredio je da se truplo do daljnjeg skloni u jedan od hladnjaka i još se iste noći vrijedno posvetio poslu. Iz telefonskog se imenika uvjerio, da ime tog čovjeka, kao niti naziv ulice više ne postoji, pa je otišao u telefonsku kompaniju i pregledao stare imenike s nadnevcima unazad 60-ak godina. Niti tamo nije našao ime tog čovjeka, ali je zapazio staru ulicu. U općini su mu rekli da je ulica preimenovana još prije 30 godina, a nalazila se iza kazališne zgrade, pred kojom je čovjek

nastradao! Policijski laboratorij je, u međuvremenu, potvrdio izvornost odjela žrtve, kao i njegovih stvarčica. Sve je bilo staro oko 80 godina! Niti ta činjenica nije zbunila Newyorškog policajca, jer je dobro znao, da mnogi imaju stare stvari po kućama, muzejima i staretinarnicama. Čovjek je možda patio od nostalgije pa se navečer oblačio u staru odjeću i izlazio u šetnju!

Istražitelj je u općini pregledao stare knjige i pronašao staru ulicu a potom bez teškoća i čovjeka pod istim imenom na tom i tom broju!

- Ovo ipak nije moguće! - promrmljao je više za sebe, zahvalio se i vratio u svoj ured. Poznavajući sada točan identitet čovjeka u mrtvačnici, počeo je nazivati sve obitelji s istim prezimenom nekih stotinjak na broju. Živjeli su u NewYorku, ali i razbacani po cijeloj Americi. Ne, nitko od njih nije imao rođaka pod tim imenom, osim jedne dame u Californiji. Ona je imala oca, koji se tako zvao. Što se s njim dogodilo? Još dok je bila mala izgubio mu se svaki trag!

Policajac je zamolio staru ženu da ga primi i poletio prvim zrakoplovom za Santa Barbaru, gdje je ona živjela. Iako začuđena, ljubazno ga je primila i ponovila čudnu priču. Još dok je bila veoma mala, oko godinu dana, njezin je otac pošao do ulice Broadway, kako bi malo prošetao. Tu mu se izgubio svaki trag. Nikada se više nije vratio kući! Njezina se majka obratila policiji, ali bez rezultata. Ne mogavši opstati sama sa djetetom u skupom New Yorku, morala se vratiti svojim roditeljima rančerima u Californiju. Nikada se više nije udavala. Umrla je uvjerena, da ju je muž jednostavno ostavio zbog neke druge.

- Imate li bar neku fotografiju vašeg nestalog oca? - raspitivao se policijski istražitelj.

- Imam samo jednu - starica je prinesla album sa požutjelim fotografijama.

- Evo, to je moj nestali otac, a ova beba na njegovim rukama sam ja.

Policajac je pomislio da sanja. Bio je to onaj isti čovjek 30-ih godina, kojega je ostavio u mrtvačnici policijske postaje. Rukom koja se tresla, izvukao je iz džepa fotografiju leša tog čovjeka i usporedio ih. Bile su istovjetne!

Osjećajući se obveznim, ispričao je starici zbog čega je u stvari došao. Ljubazno ga je saslušala, ali mu bjelodano nije vjerovala. Zaplakala je tek pošto joj je pokazao sliku čovjeka, koji je poginuo prije 10-ak dana. Obećao je, da će joj odmah poslati posmrtne ostatke njezinog »80 godina mlađeg« oca, a ona je njemu posudila staru požutjelu

fotografiju, čiji se faksimil i danas nalazi u muzeju Newyorške policije. Ostalo je, međutim, neshvatljivo pitanje: gdje se nalazio taj čovjek osamdeset godina? U kakvim je uvjetima mogao biti, a da ne ostari niti za 1 dan? Bjelodano je i on, poput mnogih drugih »ušetao« u taj nevjerojatni, tajanstveni, no uvijek prisutan paralelni svijet, čijeg smo postojanja sve više svjesni i u koji ćemo, najverojatnije, prema želji moći ulaziti već u doglednoj budućnosti!

Posljednji iz niza najčudnijih slučajeva, koje smo vam željeli ispričati, zbio se u Engleskoj 1914. godine...

U odjeljku prvog razreda znamenitog expressa iz Londona iz Glasgow sjedila su samo 2 putnika, elegantni gospodin 40-ih godina i mlada djevojka. Dok je muškarac drijemao, djevojka se zabavljala nekom knjigom. U odjeljku su gorjela plinska svjetla, jer se vani već spustio prvi sumrak. Odjednom, iz drijemeža, odnosno čitanja, trgne ih usplahireni krik čovjeka, koji se kao grom iz vedrog neba stvorio tu, sjedeći pokraj prozora! Iako im nije bilo jasno kako je i kada ušao u njihov odjeljak, zbunjeni putnici se priberu, pokušavajući mu nekako pomoći. Siromašni je čovjek bjelodano proživljavao užasan duševni šok. Lice mu se izobličilo od silnog straha, a plave oči, samo što mu nisu iskočile, koliko ih je izbuljio u smjeru prozora vagona, ispod kojeg je munjevitom brzinom prolazilo obližnje drveće, kuće, njive i putevi...

- Smirite se! - blago ga je dodirivala mlada bolničarka, vjerujući da se radi o duševnom bolesniku. Toj je njezinoj pretpostavci išla u prilog i više nego čudna čovjekova odjeća. Na dugokosoj glavi imao je jedan od onih starih šešira sa velikim kopčama, kakve su nosili još u doba Cromwella. Na nogama slične cipele s kopčom. Ali ono što je bilo najčudnije, čovjek je u lijevoj ruci držao zagriženi sendvič od crnog kruha, a u desnoj bič!

- Smirite se! - priđe mu sada u pomoć i onaj gospodin. - Nema razloga da . se bojite! Odakle ste? Kako se zovete? - pokušao mu je skrenuti pozornost pitanjima.

Čovjek se zapanjeno zagleda u njih, još uvijek se nogama bespomoćno podupirući u dno susjednog sjedala, kao da je time želio zaustaviti ovu užasnu i tako brzu mašinu!

- Pimp Drake! - vikao im je, kako bi nadjačao lupanje metalnih kotača zahuktalog exspressa.

- Odakle ste gospodine Drake? - nastavio ga je putnik ljubazno ispitivati.

- Iz Charrama! Za ime Isusa, što je ovo? Gdje se nalazim?
Lokomotiva snažno zapišti, a već prestrašeni putnik se još više ukoči u svojoj neprirodnoj pozi. Sa užasom u očima je zurio u staklo mračnog prozora.
- Ali prijatelju - smirivao ga je onaj gospodin - vi se zaista nemate čega bojati, zar se nikada prije niste vozili vlakom?
On potom priđe prozoru i spusti ga...
- Pogledajte čovječe, nemate se čega bojati!
Ali nesretni putnik nije tako mislio. Sav se tresući, uspravi se i nagne kroz prozor da bolje vidi i tu kao da je zažalio što se ikada rodio! Vlak se lagano nagnuo na velikom zavoju, a iz zahuktale lokomotive sukljao je gusti crni dim izmješan vatrenim pepelom! Od zaglušujuće buke kotača, učinilo mu se da će poludjeti. Ono ponovno krikne i poleti prema vratima odjeljka, koja, na sreću, nije znao otvoriti. Onaj gospodin pojuri za njim i povuče ga nazad na sjedalo, svladavši ga jednim vještim zahvatom ruke. Zatim ostavi nesretnog čovjeka da se trese u svom uglu, pa izvadi iz džepa svoju službenu iskaznicu, koju uzgred pokaže mladoj suputnici:
- Scotland Yard! - rekao joj je brzo u prolazu. - Pripazite na ovog nesretnika dok ne dozovem pomoć!
Kada se brzo vratio u pratnji dvojice konduktera, u odjeljku se nalazila samo ona djevojka, zaprepaštenog izraza lica, pa je shvatio da se dogodilo nešto strašno...
- Onaj čovjek... Onaj putnik... - pokazivala je drhtavom rukom u prazan ugao odjeljka - odjednom je nestao!
Inspektor se kratko zagleda u dvojicu konduktera, pa se i sam nemoćno spusti na susjedno sjedalo.
- Puknuti će mi glava - rekao je tiho. - Pa maloprije smo oboje sa tim nesretnikom razgovarali!
- Vjerujem vam gospodine - tješio ga je onaj stariji kondukter. - Eno na podu su još uvijek njegov šešir i bič!
Inspektor poskoči sa svog sjedala poput zvijeri i baci se na masni pod vagona. Kao opčinjen je piljio u stari šešir i dugački bič presavijen na podu. Dakle, nije lud; čovjek se zaista nalazio u odjeljku!
Ostatak vožnje do Glasgowa, dvoje putnika su proveli bez sna i odmora. Po tko zna koji put, pretresali su tijek događaja i uvijek dolazili do podudarnih zaključaka - u vagonu se odnekud »stvorio« taj čudni putnik, da bi samo 5 minuta kasnije na isto tako neobjašnjiv način

»nestao«!
Pred Glasgowom se inspektor dogovorio sa mladom bolničarkom, da ostanu u pismenoj vezi, pa ako to bude potrebno, da se u Londonu povremeno sretnu dok ne riješe ovu misteriju. U Glasgowu je obavio svoj policijski posao, ali je na povratku sišao u Shefieldu, gdje se u policiji raspitivao o mjestu zvanom Chattam. Objasnili su mu, da ono više ne postoji! Naselje je još 1890. kao zemljište rasprodano budućoj tvornici vagona, ostale je jedino stara crkva, kojom se još danas služe tamošnji radnici.
Inspektor je slijedećih mjeseci privatno radio na istrazi slučaja »čovjeka iz vlaka«, pa je od raznih muzejskih kustosa doznao, da su šešir i bič onog putnika stari najmanje 120 godina. Jednog vikenda, pozvao je svoju ljupku poznanicu iz vlaka i sa njom otputovao u župu bivšeg naselja. Tamo ih je ljubazno primio stari anglikanski svećenik i ponudio im svoje skromne usluge. Blagodareći britanskoj tradiciji čuvanja svega i svačega, crkva je još uvijek imala stare knjige tog naselja, čak 300 godina unazad, od nadnevka osnivanja...
- Zanima nas građanin po imenu Pimp Drake. Rodio se otprilike, prije 150_godina.
Stari ih je svećenik pogledao nekako ispod oka. Zašto bi se odjednom Scotland Yard zanimao za nekakvog stogodišnjeg građanina iz nekadašnjeg sela Chattama? Donio je popise rođenih iz tih godina i na svoje iznenađenje doista našao ime tog čovjeka. Na zahtjev svojih neobičnih gostiju, svećenik je donio i knjigu umrlih iz tog stoljeća. Tamo je pokraj nadnevka Drakeove smrti bio i kraći zapis mjesnog svećenika, bjelodano zainteresiranog za Pimpovu povijest i ponašanje.
- Ovdje još piše - prevodio im je svećenik nečitku zabilješku - da je siromašni čovjek umro u snu, nakon trogodišnje duševne bolesti... Navodno, dok se jedne večeri vraćao svojim teretnim kolima kući, odjednom su putem naletjela »đavolova kola«! Na neobjašnjiv se način našao u njima i vozio se nekoliko minuta. Kola su bila od željeza, dugačka poput zmije, a iz prednjeg dijela su bljuvala dim i vatru iz svojih usijanih čeljusti.
Inspektor i djevojka su se pogledali sa zaprepaštenjem.
- Pronašli su ga slijedećeg jutra, svog izgrebanog i modrog, kako se trese u jednom jarku pokraj puta. Njegovi konj i kola, bili su 7 kilometara dalje. Do kraja svog mučeničkog života, suludo je hodao na okolo, prepričavajući onima, koji su ga htjeli slušati, o svojoj ponoćnoj

vožnji u »đavolskim kočijama«! Izgleda da je svećenik iz tog vremena ovom pričom bio veoma impresioniran, kada ju je ovdje ukratko prepričao za buduće naraštaje. Znate, crkva se oduvijek živo zanimala za neprirodne pojave i mistične fenomene!
- završio je svećenik svoj prijevod i tumačenje požutjelog papira.
Nije nam poznato koliko su još inspektor i mlada bolničarka proveli na ovom slučaju, ali se zna, da su se kasnije vjenčali i priču iznijeli na vidjelo tek 10-ak godina kasnije. Novinari su je provjerili i zaključili da se u svemu slaže. Oni su te noći zaista putovali sa čovjekom iz prošlosti, iako nam vjerojatno, još dugo neće biti jasno, kako se Drake našao u vlaku u tako dalekoj budućnosti! Novinari su otkrili još nešto, što inspektor i njegova supruga nisu - dio pruge za Glasgow prolazi djelimice baš po sredini zemljanog puta iz tog vremena! Da li je moguće, daje te noći »ekspress budućnosti« jednostavno naletio na Drakeova zaprežna kola i »ponio ga sa sobom« 120 godina unaprijed, kako bi ga 5 minuta kasnije opet »ispustio« pokraj puta!
Ovdje komentar nije potreban. Potrebno je veoma mnogo mašte i znanstvenog predznanja, kako bi uopće mogli i zamisliti sve što se dogodilo.

Sagorjevanja

Kada smo već kod nestanaka pojedinaca, moramo se osvrnuti i na takozvani fenomen »sagorijevanja« pojedinih ljudi i žena, bez ikakvog logičnog objašnjenja. Od oko 150 dokumentiranih slučajeva, navesti ćemo samo nekoliko karakterističnih.

Započeti ćemo od posljednjeg slučaja, koji se zbio u New Yorku prije nešto više od godinu dana. Maria Luisa, 55-ogodišnja službenica znamenite »American bank« napustila je svoj šalter točno u podne i krenula preko puta do malog restorana u kojem je obično ručala. Bilo je vrijeme podnevne stanke i sunčana ulica se počela puniti ljudima. Nakon što je strpljivo sačekala da se upali zeleno svijetlo na semaforu, Maria Luisa je koraknula s namjerom da prijeđe ulicu - i zauvijek »nestala« pred očima zaprepaštenih vozača i pješaka! Nakon 3 prijeđena koraka, siromašna se žena malo spotaknula, zastala, uhvatila rukom za čelo i počela »pušiti«! Tijelo joj se, poput nekakve velike lutke od krpa, srušilo na pješački prijelaz i nastavilo se pušiti intenzivnim plavičastim dimom. Samo 3 i pol minute kasnije, od nekadašnje službenice je ostala mala gomila pepela i oko nje nekoliko osobnih stvari.

Privučena kricima i zapomaganjem promatrača, stigla je i policijska patrola. Što se dogodilo? Nitko im u prvi tren nije mogao objasniti. Sedamnaest je ljudi odvedeno u obližnju bolnicu na liječenje od šoka! Policija je brižno pokupila nagorjelu haljinu Marie Luise, potpuno neoštećene cipele i torbicu, kao i ostatak lijeve šake! Dok se iznad ulice još uvijek lijeno dizao plavičasti dim, pokušali su uvesti red i vratiti promet u normalno stanje. Samo nekoliko starijih policajaca i bolničkog osoblja je znalo o čemu se radi. U znanstvenim krugovima, to se stručno naziva »SHC«. (SPONTANEOS HUMAN COMBUSTION), dakle »spontano samozapaljivanje ljudi!«

Mary Harry je imala 67 godina, kada se tog kobnog poslijepodneva udobno zavalila u svoj omiljeni naslonjač. Tko zna o čemu je razmišljala, kada se odjednom počela pušiti plavičastim dimom! Od nje je ostala nagorjela kućna haljina, maleni dio lubanje i lijevo stopalo. Sa njom je nestala i pletena stolica za ljuljanje, a na tome mjestu mogao se jedino vidjeti pocrnjeli trag užasnog sagorijevanja.

An n Martin iz Philadelphie, staru 69 godina, pronašli su unuci na terasi stare kuće »smanjenu« na malu gomilu pepela. Ostale su neoštećene njezine cipele i dio torza. Komisija je ustanovila, da je starica nestala u temperaturi između 1700 do 2000 stupnjeva C. Uzrok sagorijevanju, kao i obično, ostao je nepoznat.

Eufemija Johnson iz Engleske, bila je stara 68 godina, kada je jedne večeri sjela s namjerom da popije svoj omiljeni čaj. U neoštećenoj stolici posluga je ubrzo otkrila gomilicu pepela, neoštećenu odjeću i nekoliko sagorjelih kostiju!

90-ogodišnji liječnik iz Pennsylvanie. odjednom se pretvorio u »ljudsku baklju«, dok je sjedio u svom naslonjaču i uživao u poslijepodnevnom suncu. Užasnut nenadanim plamenovima, potrčao je u smjeru kupaonice, gdje se u očajanju pokušao ugasiti. Za nekoliko minuta ništa nije ostalo od starog liječnika, osim gomile pepela i dio jedne noge. Na mjestu je ostala sagorjela rupa u daščanom podu.

Dug je i neugodan popis ovih neobjašnjivih slučajeva. Liječnik Persinger sa kanadskog sveučilišta »Laurentian«, bilježi i istražuje ovakve slučajeve unazad do 1700. godine. U svakome se zamjećuje izvjesna podudarnost: Većina sagorjelih je starija od 50 godina, troje od četvero su žene. Dok im tijela gotovo u potpunosti proždere užasna temperatura, obuća i odjeća im ostaju čitavi ili lakše sagorjeli. Obližnji namještaj, pa u jednom slučaju čak i gomila starih novina, koju je žrtva

pregledavala ostali su neoštećeni. Uzrok ovih pojava, još je uvijek nepoznat, iako je utvrđeno, da nastaje nekom čudnom »reakcijom iznutra« i širi se u smjeru vanjskih dijelova tijela. Žrtve su rijetko svjesne što im se događa, jer gube svijest prije no što shvate opasnost. Toliko se zna. Ostaje, međutim nepoznato, kako i zašto dolazi do te »toplinske reakcije« i zašto samo kod ljudi? Kod životinja to nije primjećeno.

Bermudski trokut

Vjerojatno više nema čitatelja, koji na neki način nisu čuli ili čitali o misterijama Bermudskog trokuta. Ova neugodna vodena površina, prostire se dijelom od Karipskog mora u smjeru Sjevernog Atlantika, a u starija vremena, područje je bilo poznato i pod nadimkom »Mare diabolo« ili đavolje more. I kada se pregledaju svi ti stari i novi spisi o neobjašnjivim nestancima ljudi, brodova i zrakoplova, čitatelju se zaista nametne pomisao, da ih je i sam đavao tamo dočekao i nekuda sa sobom ponio. Valjda su o nečemu sličnome razmišljali i naši preci, kada su taj dio mora nazvali tako zlokobnim imenom.

Od 100 neobjašnjivih slučajeva nestanka, 73 su se zbila u ovom morskom području Centralne Amerike. Budući da je ovaj misteriozni predio veoma značajan za daljnje razumijevanje ove knjige, navesti ćemo samo nekoliko najkarakterističnijih slučajeva. Iako su ljudi i brodovi ovdje nestajali bez traga unazad nekoliko stotina godina, mi ćemo se zadržati samo na onim svježijim slučajevima.

U ožujku 1918. teretni brod američke ratne mornarice »Kiklop« isplovio je iz luke Barbados sa posadom od 88 ljudi i teretom ugljena. Krenuo je prema vojnoj bazi Hampton u Virginiji, ali mu se ubrzo izgubio svaki trag. Svega nekoliko nautičkih milja sjeverno od Barbadosa, od velikog broda i njegove ne male posade, ostao je na obzoru samo dugačak trag dima! Ni najmanji komad olupine, niti jedna jedina mrlja od ulja, niti jedan leš ili čak odjeće nekog člana odjeće nisu nikada pronađeni. Nestali su na očigled mnogobrojnih brodova u luci i nekoliko prilazećih. Iako je »Kiklop« bio vojni brod, imao najmoderniju opremu onoga vremena, no njegov je susret sa sudbinom bio toliko brz i kratak, da nije poslao u eter niti glasa.

Kolovoza 1948. Jamaici je prilazio veliki francuski zrakoplov »Latecoere 631«, zvani »leteći brod« jer je bio tako građen da se u slučaju nužde mogao bez problema spustiti na morsku površinu i tamo pričekati pomoć. Na Jamaici nikada nije sletio, a svi pokušaji da se

sazna nešto više o njegovom neshvatljivom nestanku, ostali su bez rezultata. Sa velikim zrakoplovom otišle su u zaborav pedeset dvije osobe.

Beskrajan je popis privatnih zrakoplova i jahti, koji su bez traga nestajali u

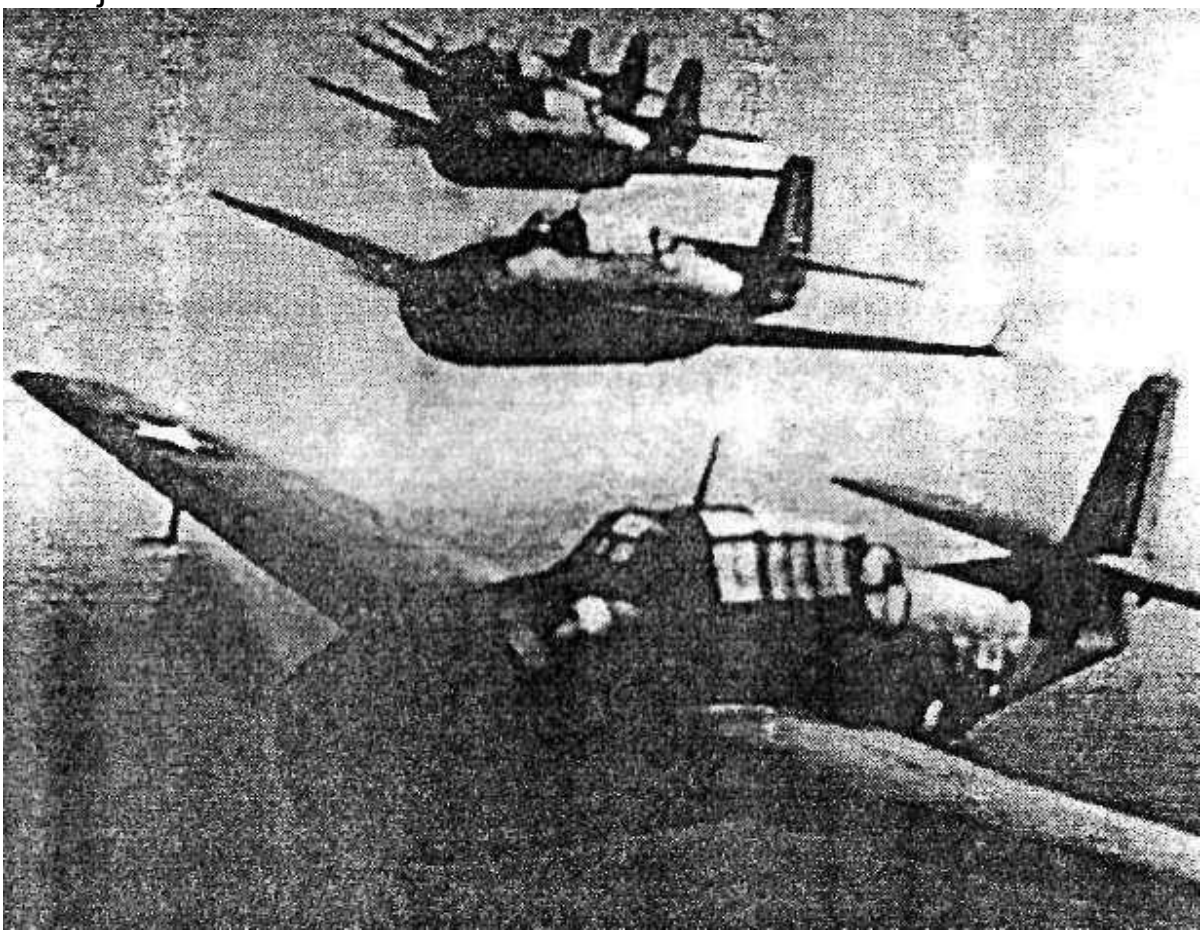

Pet aviona tipa »TBF Avenger« koji su bez traga nestali u *Bermudskom trokutu.*

ovim tajanstvenim vodama. U »rastavilo« su odletjeli i otplovili mnogobrojni zrakoplovi i brodovi, no svakako je najznamenitiji slučaj grupnog nestanka svih pet »Avengera« bombardera, koji su petog prosinca 1945. zauvijek napustili svoju bazu u Forth Lauderdale na Floridi. Zrakoplovi su poletjeli u rutinskoj formaciji izviđanja, kakva su vršili svakodnevno sa svrhom treninga mladih pilota i navigatora. Komandnim zrakoplovom upravljala su samo dvojica pilota, a u ostalima se nalazilo po troje. Predvodnik grupe, iskusan pilot i navigator, obletio je ovaj predio nebrojeno puta i nije imao ni najmanje razloga za zabrinutost. Svi letači su na sebi nosili posebne prsluke na

samonapuhavanje, tako su propisi i nalagali. U slučaju prinudnog slijetanja na vodu, trebalo je što prije isplivati i pričekati pomoć.

Da nešto nije u redu s ovom grupom, naslutilo se oko jedan sat i četrdeset minuta kasnije, u vrijeme kada su se trebali vratiti i zatražiti dopuštenje za slijetanje. Umjesto ovog, u bazi su primili poruku više nego čudnog sadržaja: »Nisam siguran gdje smo točno!« Zbunjeno je mumljao vođa grupe. »Ne vidimo zemlju! Kao da smo odjednom izgubili orijentaciju! Možete li nam pomoći da utvrdimo naš položaj?«

U bazi su se poluotvorenih ustiju zagledali u čudu. Pitali su se vjerojatno, kao i vi sada, kako je svih pet navigatora moglo izgubiti pojam o svom položaju? Ako se već izgubio iskusni vođa grupe, zar ostali piloti ništa nisu znali o navigaciji? Što ih je sve omelo?

»Mislimo da smo oko dvije stotine dvadeset pet milja sjevero-istočno od baze«, javio je nešto kasnije glavni pilot. »Izgleda kao da letimo u ...« To su mu bile posljednje riječi. Nikada nije razjašnjeno »u što« mu se tog kobnog trenutka, pričinilo da ulijeću! Da li je moguće, upitati ćete se, da je svih pet zrakoplova istodobno uletjelo u nekakav paralelni i nedokučivi svijet ili dimenziju? Izgleda da ih je progutala upravo nekakva slična misterija, jer nakon duge potrage u kojoj je sudjelovalo dvije stotine četrdeset vojnih i privatnih zrakoplova i na desetke brodova, od nestalih bombardera i njihovih posada nikada nije pronađen niti najmanji trag!

Vojna komisija, koja je slučaj dugo poslije toga razmatrala, nije mogla doći niti do jednog logičnog zaključka. Svi su zrakoplovi letjeli u istoj grupi; da se jednom nešto dogodilo, drugi bi o tome odmah javili i uzbunili obalnu stražu čiji su brodnovi neprestano u tim vodama. Ali o nekakvom kvaru, nestanku goriva ili bilo kakvom sličnom problemu ovdje nije bili niti govora. Jednostavno su nakon sat i pol po mirnom i vedrom vremenu - nestali bez traga! I baš u ovom karakterističnom slučaju nestanka objekata i ljudi, nameće se zaključak, da su se zaista »preobrazili« u nešto nama još nepoznato. Zvuči fantastično, ali postoji zaista teoretska mogućnost, da tih pet zrakoplova još uvijek lete po toj paralelnoj dimenziji i da će ubrzo ponovno iz nje izletjeti nakon pedeset godina odsutnosti, napokon zatražiti od svoje bivše baze dopuštenje za slijetanje!

Uostalom, nije li se Joseph Brown iz Brooklyna vratio poslije godinu dana iz svog »ništavila«?

Nestanak Isusa

Jedan od najspektakularnijih nestanaka je svakako nestanak Isusa iz Nazareta, poslije skidanja s križa i polaganja u grob. Ali da bi se malo bolje shvatio fenomen Isusove pojave i njegova učenja i čuda, svakako se najprije moramo osvrnuti na neke nedavno objelodanjene spise i teorije o njegovom ranom razdoblju života, odnosno o misteriji njegovih osamnaest »izgubljenih« godina, čiji opis nedostaje u inače iscrpnoj Bibliji.

Kad se ruski znanstvenik - istraživač Nikolaj Nojovič nalazio 1887. na putu po Indiji, načuo je od tamošnjih budističkih svećenika o nekakvoj staroj legendi u kojoj se spominje i boravak Isusa u Indiji! Veoma zainteresiran ovom mogućnosti Nojovič se iz Shvenegala u Kašmirskoj dolini uputio sa malom pratnjom daleko na sjever, gdje se u brdima nalazio jedan od najstarijih indijskih hramova. Glavni tamošnji svećenik ljubazno ga je i prijateljski primio, ali, kada ga je Rus zamolio da mu kaže nešto više o starim spisima o Isusovom životu u Indiji, ovaj je postao neodlučan. Spisi su bili autentični, pisani svetim »poli«, jezikom, koji su znali jedino visoki svećenici, a u tim se spisima nalazilo odviše mnogo tajni, da bi se one mogle tek tako otkriti nekom pustolovu iz daleke Rusije. Svećenik se zato uljudno ispričao Nojoviču, rekavši, kako bi mu možda mogao pokazati te spise, kada se ponovno sretnu! Rus koji je vjerojatno i sam zamijetio osjetljivost teme koju je započeo, morao se pomiriti sa ovom odlukom. Slijedećeg dana, zahvalio se svojim ljubaznim domaćinima i krenuo u smjeru Kašmirske doline. Dobro je znao da nikada više neće susresti glavnog svećenika, jer je put do hrama bio gotovo neprohodan, a njegovi planovi za budućnost već jasno određeni.

Ali, kao da je samoj »providnosti« bilo neobično stalo da ruski znanstvenik zaviri u te svete spise. Dogodilo se čudo! Poslije svega sat jahanja magarac na kojemu je Nojovič jahao, spotaknuo se na padini i pao, slomivši pri tome svojom težinom znanstvenikovu nogu. Brzo je odlučeno da se grupa vrati u hram. Najbliže selo je bilo udaljeno stotinu kilometara. Kada su se tako znanstvenik i glavni svećenik »ponovno sreli«, svećeniku je bilo jasno da »netko« želi da se Rusu pokažu i prevedu tajni spisi! Tijekom Nojovičevog liječenja, koje je potrajalo, svećenik mu je pokazao stare spise sa legendama. Rusu je stavljen na raspolaganje jedan prevoditelj i zahvaljujući tome danas vam možemo prepričati legendu o Svetom Isi, kako su ga Indijci zvali.

Prema predaji starih trgovaca i putnika, Isa se rodio u Palestini u siromašnoj obitelji tamošnjeg tesara. Dječak se od rane mladosti isticao bistrinom uma i smislom za logiku. U kuću njegovih roditelja, dolazili su istočni mudraci, svećenici i bogati plemići, kako bi čuli i vidjeli 12-ogodišnjeg dječaka. Pritisnuti Rimskom čizmom, Židovi su bjelodano pomislili da se u dječaku sakriva od davnina obećani »Spasitelj« a poklapalo se i vrijeme i ostali znaci njegove pojave me u njima. Palestinom su tada prolazila i 3 svećenika iz daleke Indije, pričajući o njihovim običajima i vjerskim uvjerenjima. Legenda kazuje, da ih je čuo i mali Isa, kojem se ističnjačka mudrost toliko svidjela, da je krišom ostavio roditelje i sa grupom trgovaca krenuo na daleki put. U Indiju je stigao kao četrnaestogodišnji dječak, koji je odmah osvojio srca tamošnjih svećenika i mislilaca svojom vanrednom inteligencijom i produhovljenošću.

U spisima iz kojih je Nikolaj Nojovič uspio prevesti ukupno dvije stotine dvadeset kitica o Isusovom životu u Indiji, nije zabilježeno koliko je bio star, kada je napustio tu zemlju, ali se jasno navodi da je tu boravio »više godina«. U tom razdoblju, Sveti Isa, kako su ga indijski svećenici nazivali zbog njegove duhovne čistoće, tu je izučio perfektno ne samo sveti jezik »palija«, već i sve svete spise pisane tim jezikom. Uz učenje Buddhe, Isus je vanredno ovladao i tajnama yoge, odnosno kontrole uma nad reakcijama tijela. Indijski su svećenici još u ono vrijeme poznavali »liječenja« dodirom ruku, a u Bibliji je ta metoda jasno opisana i pripisana Isusovim vanrednim osobinama. I do današnjeg dana se u Indiji liječi sličnom metodom, a znameniti Sai Baba, kojega smatraju živim svecem, čini to i dandanas, pred očima tisuća promatrača i TV kamera!

Na povratku je Isus, kaže se dalje, posjetio još i Perziju, Grčku i Egipat, gdje je otkrio niz, do tada nepoznatih mu mudrosti, kao i »tajne piramida«. U dvadeset devetoj godini vratio se u rodnu Palestinu, gdje je nastavio sa svojim znamenitim propovijedima, učenjima i čudima, poput liječenja dodirom i pogledom. Indijska »škola« mu je bjelodano veoma dobro poslužila u propagiranju Božje sile i pravde za sve. Ali, židovskom se svećenstvu, kao što iz Biblije znamo, ovaj bistar mladić uopće nije sviđao, pa su njegove propovijedi, rimskom guverneru razjasnili kao »šifrirane« poruke, koje su pozivale na pobunu protiv vlasti. Pritisnut njihovim ustrajanjem i političkom situacijom, Pilat je popustio, i iako je onako teatralno »oprao ruke« od svoje krivice, ipak

je naredio da se buntovni mladi prorok, propovjednik i »sin Božji« razapne na križ sa dvojicom drugih razbojnika, čime je ujedno želio dokazati narodu, da će »sin Božji« također morati umrijeti na križu, kao što umiru i obični ljudi!

Isusove posljednje godine su nam znane iz nekoliko evanđelja i pozornom čitatelju Biblije vjerojatno nije jasno, zašto bi Isus, ako je zaista bio »Božjeg roda«, dopustio da ga uhvate, a potom onako bolno muče i pribiju na križ na kojem je umirao! Indijski svećenici i znanstvenici tvrde da je Isus namjerno sve to dopustio, kako bi onima iza sebe dokazao, da budu li ga slijedili, nikada neće moći umrijeti! A to je mogao dokazati samo na jedan način - morao je nakon smrti »uskrsnuti«! Da li je Isus u tome uspio? Čini se da jeste, i ma koliko nam se to činilo nestvarnim i nemogućim, »dokaz« koji nam je iza sebe ostavio prilično je uvjerljiv!

O čemu se radi? Za one naše čitatelje, koji nisu *osobito upućeni u* biblijske legende, vratiti ćemo se trenutku Isusove smrti. Kada se grupa rimskih vojnika vratila provjeriti, da li su sva trojica na križevima pomrla, još su im jednom, za svaki slučaj, proboli kopljima grudni koš. Očevici koji su ostavili zapise o tom događaju, kažu da je vrh koplja prošao između četvtog i petog rebra i bjelodano probio Isusovo srce. Ukoliko do toga trenutka još nije bio mrtav, tada je svakako izdahnuo. Tijelo je zatražio jedan čovjek iz Arimateje, po imenu Josip. Pošto ga je brižljivo skinuo sa križa, Josip je sa svojim pomoćnicima prenio Isusovo tijelo do unaprijed pripremljene kamene grobnice. Tu su ga položili na donju polovicu jednog platna, širine oko jednog metra, a dužine oko četiri, a sa gornjom ga polovicom prekrili. Tako je ostavljen 3 dana, nakon čega je trebao biti sahranjen po vjerskim običajima onoga vremena.

Ali, kada su se žene kasnije vratile sa pripremljenim mirisima i uljima, naišle su na ulazni kamen odmaknut a grob prazan. Unatoč dvojice rimskih stražara, Isusovo tijelo je nestalo, a na podu je ležao samo njegov posmrtni pokrov. Sada više nije važno, da li su tijelo ukrali Isusovi prijatelji ili su ga uklonili sami Rimljani, bojeći se da ne padne u ruke budućim kršćanima. Važno je da su oni koji su došli po Isusa odnijeli pokrov sa sobom. Vjerojatno njihovom šoku nije bilo kraja, kada su ga kasnije na svijetlu raširili i na njemu ugledali, danas u svijetu poznati foto-otisak onoga, koji je njime bio prekriven! Da li nam

je Isus u stvarnosti ostavio »fotografirani« dokaz svog uskrsnuća? Tome ćemo se još vratiti kasnije.

Slijedimo, najprije, povijest Svetog pokrova, kako ga u svijetu nazivaju. Upozoreni nestankom Isusovog tijela, apostoli su u najvećoj tajnosti čuvali i konzervirali ovu posmrtnu svetinju, kojoj se, ujedno gubi svaki trag. Sveti se pokrov prvi puta službeno spominje tek u zapisima iz 325. g. nove ere. Te je godine car Konstantin okupio u svojoj prijestolnici dvijesto kršćanskih biskupa iz cijelog Rimskog carstva, na Prvi ekumenski savjet. Tu je prvi puta skrojen današnji izgled Biblije. Sve ono što je bilo nezgodno ili nejasno tadašnjim crkvenim očima, izbačeno je iz budućeg teksta najčitanije knjige na svijetu, a ostavljeno je sve ono što je podržavalo njihovu teoriju i Isusovom »Božjem porijeklu«. Mnogi od tih izvornih spisa drže se i dandanas u najvećoj tajnosti u trezorima Vatikana, a neki su znanstvenici izjavili, da bi za te spise »dali ruku i nogu«, samo da u njih zavire!

Međutim, obimnim »sakaćenjem« biblijskih zapisa, dio rimske crkve još nije bio zadovoljan. Prilikom Drugog ekumenskog savjeta ovo je nezadovoljstvo došlo do još većeg izražaja. Umjesto da i sam bude prisutan tako važnom skupu, tadašnji rimski papa Virgilije je poslao dvojicu beznačajnih promatrača! Zbog ovakvih i sličnih crkveno-političkih pritisaka, konačno je izbačeno iz biblijskih tekstova sve ono što se nikako nije uklapalo u ondašnju njihovu interpretaciju Isusa kao sina Božjeg. Postoje, međutim neke naznake, da se tu radilo o Isusovom opisu svoga boravka u svetim hramovima daleke Indije. Još je Sveti Augustin u svojim zapisima napomenuo da je od Kristovih apostola naučio o ciklusima života i smrti, odnosno karmi i reinkarnaciji ljudske duše! Sveti Toma, poznat pod nadimkom »nevjerni Toma« također je nakon Isusove smrti napustio Palestinu i zaputio se u Perziju i Indiju. I o njegovom boravku i učenjima postoje zapisi, a nedaleko od Madrasa, u jednom hramu, nalazi mu se grob, koji i danas posjećuju kršćanski misionari. Da li je i on od Isusa čuo priče o Indiji i njezinim duhovnim tajnama i mudrostima? Postoje stari spisi iz kojih se jasno vidi, da su još prvi kršćani vjerovali u ciklus reinkarnacije duše, a u to vjeruju i dandanas ortodoksni Židovi. Također, sve više »modernih« kršćana počinje vjerovati, kako

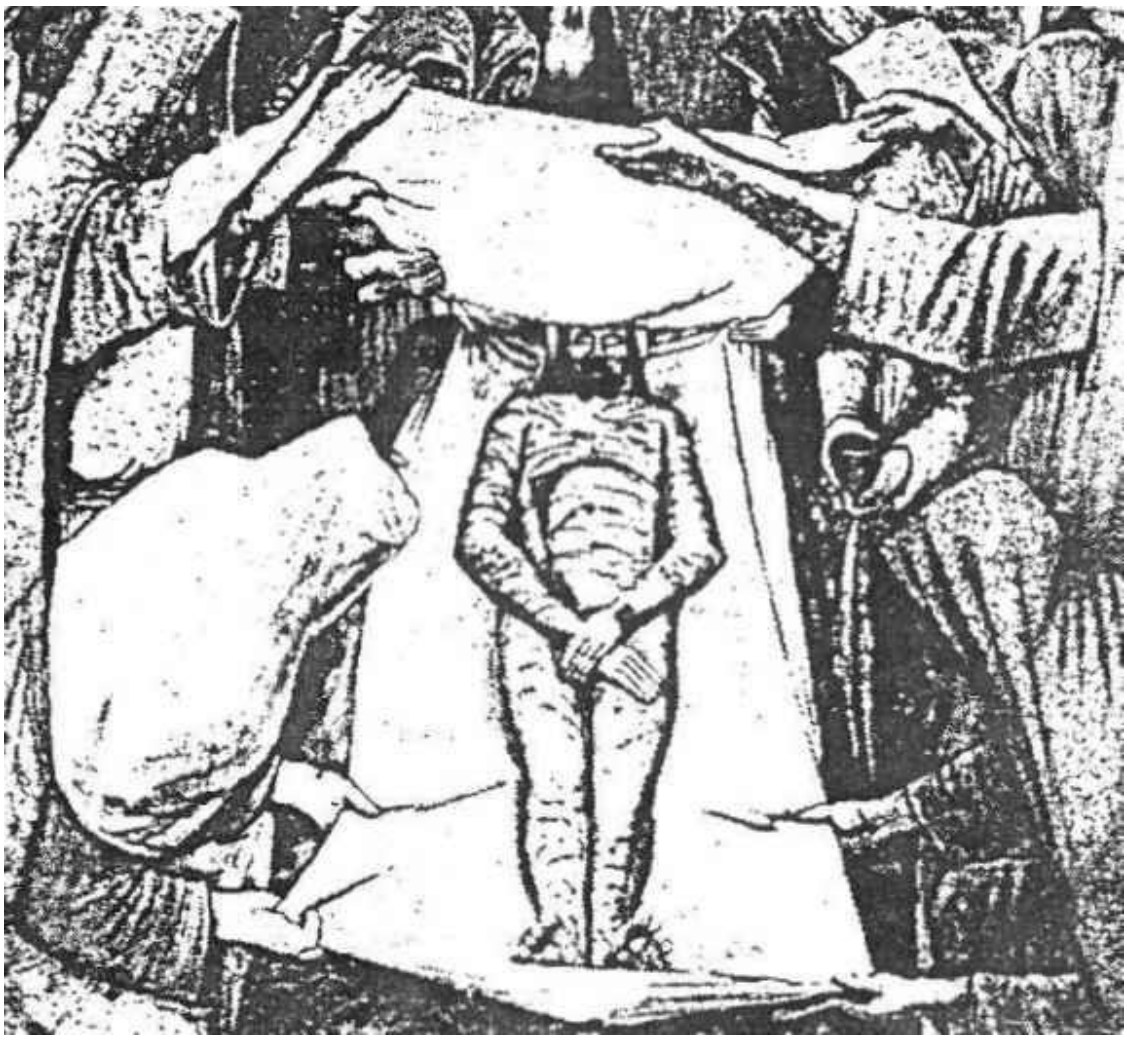

u današnjoj verziji Biblije nedostaje mnogo toga, da spomenemo samo »prazninu« od 18 godina Isusovog života! Zašto je crkvenim očima onoga doba smetalo istočno vjerovanje u besmrtnost duše, odnosno u njezino seljenje iz tijela u tijelo, iz života u život?

Kao i svakom mračnom umu ograničenih intelektualnih sposobnosti, tako je i našim precima smetala svijetlost istine, koju nisu bili u stanju shvatiti. U taj su duševni mrak, povukli sa sobom čitave generacije nevinih nesretnika, a to pokušavaju učiniti i danas, gotovo 2000 godina kasnije! Ipak, kao da im sam Bog, u kojeg su vjerovali nije dozvolio da sakriju »svu« istinu, ostavili su Biblijski zapis o Isusovom »skorom povratku« na zemlju, o kojoj će još biti riječi u slijedećem poglavnju ove knjige. Nije li dakle, Isusov povratak i najjasnija potvrda njegove reinkarnacije. Nije li nam upravo svojom znamenitom fotokopijom napuštanja svoga tijela ostavio o tome i neoborivi materijalni dokaz? Dokaz da je ljudsko tijelo samo »biološki robot«, koji služi duši kao

stan za vrijeme njezinog boravka u trodimenzionalnom svijetu? I, da je to isto tijelo poslije izlaska duše obična olupina koja se raspada poput starog automobila, ostavljenog posred polja, čijim »venama« više ne teče životvorni benzin i čiji je »električni sistem« pokvaren i neupotrebljiv!

Danas, nakon gotovo 2000 godina, ne samo pape već i mnogi znanstvenici svijetskog glasa, uvjereni su da je Sveti pokrov vjerodostojan i da je u njega zaista utisnut lik Isusa, kakav je izgledao u trenutku svoje smrti, odnosno »napuštanja tijela«. Profesor doktor Ralph Greber, istaknuti američki znanstvenik i otac takozvanih »svemirskih kompjutora« kojima se služi NASA, izvršio je analizu ovog prastarog komada platna. On je ustvrdio da je do foto-otiska došlo prilikom radijacije Isusove »bioenergije«, ili, kako je drugi nazivaju »energije svijesti«. Takvo svoje mišljenje on podkrepljuje činjenicom, da je na gornjem dijelu platna ostao otisak Isusovog lika, rane od vijenca, mrlje na grudima gdje ga je probolo koplje, kao i rane na jednoj ruci od čavla i na nogama, dok je na donjoj polovici pokrova ostao otisak njegovih leda, bedara, listove i gležnjeva. Dakle, energija je isijavala u svim smjerovima, pa je na mjestima koja su bila bliža platnu ostavila tamne mrlje, a na mjestima dalje od površine platna slabije ili blijede mrlje. Što god ta energija bila, ona je svojim prodorom kroz tkaninu izvršila vidnu promjenu molekularne grade u tkanini. Tolika je bila njezina snaga!

U prilog vjerodostojnosti ovog platna ide i činjenica, da se njegovo javno prikazivanje, spominje još 436. godine u Konstantinopolisu, gdje je prokrijumčareno iz Jeruzalema. Carica Pulherija je tada naručila gradnju bazilike Svete Marije, u kojoj je Sveto platno pohranjeno i prikazivano vjernicima svakoga petka. Za Isusovu »fotografiju« su svakako bili zainteresirani i ondašnji slikari, jer je sličnost Isusovih likova na bizantskim slikama i ikonama, upravo zapanjujuća u usporedbi sa foto-otiskom na pokrovu! Pošto je tako dokazano, da je platno postojalo još 436. godine, nameće se prirodno pitanje, a što ako je platno vješto oslikao neki od tadašnjih majstora slikara? Greber odbija tu mogućnost zbog dva razloga: na platnu nema niti najmanjeg traga od boje ili bilo kakvih drugih pigmenata, zatim, Isusov otisak je u

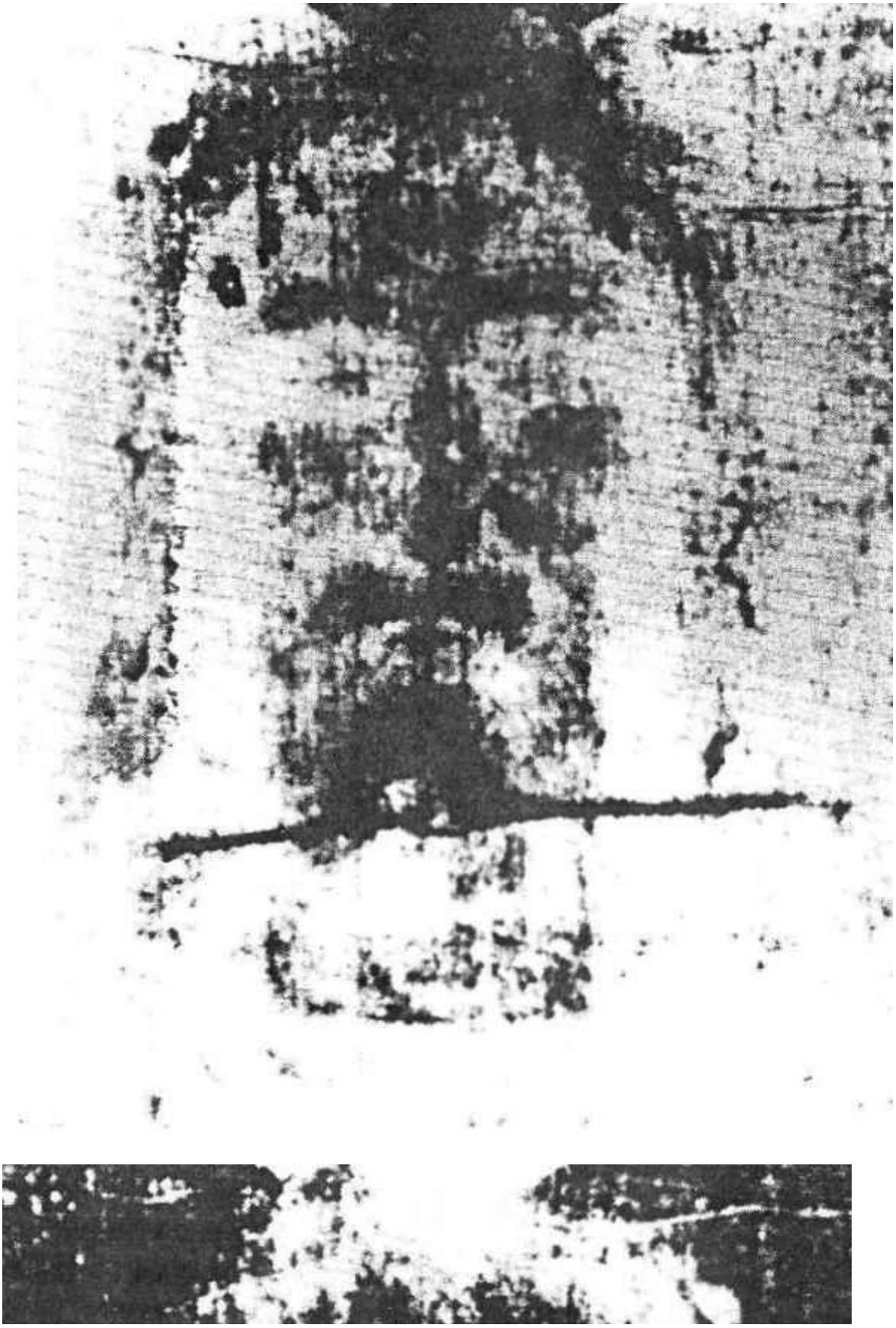

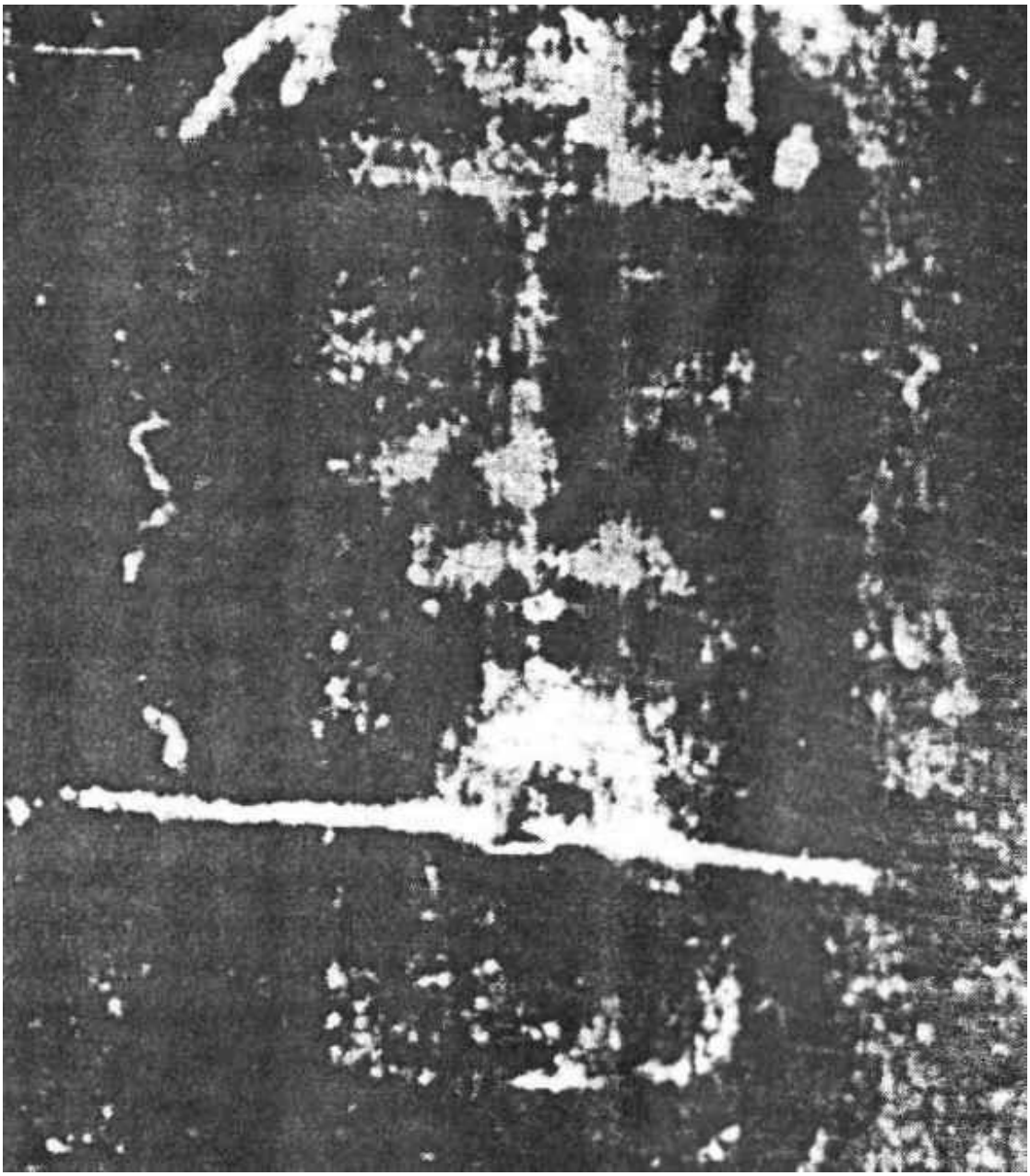

Pozitiv foto-otiska (prethodna) i negativ istog otiska (ova str.), za koje se smatra da pripada Isusu iz Nazareta. Ovo »Sveto platno« nalazilo se stoljećima u Torinskoj katedrali, ali je nedavno uručeno na daljnje čuvanje Vatikanu. [o tome više u knjizi "DRUGI MESIJA"] »negativu«, za koji se u to vrijeme nije moglo znati, jer je proces fotografije otkriven tek 15 stoljeća kasnije!

Sveti se pokrov još spominje u zapisima iz 1150. i 1201. a potom su Konstantinopolis osvojili Križari i odnijeli platno s ostalim ratnim plijenom. Vjeruje se, da je najprije doneseno u Beč 1204. godine odakle je preneseno u Francusku 1355. Tamo je prvi put javno

prikazano 1389. kada se pojavljuju i prve glasne sumnje oko njegove vjerodostojnosti. Već su tadašnji skeptici smatrali da je platno vjerojatno naslikano. Sveti je pokrov 1452. g. poklonjen ondašnjem vojvodi od Savoye, članu moćne plemićke obitelji, koja će uskoro zavladati Italijom. Držano je u obiteljskom dvorcu Samborieu, u naročito sačinjenom sanduku od srebra. Prosinca 1532. dvorac se zapalio, a sanduk s platnom je spašen u posljednjem trenutku. Oštećeni su bili samo rubovi platna dok je lik s tijelom ostao sačuvan kakav se može vidjeti i danas. Kada su Savoye zavladali Italijom 1578. prenijeli su tamo i platno, smjestivši ga u novu katedralu u Torinu, u kojoj se sve do nedavno nalazilo.

Tek je tu Sveti pokrov prvi puta snimljen 1898. godine na foto-ploču jedne od prvih kamera, na kojoj se, u stvari, ukazao »pozitiv Isusovog lika«! Ovo je otkriće izazvalo pravu znanstvenu buru u ondašnjim akademskim krugovima Europe, pa se za Sveti pokrov osobno zainteresirao doktor Delage iz Francuske Akademije znanosti. On je sa odabranom grupom suradnika osobno ispitao platno i prvi na svijetu zaključio da je do foto-otiska došlo najvjerojatnije isijavanjem nekakve, do tada nepoznate energije. Niti ta prva grupa znanstvenika nije pronašala nikakve strane pigmente na vlaknima prastare tkanine, te je ovakav njihov zaključak prihvaćen i u drugim znanstvenim krugovima nikada kasnije nije doveden u pitanje. Nakon 30 godina Papa Pio XI koji je i sam bio priznati znanstvenik, također je osobno pregledao platno i izvršio neka ispitivanja. Došao je do sličnog zaključka kao i francuska Akademija, iako niti njemu nije bilo jasno, kakva je vrsta »energije« mogla ostaviti tako jasan foto-otisak. I on je, kao i Francuska Akademija izvršio usporedbu tkanine Svetog pokrova sa raspoloživim tkaninama sačuvanim iz 100. i 450. godine nove ere. Bilo je tkano na isti način, odnosno na tipičan način kojim se tkalo u Palestini u to vrijeme.

Biolog, dr. Paul Vignon vjeruje, da je do foto-mrlja došlo prilikom radijacije nekakve nepoznate bio-energije koja je zračila iz Isusovog tijela prije nego što se ono zauvijek ohladilo. On je ovu svoju teoriju potkrijepio jednom starom knjigom u kojoj je slučajno pronađen osušeni otisak jedne biljke, ostavljene tamo prije 104 godine. I na listovima te stare knjige, bioenergija je ostavila sličan negativ foto-otiska listova i stabljike. Kada je Vignon ponovno fotografirao te otiske, dobio je pozitiv te biljke kakva je izgledala u vrijeme dok se još nije

raspala u finu prašinu. Ali, zaključio je on dok je biljci bilo potrebno 104 godine, da svojom slabom bio-energijom probije listove knjige Isusu je za svoj foto-otisak trebalo svega nekoliko sati.

Toj teoriji ide u prilog i nedavno otkrivanje takozvane Kirlijanove fotografije. Kao što je poznato, prilikom snimanja ovom metodom na fotografijama se dobijaju i vidne »aure« snimljenih biljaka ili organizama. Još uvijek se obavljaju intenzivna istraživanja na tom polju, iako je sve jasnije da se tu radi o tzv. »astralnim tijelima«, koja bi trebala imati svi živi organizmi. Kako bi ovu svoju tvrdnju dokazali, neki su znanstvenici snimili na pola odsječene listove biljaka, kao i sitne životinje odstranjenih udova. Poslije snimanja su, svejedno dobili jasne »obrise« tih nepostojećih dijelova! Ovo je otkriće unijelo pravu revoluciju u biološke znanstvene knigove, jer se protivilo logici zdravog prosuđivanja. (Ukoliko je naše prosuđivanje uopće zdravo!) Ako se, dakle, uskoro i znanstveno dokaže da živi organizmi imaju i tzv. »astralna tijela«, tada nije isključeno da i viši oblici razumnih vrsta imaju »energiju svijesti« odnosno duh!

- Apsolutno moguće! - slaže se doktor Sheffer, pošto je pozorno saslušao moje jednostavno teoritiziranje na temu života i smrt i. - Osobno sam ovdje u laboratorijskim uvjetima ispitao nekoliko desetaka vidovitih ljudi, tzv. »saikika« koji posjeduju izvanrednu sposobnost da vide »duhovna zračenja« koja izbijaju iz drugih ljudi. Naišao sam na zapanjujuće rezultate. Kada sam ih suočio sa jednim mladim kriminalcem, ubojicom, dakle, čovjekom niske svijesti, primjetili su da iz njega zrači »aura« jedva duža od nekoliko centimetara! Kod normalnih ljudi to je zračenje nešto duže, kod ljudi sklonih misaonom i duhovnom životu ta se zračenje produžuju čak preko pola metra, a dvojica od njih koji su imali priliku približiti se Majci Terezi tijekom njezinog nedavnog boravka u SAD, tvrde da je zračenje iz te plemenite žene prešlo cijeli metar pa i više!

Kako mi je ostavio malo vremena da shvatim, Shaffer kaže:

- Zamislite onda jačinu duhovnog zračenja jednog Isusa! Teorija da je bilo toliko snažno da je čak ostavilo njegov foto-otisak apsolutno je na mjestu i najvjerojatnija.

- Što mislite o čudesnom liječenju koje je Isus onako spektakularno vršio posljednjih godina svoga života?

Umjesto trenutačnog odgovora mladi znanstvenik ustaje sa zagonetnim smješkorn na usnama i donosi mi još jedan debeli dossier

sa krupno utisnutim naslovom: PARAPSIHOLOŠKA ISTRAŽIVANJA U SSSR-u.
- Pogledajte ovo! - pruža mi teški omot. - Unutra su samo »biseri« ruskih istraživanja na tom polju! Oni su toliko daleko odmakli u istraživanju ljudske duše i njezinih nevjerojatnih sposobnosti, da ih mi još dugo nećemo dostići!
Čeka me dok površno prelistavam papire i fotografije...
- Pogledajte tu ženu! Zove se Fedora Danilovna i svojom je psiho-energijom zapanjila ne samo ruske, već i znanstvenike širom svijeta. Samo u posljednjoj godini ponovno je postavila na noge trojicu praktično neizlječivih bolesnika od multipleks skleroze, potpuno zaliječila svojom voljom i dodirom srca nekolicine žrtava teških srčanih udara, a kamenje koje je povadila iz bubrega desetina pacijenata, popunilo bi, vjerojatno, ovu staklenu vazu! Rusi su bili toliko opčinjeni njezinim psiho-sposobnostima, da su joj čak izgradili specijalnu malu bolnicu sa 20 kreveta. Tamo, ona radi pod nadzorom zbunjenih znanstvenika koji, vjerojatno, kao niti mi ne znaju što da misle i kako da objasne te njezine neshvatljive sposobnosti. A sve što čini, je da na 20-ak minuta pritisne rukama određene dijelove bolesnog tijela. Zatim, potpuno nesposobnim žrtvama skleroze jednostavno naredi da ustanu na noge i krenu. Njezina »bio-energija« je toliko silna, da je u jednom eksperimentu sa životinjama umalo postavila na noge obezglavljenu kravu. Fedora je samo jedna od 10-ak u svijetu poznatih vidovitih osoba sličnih sposobnosti i neobjašnjivih duhovnih djelovanja. U Čehoslovačkoj na primjer, eksperimentiraju sa toliko moćnim »bio-valovima«, koji su u stanju usmrtiti muhu na zidu. Nije čudo što se naša vlada uspaničila i brzo nam ubacila nove milione za ubrzani nastavak istraživanja. Zamislite takvog jednog Čeha ili Rusa »budućnosti«, koji može pogledom u zatiljak usmrtiti drugog čovjeka kojeg prati!
Od pomisli na takvu »budućnost« zavrtjelo mi se u glavi.
- Da ne spominjemo našeg u svijetu znamenitog Edgara Caycea koji je dijagnosticirao i liječio pacijente na daljinu od 100 milja, koje nikada u životu nije sreo! Što još onda želite da dodam u pogledu Isusovih sposobnosti liječanja? Ako jedna Ruskinja može kravu bez glave »natjerati« da se pokuša uspraviti na noge, zašto jedan Isus ne bi mogao vratiti čovjeka ili dijete »iz mrtvih«! Ukoliko »smrt« uopće i postoji! - završava doktor Sheffer ovom misterioznom idejom.

Opaska autora uz prethodno poglavlje

Ovdje nam je dužnost upozoriti naše čitatelje, da su nedavno izvršeni novi eksperimenti utvrđiv. starosti Svetog pokrova. Analizu je, po odobrenju Vatikana izvršila znamenita laboratorija, koja je putem ugljikove metode (C-14) došla do zaključka, da je Sveti pokrov »proizveden« negdje tijekom 12-og stoljeća. Iako se neki drugi znanstveni krugovi ne slažu s ovom tvrdnjom, Vatikan ju je službeno prihvatio.

--- U knjizi C.Knight i R.Lomas-a " Drugi Mesija", između ostaloga, možete pronaći sve u vezi torinskog platna i pretpostavci da se na platnu radi o slici Jacquesa de Molaya, templarskog majstora ....

PREDVIĐANJA

Predviđanja u snovima

David Boot, dvadesetšestogodišnji poslovođa male agencije za iznajmljivanje automobila u Cincinnatiu, država Ohio, vodio je miran i skroman život sve do 15. svibnja 1979... Te noći David je usnio čudan ružan san. Sanjao je da stoji pred izlogom omanje zgrade. Primjetio je da se pokraj nje nalazi pošljunčani parking za automobile. Pozornost mu je najednom privukao snažni zvuk mlaznih motora iznad glave. Pogledao je u nebo i posve jasno, u niskom letu ugledao zrakoplov sa 3 motora, koji je imao 2 velika slova »A« na repu. Samo kompanija »American Airlines« ima takav znak. Iz jednog od tih motora sukljao je crni dim i zrakoplov se počeo naginjati udesno. Nestao je iza krova i pao, jer je Davida probudila snažna eksplozija!

Do jutra više nije zaspao. Razmišljao je, uz cigaretu, o svom neugodnom snu. Sve je vidio tako jasno, kao niti u jednom snu do tada. Zaključio je, da ga je najvjerojatnije probudio neki od preniskih zrakoplova koji su baš u zoru počeli prelijatati njegovu kuću. David je navikao na zrakoplovne motore, jer kada god bi se promijenio smjer vjetrova, kontrola letenja bi odmah započela usmjeravati nadolazeće zrakoplove iznad četvrti u kojoj je stanovao. Ali na veliko Davidovo iznenađenje, san se ponovio i slijedeće noći i još šest noći uzastopno!

Ne govoreći nikome od svojih znanaca o čudnim snovima, mladić je odlučio pozvati mjesnu Agenciju federalnog zrakoplovstva. Primila su ga dvojica dužnosnika. Al Pinkerton i Paul Wiliams, ne prekinuvši ga nijednom u njegovu uzbuđenom prepričavanju zloslutnih snova. Potom su ga počeli ispitivati o pojedinostima: Kako je točno izgledala ta jednokatna zgrada, što se nalazilo u njezinim izlozima, kako je veliko

parkiralište pokraj nje, što se nalazi preko puta zgrade, da li je možda primjetio neku visoku građevinu, poput tvorničkog dimnjaka, tornja za vodu ili TV? Iako zabrinuti, nisu na kraju znali što da mu kažu. »American« je rabila više od 350 zračnih luka i pokušati identificirati jednu od njih na osnovu te zgrade i parkirališta, bilo bi nemoguće. Okolica svih zračnih luka je uglavnom pretrpana većim ili manjim parkiralištima. Ipak, obećali su, da će o njegovim čudnim snovima izvjestiti i neke druge ljude u glavnoj centrali u Washingtonu.

Osjećajući kako ovom posjetom nije ništa postigao, David je otišao u mjesni ured »Americana« u Cincinnatiu. I tamo su ga pozorno saslušali i odmah uputili u obližnju psihijatrijsku klinku, na kojoj je liječnik Kirby vršio specijalne pokuse na dobrovoljcima - spavačima. Kako je već bilo kasno poslijepodne, mladić odluči posjetiti kliniku slijedećeg jutra. Vratio se kući, pripremio sebi hladnu večeru i sjeo ispred televizije, kako bi usput gledao večernje vijesti u 6 i 30. Već na početku, sav se ohladio, kada je saznao za tešku zrakoplovnu nesreću, koja se tog poslijepodneva dogodila iznad zračne luke u Chicagu. Veliki »Jumbo« DC10 kompanije American Air Lines srušio se odmah nakon polijetanja, zbog kvara na motoru, kojeg je čak odvojio od krila, a zrakoplov nagnuo udesno i srušio nedaleko zračne luke. U strahovitom požaru i eksploziji život je izgubilo svih dvije stotine sedamdeset tri putnika i članova posadel Bilo je to 25. svibnja 1979. poslije deset uzastopnih snova, koje je David usnio. Osjećao se gotovo krivim.

Iz stanja privremene obamrlosti, trgnuo ga je reski zvuk telefona. Bio je to onaj čovjek iz »Americana« sa kojim je prije dva sata razgovarao. Odmah potom ga je pozvao i Al Pinkerton iz Federalne Agencije za zrakoplovstvo. Predložili su mu, da o njihovom trošku otputuje u Chicago i pokuša tamo u blizini zračne luke identificirati onu zgradu i, parkiralište iz, svojih snova. Ne treba niti napominjati, kako je David već prvi dan prepoznao zgradu i naznačenu robu u njezinom izlogu. Pokraj nje se zaista nalazilo ono parkiralište. Bez mnogo problema su utvrdili, kako se nesretni zrakoplov zaista nagnuo iznad te zgrade i srušio 900 metara dalje!

Zašto je David sanjao tu nesreću? Tko ili što mu je »prikazalo« taj tužni događaj ? Zašto je do svega toga došlo, kada se tragedija svejedno nije mogla točno predvidjeti i spriječiti? Kome ili čemu je bilo stalo da se o toj nesreći sazna 10 dana ranije? To su samo neka od

100 pitanja, koja nam se nameću u ovom i drugim bezbrojnim slučajevima predviđanja u snovima.

Predosjećaj Monique Roy iz Montreala, bio je nešto precizniji. Čim se probudila tog kobnog jutra 1963. odmah je upozorila svoga supruga da svakako trebaju odgoditi njihov poslijepodnevni let za Toronto, jer će se zrakoplov srušiti! Naravno, poput svih skeptika svijeta, i gospodin Roy se samo čudno osmjehnuo i odbio raspravljati o sličnim glupostima. Ne želeći se odvajati od njega, Monique je pozvala prijateljicu, odvjetnicu i izdiktirala joj telefonom upute u pogledu budućnosti i nasljedstva njihove dvoje djece. I prijateljica ju je pokušavala smiriti, ali bez mnogo uspjeha. Prije samog polaska od kuće, Monique se oprostila od svoje djece i rekla suprugu: »Dobro ih pogledaj, jer ih nećeš vidjeti još dulje vrijeme«.

Četiri minute, nakon što su poletjeli za Toronto, zrakoplov se srušio zbog kvara u kukuruzište nedaleko od sela Svete Terese i tom prilikom eksplodirao. Svih 180 putnika i članova posade, našlo se odjednom u paralelnom svijetu!

U razdoblju od nekoliko dana do nekoliko tjedana prije 21. listopada 1966. godine, na desetke ljudi i djece imalo je isti košmaran san: veliko brdo se urušava na seosku školu prepunu djece, čiji su ih krici i plač obično budili iz snova! Spavači su bili stari od 10 do 73 godine. Posljednja, koja je svojim roditeljima ispričala strašan san, bila je 10-ogodišnja učenica iz Aberfana u Walesu. Sanjala je kako je krenula u školu, ali zgrade tamo više nije bilo. Umjesto nje tamo se nalazila masa crne zemlje! Otišla je u školu i više se nije vratila svojim roditeljima. Istog jutra, zbog obilnih kiša, koje su podrivale prazne rudarske tunele, urušilo se na selo obližnje veliko brdo i potpuno zatrpalo školu i nekoliko kuća. U nesreći je poginulo sto dvadeset sedam učenika i šesnaest odraslih osoba.

Tjedan dana kasnije, u Londonskom listu »Irving Standard« pojavio se čudan oglas. Liječnik John Barker, Londonski psihijatar, molio je sve one koji su imali snove ili predosjećanja u svezi tragedije u Aberfanu, da mu se jave. Pristiglo je 60-ak pisama, a njihov je sadržaj bio zapanjujuće sličan. Kao da su se svi ti dopisnici širom Engleske dogovorili da pišu o jednom istom snu i kao da je svim tim ljudima i djeci bila od nekuda odaslana ista mentalna »slika« tragedije, kao da im je neka vrsta »mentalnog odašiljača« smještena negdje u svemiru emitirala trenutke tragedije. Ovu čudnu emisiju mentalnih valova,

primili su samo pojedinci, koji su imali prirođene sposobnosti »prihvaćanja« tih poruka. Ostali milioni spavača nisu o tome imali pojma !

Od koga ili od čega bi ovakve poruke mogle doći do tih spavača »prijemnika«, liječnik Barker nije komentirao. Kao niti tisuće drugih znanstvenika širom svijeta, niti on nema pojma odakle bi i zašto ovi »valovi budućnosti« mogli doći. Hoće li to ostati jedna od mnogih misterija života? Niti govora, tvrde znanstvenici. Kao što su grom i vatra »razjašnjeni«, tako će i ovi fenomeni biti jasni kada dođe vrijeme.

Bilo je toplo ljetno poslijepodne, kada se gospođi Wilkinson odjednom prispavalo. Iako to nije bio njezin običaj, nenadani umor ju je toliko savladao, da se opružila po improviziranom ležaju na terasi svoje kuće. Ubrzo je usnula čudan i uznemirujući san. Čula je u snu snažno kucanje na vratima svoje kuće, pred kojom je stajala jedna nepoznata žena. Ispričala joj je, uzbuđenim glasom, da je njezin suprug, gospodin Wilkinson, upravo pao sa skele na kojoj je radio i da je teško povrijeđen, te ju želi odmah vidjeti!

Gospoda Wilkenson se od straha i od uzbuđenja probudila i ustanovila da je točno 3 sata i 12 minuta. Iako su živjeli razdvojeno i planirali skori razvod, Winne Wilkinson je odmah pozvala gradevisnku kompaniju u kojoj je njezin suprug radio. Tamo su je umirili, rekavši kako je sve u redu i da se ništa nije dogodilo. Dogodilo se, na žalost, slijedećeg dana. Točno u 3 sata i 12 minuta, velika skela, na kojoj je njezin suprug radio nenadano se srušila i on je izdahnuo na putu za bolnicu! WinnieWilkinson je ponovila svoju čudnu priču i u policiji, a potvrdila ju je i kompanija, koju je prethodnog dana zvala i raspitivala se o nesreći.

Iako u većini slučajeva o sličnim katastrofama izvještavaju poglavito bliski rođaci unesrećenih, ovaj je put nesreću primjetila neka potpuno »slučajna prolaznica« iz paralelnog svijeta! Tako kažu zagovornici ove teorije, a i neki ozbiljni parapsiholozi. Mi ćemo o ovim fenomenima još kasnije govoriti, a do tada pogledajmo još nekoliko slučajeva predviđanja budućnosti kroz snove.

U proljeće 1915. poznati britanski predavač profesor Halburn, vraćao se kući iz Sjedinjenih Američkih Država, poslije uspješne turneje po tamošnjim sveučilištima. Svojoj je supruzi u Engleskoj javio, da je rezervirao kartu na brodu »Lousitania«. Prije zore 7. svibnja 1915. godine, gospoda Halburn je usnula jedan »proročki san«. Našla se na

palubi velikog prekooceanskog broda, opasno nagnutog na jednu stranu. Jasno je čula panične krike putnika i snažno dovikivanje brodskih časnika i posade, koji su pokušavali mirno ih spustiti u čamce. U snu je prišla jednom mladom poručniku broda i upitala ga, što se dogodilo sa njezinim suprugom, koji se trebao nalaziti na brodu? Poručnik joj objasni, kako se profesor upravo spustio u čamac za spašavanje!

Za vrijeme doručka je zabrinuta žena ispričala ostalim ukućanima o svom čudnom snu, ali su joj se oni kroz šalu i zadirkivanje nasmijali. Međutim, još za vrijeme doručka, stigle su prve vijesti o potapanju broda »Lousitania« od strane njemačke podmornice, u blizini Irske obale. Bilo je mnogo mrtvih i nestalih, ali je profesor Halburn preživio. Kada mu je supruga kasnije opisala mladog bradatog poručnika broda, gospodin Halburn je bio zapanjen. Njezin opis mladog časnika, nevjerojatno se slagao sa izgledom mladog poručnika, koji ga je na silu ugurao u čamac za spašavanje, jer je profesor dugo pomagao ostalima pri spašavanju.

U ovom karakterističnom slučaju je »netko« ili »nešto« prenijelo usnulu gospodu Halburn na nesretni brod, a do njega je putovala kroz petu dimenziju, odnosno nepoznatim područjima paralelnog svijeta! I ovo je tvrdnja onih, koji se u ovom slučaju smatraju autoritetima. Nećemo im za sada proturječiti.

Talijanski seljak Paolo Grilo, proveo je gotovo sve svoje 63 godine na malom komadu zemlje, gdje je radio. 27.11.1952 . nije se pojavio na svojoj maloj njivi, bio je odviše uzbuđen za takvo nešto. Svojim je ukućanima i susjedima pričao o neobičnom snu, koji je sanjao protekle noći: »U san mi je došao jedan stari ratni suborac iz I. svjetskog rata, pokraj kojeg sam bio u rovu, kada ga je neprijateljski snajper smrtno pogodio. Umro mi je na rukama. Noćas se odjednom stvorio pokraj mog kreveta i mimo mi poručio da se pripremim, jer ću danas otići sa njim!«

Priznati ćete, i najveći skeptik bi se zabrinuo zbog ovakvog sna, a kamoli pobožni talijanski seljak. Satima su ga raruvjeravali, da je to samo jedan od »onih« neprijateljskih snova, kakve svi povremeno sanjamo, a čije je značenje više unutarnjeg psihološkog podrijetla. Iako je dan bio sunčan, a na njegovoj maloj njivi više nego potreban rad, Paolo odluči ne izazivati »providnost«. Vjerojatno je pomislio, da će mu se na njivi nešto dogoditi, ako ode. Umjesto toga, ostao je toga

dana sjedeći ispred svoje trošne kamene kuće. Tu su ga u predvečerje pronašli mrtvog! Umro je u poslijepodnevnom snu od srčanog udara. Smrt, kakvu bi svatko poželio.

Ono što nas međutim zanima, ponovno ostaje nepojašnjeno; da li ga je njegov ratni suborac zaista »čekao« i ako je, »gdje« su otišli?

Joseph Ammar je u Ameriku došao iz rodne Sirije, još kao dječak. Tu je izučio obućarski obrt i kasnije otvorio malu radionicu za popravak cipela u predgrađu Indianapolisa. Tog kobnog 7. kolovoza 1962. sin i supruga su ga očekivali kod kuće za ručak, ali se nije pojavio. Gospoda Ammar se zabrinula, jer je prethodne noći u snu vidjela njegovu malu radnju širom otvorenu, a iz nje je istrčao dugokosi mladić sa čekićem u ruci! Kako se u Americi svakih petnaest sekundi dogodi neka pljačka, zabrinuta supruga je stavila u košaru dva sendviča i krenula ga potražiti. Pomislila je, kako je ostao popraviti neku žurnu narudžbu, što mu ne bi bilo prvi put.

3 stambena bloka dalje, našla se pred njihovom radnjom, širom otvorenom! Zastala je gotovo okamenjena, jer je dan bio veoma vruć, a radnja je imala mali klimatski uređaj. Unutra je na podu ugledala svog nesretnog supruga sa rukama vezanim za leda, glave okrvavljene od udarca čekićem! Stiglo je nekoliko policijskih patrola, ispitivali su je o pojedinostima, kada je pronašla tijelo, da li je primjetila nešto sumnjivo. Nije ništa primjetila, ali im je pružila opširan opis mladića iz svog sna! Policajci su je saslušali sa ljubaznim izrazima na licima, a potom su se značajno pogledali. Očigledno joj nisu povjerovali, a i zašto bi? Ipak, ubilježili su u svoje blokove što im je govorila, kako je ne bi uvrijedili.

Još iste večeri, u policiju je navratio jedan posjetitelj obližnjeg bara, koji je u zahodu primjetio sumnjivog mladića, kako pere krvave ruke! Imao je dugačku plavu kosu, stare traperice, bio portorikanskog podrijetla, a na nogama imao bijele tenisice. Policajci su ga saslušali zaprepašteni. Bio je to točan opis onoga, što im je već rekla gospoda Ammar. Mladić je još iste noći uhićen, a svibnja 1963. mu je suđeno. Zbog tričavih 14 dollara, koje je opljačkao ubijenom obućaru, ostaje na robiji do kraja svoga života.

Da li se ova tragedija možda mogla izbjeći? Da je gospoda Ammar toga jutra opisala svome suprugu mladića iz sna, da li bi ga on na vrijeme prepoznao i ostao živ? Na žalost, to su pretpostavke koje nitko

ne može potvrditi. Ipak, da je moguće preduhitriti neugodne poruke iz snova, najbolje će posvjedočiti slijedeći slučaj.

Travnja 1956. gospodin Dittman iz Cleevlanda (Ohio), usnuo je neugodan san. Posve je jasno vidio, kako se obližnja šesterokatna garaža u izgradnji ruši na njegovu modnu robnu kuću i sravnjuje je sa zemljom! Dittman je teškim dugogodišnjim trudom stekao svoju skromnu imovinu, pa nije smio niti pomisliti što bi bez te radnje, a dragocjeni bi posao izgubilo 10-ak odanih službenika i krojača. Zato je još istog jutra stupio u kontakt sa agentom osiguravajućeg društva i uplatio policu na 120.000$ u slučaju »prisilne obustave poslovanja«!

Policu je primio tog 6. travnja, a sutradan ujutro, u 7 sati, nova konstrukcija parking garaže počela se opasno naginjati nad njegovu radnju. Bespomoćni su inženjeri prekasno shvatili, da je došlo do pomicanja tla zbog podzemnih voda. U 9 sati, svih 60 betonskih platformi srušilo se jedna na drugu, poput karata i do temelja zdrobilo Dittmanovu zgradu i salone! O Dittmanovom proročanskom snu načula je osiguravajuća kompanija, ali im je na sudu pojašnjeno, da se snovi ne mogu podnositi kao dokazi! Od novca koji je dobio, za uništenu zgradu i novca od osiguranja za »gubitak businessa« Dittman je sagradio modernu trokatnicu, povećao posao i najvjerojatnije ostao jedini koji je trljao ruke. Na žalost, ovo je i jedan od veoma rijetkih slučajeva, u kojima su spavači »preduhitrili« ružnu budućnost, na vrijeme shvatili misteriozne poruke i okrenuli cijeli tijek događaja u svoju korist, umjesto suprotno!

3. 5. 1812. engleski zemljoposjednik John Williams usnuo je na svom imanju pokraj Cornwalla stravičan san: našao se u hodniku britanskog Parlamenta, kojim je prolazio premijer Spancer Percival. Odjednom, odnekud se tu stvorio omanji čovjek u dugačkom tamno-zelenom kaputu sa žutim gumbima i pištoljem u ruci. Uperio ga je u grudi britanskog premijera i opalio. Državnik se srušio na mjestu mrtav!

Iako je bio iznenađen ovakvim snom, Williams odluči da o tome nikome ne govori. Ali, san se ponovio i slijedeće 3 noći! Što da radi? Da li da se povjeri ostalima? Ispričao je o čudnim snovima i pitao za savjet kako svoje najbliže, tako i nekoliko prijatelja. Da li da odmah ode u London i upozori premijera na opasnost, ili da mu pošalje hitno pismo? Odgovorili su ga od obje ideje, uvjeravajući ga, kako bi ispao smiješan. Snovi su snovi, a život je život, između njih nema izravne veze. Na nesreću, poslušao ih je.

8 dana kasnije, isti je san usnuo i spomenuti britanski premijer. Vidio je sebe, kako korača bodnikom Parlamenta, a potom je zastao s užasom u očima. Pred njim se odnekuda stvorio čovjek niska rasta s uperenim pištoljem. Opalio je u njega i spavača je progutala duboka tama! Od straha se probudio i više nije mogao zaspati. Kada je toga jutra gospodin Percival prepričavao svoj košmarni san ukućanima, svi su ga odgovarali od odlaženja u Parlament no, premijer je smatrao, da se toga dana mora svakako pojaviti u Parlamentu, radi donošenja jednog značajnog zakona!

Tek što je ušetao u dugački hodnik Parlamenta, iza jednog od mramornih stupova iskočio je omanji čovjek u tamno zelenom-kaputu i na mjestu ga usmrtio iz svog pištolja! Istraga je ustanovila da je atentator bio neki usamljeni čudak, koji je umislio da je Vlada nositelj britanske korupcije i ovim činom nasilja je želio na tu činjenicu »skrenuti pozornost javnosti«!

Jasno je, da se u ovom slučaju tragedija mogla izbjeći. Da je prvi spavač, gospodin Williams odmah otputovao u London i upozorio premijera, ovaj bi mu svakako povjerovao 10 dana kasnije, kada je i sam imao isti san i vjerojatno bi toga dana izostao sa sjednice Parlamenta, a upozorena bi straža s lakoćom otkrila i pretresla čudnog uljeza u tamno-zelenom kaputu sa pozlaćenim gumbima u kojem se zaista i pojavio! Ma tko ili što slalo te upozoravajuće poruke u snovima, šalje iz samo jednog razloga, da upozori ugroženu osobu. Na nama je, da to shvatimo ozbiljno ili sa uobičajenom skepsom.

Godine 1865. državom Visconsin vladala je kratka ili opaka epidemija kolere. Bolest je napala i petogodišnjeg Maxa Hoffmana, koji je poslije svega 3 dana izdahnuo. Uz veliku žalost bolom skrhanih roditelja, dječak je sahranjen na obližnjem seoskom groblju. Te iste noći, nakon što je konačno uspjela malo zadrijemati pred zoru, gospoda Hoffman je usnula neugodan san. Vidjela je svoje tek sahranjeno dijete, kako se u malom drvenom sanduku okrenulo na trbuh i pokušava se ručicama osloboditi i izaći van! Njen je vrisak probudio sve ukućane. Sa pozornošću su je saslušali, tješili je i objašnjavali, kako je san vjerojatno posljedica duševne krize i prevelike žalosti za dragim djetetom. Na sva njezina navaljivanja da odu do groblja i otkopaju dječaka, samo su joj se tužno osmjehivali i pozvali liječnika, da joj da nešto za smirenje. Ali, sirotu je majku bilo teško umiriti ili utješiti, osobito kada se slijedeće noći san ponovio!

Misleći da će mu supruga od boli poludjeti, gospodin Hoffman je poslao najstariju kćer po susjeda, sa kojim se zaputio prema seoskom groblju. Pri svjetlosti punog mjeseca i jednog starog fenjera, brzo su otkopali dječakov grob. Ubrzo su ga pronašli u onom položaju iz snova njegove majke. Bio je okrenut na trbuh, ruku skupljenih pod bradom. Svima je bilo jasno, kako je dječak u grobu oživio i pokušao se spasiti, ali bez uspjeha. Upozoreni ovim čudnim otkrićem, roditelji su ipak uzeli dječakovo tijelo i brzo ga odnijeli do obližnjeg grada u kojemu ga je odmah pregledao liječnik. I sam zapanjen ženinim pričanjem o snu i otkopavanjem tijela, liječnik je odlučio pokušati svim raspoloživim sredstvima vratiti dječaka u život. Upotrijebio je neke slane kupke, trljanje grudiju, masažu tjemena i svega što je smatrao potrebitim. Tek, sat po sat, dječak je otvorio oči, koje su ponovno zasjale, a tjedan dana kasnije potpuno je došao sebi i mogao se prirodno kretati.

Nekako ih je tužno pogledao, i kao da mu je bilo krivo što su ga »probudili«, kako je rekao. Ispričao im je, da je usnuo divan san. Našao se odjednom na prekrasnoj livadi, prepunoj najljepšeg cvijeća, gdje mu je u susret došla njegova sestra Miriam, divna plavokosa šesnaestogodšnja djevojka. Njegovi su ga roditelji zabezeknuto slušali. Samo njih dvoje je znalo za smrt svog prvog djeteta, plavokose Miriam, koja je umrla još kao beba! Sahranili su je u Wayomingu i preselili ovdje, odlučivši da svojoj drugoj djeci nikada ne pričaju o ovom tužnom događaju, kako ih ne bi ometali u psihičkom razvitku.

Kako je mali Max »znao« da je djevojka iz njegovog »sna« bila nekada njegova sestra? Da li mu se ona tako predstavila tijekom njegovog kratkog ali »nesuđenog« boravka u paralelnom svijetu?

O tom i drugim sličnim iskustvima klinički umrlih, još ćemo govoriti u jednom od slijedećih poglavlja ove knjige. Sada je najvažnije shvatiti važnost »poruke« , koju je gospoda Hoffman primila tijekom svoga sna. Da li je sama Miriam upozorila svoju majku »s one strane« ili je netko drugi, također nije važno. Važno je, da je Maxova majka »znala« stvari koje ni po kakvom zakonu zdravog razuma nije mogla znati!

Max Hoffman je poživio sedamdeset osam godina i umro u Clintonu, država Iowa, poslije kratke bolesti. Oni, koji su pratili sudbinu ovog čudnog slučaja, zabilježili su da je Max do smrti čuvao svoj mali drveni kovčeg sa dvije metalne drške, u kojem je već jednom bio sahranjen. A oni, koji su se našli pokraj njegovog bolničkog kreveta, tvrdili su, da

se na kraju samo nasmješio zatvorenih očiju, pružio ruku u smjeru vrata i smirenim glasom izgovorio: »Miriam!«

Edward Sampson radio je za Bostonski list »Globe« kao pomoćnik urednika. Kolovoza 1883. mladi samac se malo previše opustio sa društvom iz redakcije, pa su se svi kasno razišli iz bara, koji se nalazio u prizemlju zgrade. Osjećajući se nesposobnim da sam otide u svoj skromni stan, Edward Sampson se popeo natrag u svoju kancelariju i ispružio se na starom kožnom ležaju. Zaspao je, ali se oko tri, pred zoru, naglo probudio, sav oznojen, uplašen i posve trijezan! Što mu se dogodilo?

Mladi je urednik usnuo, kako se nalazio na nekom egzotičnom otoku pokraj Jave, koji je odjednom eksplodirao u užasnoj vulkanskoj erupciji. Silina eksplozije je raznijela otok i ubrzo ga potpuno potopila i sravnila sa morskom površinom. Sampsonu su još dugo u ušima odzvanjali krici izbezumljenih ljudi, djece i žena koji su bježali prema moru, kako bi izbjegli užarene gromade lave, koja je se bespoštedno valjala prema obalama otoka. Ali tamo ih je čekala, od silne temperature, uskiptjela morska voda! Scene koje je tako jasno i upečatljivo vidio, bile su grozne. Narod je ili živ gorio u užarenoj lavi ili skakao u kipuću vodu!

Pošto se malo pribrao i došao sebi, Sampson je skinuo sa sebe od znoja mokru majicu i košulju i oprao se hladnom vodom. Tek tada je sjeo za svoj radni stol i na čistom listu papira napisao velikim slovima: OTOK PRALAPE POTOPLJEN!, te u potankosti opisao izvjestiteljskim rječnikom sve što je u snu te noći vidio. Preko tih nekoliko listova, stavio je jedan na kojem je crvenom olovkom napisa: VAŽNO! Potom je, premoren od sinošnjeg bančenja i kasnijeg košmarnog sna, otišao u svoj stan kako bi se ispavao.

Glavni urednik, koji je došao oko osam sati, odmah je primjetio Sampsonovu poruku, zapanjen pročitao sadržaj i odmah pripremio naslovnu stranicu za poslijepodnevno izdanje. Katastrofu je naznačio krupnim slovima na svih osam stupaca. Kao i ostali suradnici, i on je prirodno pomislio, da je Sampson tijekom svog noćnog boravka u kancelariji, vjerojatno primio prekomorski telegram o nesreći. Vijest o kataklizmi prenijele su i sve druge važnije američke redakcije, pa se još iste večeri o događaju na sve strane pričalo.

Kada je to poslijepodne Sampson ugledao krupan naslov u svom listu, od užasa mu se kosa podigla na glavi! Gotovo bez daha je otrčao

u svoju redakciju i zapanjenim službenicima pojasnio na koji je način došao do »informacije«. Poruku »važno«, ostavio je zbog jutarnje čistačice, kako mu zabilješke ne bi bacila u koš! Glavni je urednik sjeo i uhvatio se za glavu. Što da sada radi? Skoro sve važnije redakcije su preštampale »Globeovo« izvješće, telefoni stalno zvone, za nesreću su se zanimali čak i neki ljudi iz Vlade! Napokon je navečer nazvala i znamenita agencija »Asociated Press«, raspitujući se za »izvor« njihovih obavijesti, jer oni o kataklizmi nemaju nikavih saznanja! Hitno je sazvan upravni odbor »Globea« na kojem je donesena odluka, da se neodgovorni mladi urednik smjesta i bez isplate otpusti s posla!

3 je dana Bostonski »Globe« šutio i smišljao, na koji bi se način ispričao svojim vjernim čitateljima i kako bi ostalima pojasnio o čemu se u stvari radi. Kažu li svijetu pravu istinu, svi će im se javno smijati i rugati, a to će ujedno značiti i gubitak tisuća dragocjenih čitatelja. I kada su četvrtog dana konačno sastavili »ispriku« za naslovnu stranicu, ponovno ih je nazvao urednik »Associated Pressa«. Molio je da mu otkriju svoje »izvore«, jer se tamo na Pacifiku izgleda doista dogodila užasna katastrofa! Agencije iz Californije javljaju, da su 3 ogromna vala očigledna posljedica nekakve kataklizme, jednostavno zbrisala priobalne kuće i prekrenula stotine čamaca i manjih brodova! O sličnim su valovima javile i agencije iz Australije i Japana! Također su i mnogi seizmografi širom svijeta, zabilježili jaka pomicanja tla, sa epicentrom u blizini otoka Jave! O čemu se dakle radi? Zbunjeni je urednik obećao, da će ih zvati kasnije. Spustio je slušalicu i duboko se zamislio. Da li je to sve ipak moguće? Ponovno je sazvan upravni odbor »Globea«, na čijoj je sjednici zaključeno, da se pripremljena »isprika« za sada baci u koš i pričeka razvoj događaja. Konačno su pristigli prvi brodovi iz tog područja, koji su potvrdili, da je otok Krakatau nestao u vulkanskoj erupciji, sa svim stanovništvom i naseljima! Od nekadašnjeg se otoka mogla vidjeti još samo vulkanska vatra, a ubrzo se i ona izgubila ispod nemirne uskiptjele površine Pacifika.

Edward Sampson je pozvan da se odmah vrati u redakciju, gdje su mu se sa nelagodom ispričali i ponudili da nastavi pisati o tom strašnom događaju, ali sada i na osnovi već prispjelih izvješća uzbuđenih moreplovaca. Redakcija je konačno odlučila i pojasniti zapanjenim čitateljima »kako« je došla do obavijesti. Vjerojatno su im svi povjerovali, osim »Associated Pressa« koji se nastavio ljutiti na

njih! Niti njima, a niti mnogim drugim jednostavno nije išlo u glavu »kako« je Sampsom mogao u snu vidjeti takve stvari, i to još točno u vrijeme kada su se događale? Dokazano je, da je do erupcije došlo točno u vrijeme njegova sna, 29. kolovoza 1883. Također je ostalo nepojašnjeno, zašto je u snu mislio da se radi o otoku Pralape, kada niti u starim Bostonskim kartama nema niti riječi o takvom otoku igdje u svijetu!

I ta će neobičnost biti pojašnjena, ali mnogo godina kasnije. Edward Sampson je već bio veoma star i poluslijep od godina, kada mu je nenadano on nizozemskog Kraljevskog društva pristigla zanimljiva pošiljka. Unutra se nalazila jedna, 150 godina stara pomorska karta, na kojoj je nestali otok Krakatau bio označen svojim pravim, starim imenom - Pralape.

To je, u stvari, i najvažnija pojedinost Sampsonovog sna! I parapsiholozi, i veoma ozbiljni znanstvenici pisholozi, koji proučavaju fenomene proricanja kroz snove, mišljenja su da je mladom uredniku strašnu vijest »projicirao« neki pokojni žitelj tog otoka, koji se još za njegovog života tako zvao - Pralape, dakle, netko tko nije znao da je otok preimenovan u Krakatau! Zvuči fantastično, zar ne? Na žalost, niti najodgovorniji znanstvenici nemaju, za sada, »pametnije« pojašnjenje ovakvih fenomena.

Prekognicije

Prekognicije, odnosno proročanska predosjećanja budućih događaja, nazivaju se, također i znanstvenim imenom ESP (extra sensory perceptions). Dijele se na nekoliko područja, od kojih su najvažnija: Vidovitost, Telepatija, Telemetrija i Snovi, koje smo već obradili. Razna gatanja, gledanja u dlan ili talog kave, čitanje budućnosti iz raznih vrsta karata, nemaju sa ovime, znanstveno priznatim fenomenom apsolutno nikakve veze. Ilustracije radi, navesti ćemo nekoliko karakterističnih slučajeva:

Slavna Jane Dixon, najpoznatija i dokazana vidovnjakinja Amerike, ručala je početkom studenog 1963. sa grupom bliskih prijatelja u jednom Bostonskom restoranu. Odjednom, zaustavila se u pola rečenice, zagledala nekuda pred sebe i izjavila. »Njega će ubiti!« Kada su je zapanjeni prisutni zapitali tko će biti ubijen, istim je mirnim glasom dodala: »Predsjednik«! Kao što znamo, predsjednik John F. Kennedy ubijen je 22. studenog iste godine. Ovo je karakterističan primjer »prekognicije« kod vidovite osobe. Iako se svakodnevno vrše

bezbrojna znanstvena ispitivanja na ovim osobama, još nitko ne može pojasniti »tehniku« njihovog gledanja u događaje, koji se još nisu dogodili. Oni sami kažu, da vide budućnost »duhovnim očima«, koje kod nas običnih smrtnika nisu dovoljno razvijene. Ne zato što ih nemamo, već zato što ih ne priznajemo! Moguće.

Kada se nekoliko godina unatrag nizozemska policija našla pred jednim zamršenim slučajem umorstva odlučila je pozvati u pomoć svog starog znanca vidovnjaka Petera Harkosa. čovjek se rado odazvao, zamolivši samo da mu daju kaput žrtve. Nakon što ga je zadržao u rukama nekoliko minuta, opipavajući tkaninu i prevrćući je po rukama, Peter je bez dvojbe izjavio, da je ubojica čovjek niskog rasta, nosi naočale i kratko pošišane brkove, kao i da ima jednu nogu drvenu! Nekoliko minuta kasnije bio je u stanju opisati im točno mjesto, na kojemu će pronaći kobno oružje! Tjedan dana nakon toga, policija mu je po tko zna koji put zahvalila na suradnji. Sve što im je rekao, slagalo se potanko sa činjenicama. U pitanju je vidovitost pomoću »telemetrije«, odnosno prirodna sposobnost da se dodirom određene stvari i stjecanjem okolnosti »vide« kako iz prošlosti te stvari, tako i u budućnost.

Kako bih ovo provjerio »uživo«, otišao sam kod znamenitog Torontskog vidovnjaka Tommya Robertsa. Sjeo je za mali stol preko puta mene i zamolio me da mu dodam svoj ručni sat i prsten. Držao ih je u ruci nekoliko minuta, zatvorenih očiju i šutio. Potom je bez imalo problema glatko ispričao gdje sam se i pod kakvim okolnostima rodio, kakvo sam djetinjstvo imao, gdje i kako su mi pomrli roditelji, znao je da sam se nedavno oženio i rekao da će beba »na putu« biti djevojčica! Onda me konačno pogledao u oči, ali vidjevši kako piljim u njega bez riječi, nastavio me šokirati pričom o nekakvoj znanstveno-fantastičnoj knjizi koju pišem i po kojoj će čak biti snimljen i film! Opisao mi je korice te knjige, precizirajući da će joj naslov biti tiskan u »jednoj riječi, utisnut zlatnim slovima«! Na kraju me upozorio, da pazim kako vozim, jer me vidi u »bijelom automobilu u maloj prometnoj nesreći!«

Iako me zaprepastio točnim poznavanjem moje prošlosti, i saznanjem da radim na opisanoj knjizi, što je osim mene, još samo znala moja supruga, i iako mi je jasno dao do znanja da imam bijeli automobil, otišao sam od njega još uvijek skeptično raspoložen. Nije mi jednostavno išlo u glavu otkuda bi taj čovjek mogao znati, što se

dogoditi u mojoj bliskoj budućnosti. Priznajte, niti vi mu ne bi vjerovali, i tako je prošlo tjedan dana. A onda, jednog poslijepodneva, napustio sam kompaniju u kojoj sam radio kao scenograf i sjeo za upravljač svog »bijelog automobila«. Iako još uvijek nisam vjerovao u »proricanje« Tommya Robertsa, ipak sam tih dana veoma pozorno vozio, jer »nikada se ne zna«, pa sam i toga dana dobro pogledao u obadva smjera prije no što sam se izvezao sa parkirališta. Odjednom sam, lagano vozeći pokraj niza parkiranih automobila, osjetio sa desne strane snažan udarac i lomljenje stakla! Stao sam kao ukopan. Tajnica iz istog studija koji sam upravo napustio, izašla je iz svog automobila obuhvativši blijedo lice objema rukama. Počela je plakati. Ja sam ostao sjediti za upravljačem, kao oduzet. Umjesto da se provjeri da li je prolaz slobodan, djevojka je jednostavno krenula unatrag, a pogledala je tek kada je i sama čula lomljavu!

Ovo me je, ne samo upozorilo, nego i dosta uplašilo. Da li zaista postoje stvari, koje su izvan naše kontrole? Da li je moguće da smo vezani za »sudbine« koje ne možemo izbjeći? Odlučio sam čekati i vidjeti što će se dogoditi sa tekstom knjige, čiju mi je naslovnicu onako živopisno opisao. Prošla je od tada godina i pol. Rodila nam se, zaista kćer! U proljeće je nakladnik javio, da će tiskati knjigu. Kako bih »napakostio« Tommyu Robertsu, pokušao sam poremetiti njegovo proročanstvo, poslavši posve suprotan design za knjigu od onog opisanog. Nestrpljivo sam čekao razvoj događaja. U jesen mi je pismonoša donio prvih 5 primjeraka tek tiskane džepne knjige. Nakladnik je u posljednjem trenutku izmjenio moj design i sa tamnih korica presijavo se »pozlaćeni naslov od jedne riječi!« Bio sam poražen.

Gospodin Roberts i ja postali smo od tada dobri prijetelji. Dao mi je mnogo korisnih savjeta i informacija, uključno i podatke za ovu knjigu. Ja sam njemu preporučio nekoliko zabrinutih prijatelja, od kojih se niti jedan nije potužio na Tommyev instinkt.

Do koje su mjere neki od ovih vidovnjaka precizni u svojim proročanstvima, najbolje će pokazati ovaj slučaj. Mlada i atraktivna Vima Lu, Korejka podrijetlom, bila je domaćica na prekomorskoj zrakoplovnoj liniji, kako je u posljednje vrijeme imala veoma neugodne snove, u kojima se »davila u vodi« jedna prijateljica ju je poslala znamenitoj vidovnjakinji iz Los Angelesa. Za 50 dolara, žena joj je pričala pola sata o bog zna kakvoj sjajnoj budućnosti, rekavši joj da se

ne brine zbog snova, jer svi povremeno imamo košmarne snove, koji su u stvari, psihološka posljedica naših duševnih kriza itd... Djevojka joj se zahvalila i uzbuđena lijepim predviđanjem budućnosti, napustila ženin stan. Dalje u predvorju zgrade, kada je vidjela da kiša još uyijek pada, sjetila se da je zaboravila svoj mali kišobran. Brzo se vratila dizalom na deseti kat i kada je već podignula ruku da pokuca, zastala je u toj pozi kao, okamenjena. Sa druge se strane čuo jasan telefonski razgovor proročice sa prijateljicom koji je isprekidano, otprilike glasio ovako:

- ...Ah, nikako se ne osjećam... Ponekad mi se smuči život. Upravo sam otpustila jednu dragu mladu domaćicu zrakoplova, koja bi po svim znacima trebala poginuti za dan ili dva u prometnoj nesreći... koješta, rekla sam joj sve najbolje, otišla je uvjerena, da će se ubrzo zaista udati za tog mladog pilota u kojeg je zaljubljena...

Ovo je usplahirena domaćica zrakoplova ispričala svojoj prijateljici, kada se kao sumanuta vratila trčeći nekoliko blokova. Bila je toliko uplašena, da je odlučila ne vraćati se u San Francisko zrakoplovom te večeri, već da iznajmi automobil. Također je obećala, da neće letjeti bar tjedan dana, kako bi »zavarala« svoju zlu sudbinu. Ali te noći na putu, na opasno vlažnoj cesti, uzbuđena i premorena nije na vrijeme primjetila, da je bujica odronila dio nasipa sa mostom i survala se sa automobilom u nabujalu rijeku. Našli su je slijedećeg jutra utopljenu u automobilu, iz kojeg se nije uspjela izvući. Pitamo se međutim, kakva je to bila vidovnjakinja, koja nije uspjela na vrijeme »osjetiti« djevojku pred vratima?

Gospodin Roberts, kao i drugi vidovnjaci, pojašnjavaju ovaj fenomen potpuno prirodno. Poslije svakog »čitanja« budućnosti ili prošlosti, vidovita se osoba veoma psihički iscrpi, pa joj i njezina posebna čula otupe popun premorenog, neispavanog vozača, koji mora zastati da se odmori, jer više ne vidi jasno put ispred sebe. Dakle, iscrpljena poslije otkrića, da će nesretna djevojka ubrzo umrijeti, prisiljena da joj laže iz razumljivih razloga, pa još uznemirena telefonskim pozivom prijatelja, koji je upravao zvao, žena je izgubila »nit« koja ju je povezivala sa mladom domaćicom zrakoplova, pa ju nije mogla niti »osjetiti« pred vratima svoga stana.

Ostaje drugo pitanje: kada je već čula o svojoj smrti, i iako je odmah izmjenila plan svog putovanja, kako to, da djevojka nije mogla izbjeći svoju zlu sudbinu? Vrlo jednostavno, kaže Roberts. Vidovnjak nije niti

znao, da će se djevojka vratiti i čuti o udesu, nego je jednostavno vidio kako se davi u automobilu! Domaćici zrakoplova je unaprijed bilo »suđeno« da tih dana umre i ništa na svijetu nas ne može poštedjeti toga unaprijed određenog »programa«, na koji smo pristali još prije no što smo se rodili! Neka vas ovo ne zbunjuje, o tome ćemo govoriti u slijedećem poglavlju o reinkarnacijama. Moj savjet vam je, ne idite nikakvim vračarama, lažnim prorocima i kojekakvim gatarama, jer bi vam mogle, kakvom pogrešnom informacijom, zagorčiti i upropastiti ostatak života. U Canadi i SAD vidoviti ljudi su registrirani, jer najprije moraju dokazati svoje ESP sposobnosti. Sve se ostalo smatra prijevarom i sudski kažnjava.

Proricanja svetaca

Prije samo kraja Drugog svjetskog rata, prolazile su kolone američkih tenkova i oklopnih jednica malim njemačkim mjestom, nedaleko od grada Strasburga. Mjesto se zove Odelianburg, po imenu mjesne svetice Odelije. Rođena 660. u bogatoj plemićkoj obitelji, djevojka se od rane mladosti povukla u sebi i posvetila meditiranju i duhovnom životu. Vjerojatno je tome i razlog bio što se rodila potpuno slijepa! Ali, iako slijepa, djevojka je povremeno imala čudne halucinacije u kojima bi jasno »vidjela« buduće događaje. Najprije mjesne, a kasnije i svjetskih razmjera.

Prolazeći, dakle, pokraj male crkvice sa grobljem uz grmljavinu snažnih motora, američki vojnici nisu niti slutili da svega nekoliko metara od puta leži tijelo žene, koja je njihov dolazak i izgled prorekla i opisala još prije više od dvanaest stoljeća! I ne samo njihovo prisuće u Njemačkoj, već mnogo više neugodnih događaja i likova iz buduće povijesti, koje ćemo uskoro istražiti. Ova su njena proročanstva ostala do današnjeg dana zapisana u 2 pisma na latinskom, koja je svojedobno poslala svome bratu, tada princu of Frankonije. Nije jasno, da li ih je pisala u vrijeme svoje sljepoće, ili kasnije kada je progledala, a pouzdani crkveni spisi tvrde, na nekoliko mjesta, da je naenadano progledala 719. tijekom svog prekrštavanja u kršćansku vjeru! Neki današnji poznavaoci ESP-a tvrde, da je djevojka došla na svijet »namjerno slijepa«, a tek u drugoj polovici života joj je »vraćen vid«! Od koga, kako i zašto, vidjeti ćemo u slijedećem poglavlju o reinkarnaciji.

Evo sada prijevoda i prijepisa njezinih pisama bratu:

»O, poslušaj dragi brate, jer sam vidjela silan užas i nesreću, koja zadesi naša polja, šume i planine.
Doći će vrijeme, kada će Njemačka biti proklinjana i nazivana najomraženijom nacijom svijeta. Nailazi razdoblje u kome će iz njezinih njedara izrasti strašan ratnik čije će se zlo i oružje raširiti po čitavom svijetu. Ljudi će ga mnogi nazivati Antikristom. Biti će proklinjan od tisuća majki, sestara i žena, od kojih će mnoge biti uništene zajedno sa cijelim svojim obiteljima i domaćinstvima.«
Zaustavimo se na trenutak ovdje, kako bi proučili ove crne riječi Svete Odelije... Da su njemačka polja, šume i planine prošle kroz užasne dane ratnog pakla, ne treba niti ponavljati. Da je Njemačka bila zaista proklinjana i jedna od najomraženijih nacija na svijetu, također je znano. Iz njenih je njedara izraslo mnogo mrskih ratnika i silnika, ali svakako niti jedan od njih nije bio niti približno destruktivna duha kao Adolf Hitler! Što su ga mnogi usporedili sa Antikristom, također nije čudno. Hitler je bez milosti uništavao svećenstvo i druge napredne struje, koje su dizale glas protiv »ubijanja i uništavanja«. Za deset Božjih zapovijedi je govorio, da su ih izmislili »idioti« i da se njima služe slabići! Postupao je, dakle, slično Antikristu, kojeg je Biblija onako jasno prorekla u svojim spisima. Jedino se Odelija malo prevarila u broju ojađenih majki, sestara i žena, jer one ga nisu proklinjale u tisućama, već ih je bilo »na milione«! Ali da je svetica mislila upravo na Hitlera, svjedoče i njezine slijedeće riječi iz pisma:
»Taj osvajač će se roditi na obali Dunava i veoma će se razlikovati i svojim podrijetlom i izgledom od ostalih vođa. Rat koji će on započeti, biti će najstrašniji od svih ratova do sada!«
Kao što znamo, Adolf Hitler se rodio na svega 50 metara od Dunava. Bio je dijete nevjenčanih roditelja, od oca niskog podrijetla, čije je pretke bilo teško identificirati. A do koje se mjere Hitler i fizički razlikovao od ostalih njemačkih voda, treba samo pogledati u njegovu fotografiju iz tih dana. Čak niti danas, gotovo da nema odraslog čovjeka ili žene, koji ga ne bi odmah prepoznali, i to upravo zbog »najstrašnijeg rata u povijesti čovječanstva«, kako ga je Odelija i predvidjela.
»Oružje njegovih ratnika biti će ubojito. U rukama će nositi baklje iz kojih će bljuvati silna vatra, a na glavama će imati metalne kacige. Zvjerstva i surovosti, koje će ova vojska počiniti, biti će nebrojeni. Za njima će ostajati silne vatre«.

I ovo je točno. Zvjerstva Hitlerove vojske su ostala nebrojena, njihove kacige i nisu toliko važne, ali su zaista napredovali sa »bacačima plamena« u rukama i palili sve pred sobom! Za njima su ostajali gradovi i sela u plamenu!

»Biti će pobjedonosan i na zemlji i na moru i u zraku, jer će imati i mnoge ratnika sa željeznim krilima. Ovi će se ratnici penjati visoko i do samoga neba, odakle će se bacati na sela i gradove, paleći ih i razarajući svojom ubojitom vatrom iz paklenih usta«.

Fantastično i gotovo nevjerojatno zvuče ove njezine riječi, stare preko 1000 godina? Treba li se uopće podsjećati na »štuke« koje su se sa visina zalijetale na gradove poput Coventrya, Beograda, Londona paleći ih i razarajući svojim paklenim strojnicama i bombama!

»Zemlja će se tresti, rijeke pocrvenjeti od krvi, a iz morskih će dubina izroniti strašna željezna čudovišta bljujući vatru iz svojih čeljusti i potapajući silno brodovlje«.

»Njegove vojske će u početku biti nepobjedive, a njegovi mnogobrojni neprijetalji nemoćni pred najezdom njegove vojske. Biti će to dug, krvavi i iscrpljujući rat!«

Sveta Odelija na kraju kaže:

»Mnoge će vojske tada pregaziti Njemačku u svojim vatrenim kolima, a zlikovac će u očaju podići sam ruku na sebe! Nakon ovog najvećeg rata u povijesti, još dugo na zemlji neće biti mira. uslijediti će mnogi manji ali krvavi ratovi, a potom će nastupiti kraj!«

Ovom posljednjem ne treba komentar. Saveznici su zaista pregazili Njemačku u svojim »vatrenim kolima«, Hitler se zaista sam ubio, uslijedili su ratovi u Koreji, Vijetnamu, na Srednjem Istoku i još na desetinama raznih mjesta svuda po svijetu, a traju i ovog trenutka, dok čitate ove retke! Brine međutim, njezina posljednja rečenica »A potom će nastupiti kraj!« Kraj čega? Ratova ili cijelog čovječanstva?

Biblijska proročanstva

Bilo bi nemoguće prikupiti sva značajnija biblijska proročanstva na tako malom prostoru. Za tako nešto bila bi potrebna barem još jedna ovakva knjiga. Nas danas ne zanima ono što se dogodilo prema tim spisima, već ono što se tek treba dogoditi. Mnogi zloslutnici tvrde, da upravo mi, današnja generacija, proživljavamo u stvari »posljednje poglavlje čovječanstva« kako je opisano u Bibliji. Ako se doista ozbiljno uzmu u obzir ranije opisani događaji, koji su se u potankosti obistinili, tada nam se u toj knjizi ne piše ništa dobro.

Gotovo svi suvremeni analitičari biblijskih zapisa slažu se da je »početak kraja« ove naše civilizacije započeo pucnjima Gavrila Principa i Sarajevu! Kao što znamo, atentat na Austro-Ugarskog prijestolonasljednika ubrzo je izazvao ratni sukob svjetskih razmjera. U stvari, Ferdinandova je smrt bila samo povod za obračun između imperijalističkih sila, vječno željnih laganog plijena i teritorijalnih ekspanzija. Bio je to još jedan užasan, uništavajući sukob, u nizu mnogih manjih ratova, koji su se vodili gotovo bez prekida od postanka čovječanstva. Ali ovaj je bio krvaviji i smrtonosniji od svih zajedno. Skoro 40 miliona nevinih ljudi izgubilo je živote, iako su njihovi životi značili ondašnjim carevima i kraljevima isto koliko i žrtvovanje pješaka u šahu! Čovjek je, po tko zna koji put, pokazao svoju prirođenu duhovnu nesposobnost da razumno vlada sobom i svojom okolinom.

Ja sam, i sam, zavirio u biblijske spise, da vidim što tamo piše o tim našim »posljednjim danima«. Evo što u glavnin crtama tamo piše:

Prije samog kraja ovog svijeta, odnosno naše civilizacije, ponovno će se u ovaj život vratiti Isus, kako bi zauvijek okončao našu žalosnu i griješnu egzistenicju. Svi oni koji su slijedili njegov primjer u životu, biti će izdvojeni od onih slabih, koji to nisu uspjeli. Proroci nam nisu najjasnije opisali što će se točno dogoditi sa tim neposlušnim duhovima, ali su veoma precizni u pogledu novog svijeta, koji će, za svoje sljedbenike Isus osobno organizirati i koji će, navodno potrajati 1000 godina. Biti će to nekakva vrsta zemaljskog raja, jer vrag će biti zauvijek uklonjen, sa svojim mnogobrojnim sljedbenicima. U Bibliji se spominje veoma mali broj tih pravednika kojima će Isus razdijeliti zemaljsku vlast. Svijet će u to vrijeme, biti toliko griješan i pokvaren, da će ga trebati, gotovo cijelog najprije uništiti! U tom smislu, u Bibliji su ostali zapisani »glavni znaci« Isusovog povratka, za one malobrojne koji još uvijek u njega i te svete zapise budu vjerovali. Ti su zapisi ne samo veoma zanimljivi već i posve uznemiravajući!

Pozornom čitatelju Biblije odmah će upasti u oči ovih nekoliko glavnih znakova koji će prethoditi. To su »RATOVI«, »GLAD«, »POTRESI«, »PREPOROD IZRAELA«, »LAŽNI PROROCI«, »POJAVA ANTI KRISTA« i »VELIKI NEBESKI ZNACI«! U svom evanđelju, apostol Matej nas ovako upozorava u glavi 24. stih od 4 - 13:

»Pazite da vas tko ne zavede - jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: Ja sam Mesija, i mnoge će zavesti. Čut ćete za ratove i glasine o ratovima. Gledajte da se ne uznemirujete! Jer to se mora dogoditi, ali

nije još svršetak. Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva. Biti će gladi i potresa zemlje u raznim mjestima. To je tek početak strašnih bolova. Tada će vas podvrći mukama i ubijati vas, i sav svijet zamrzit će vas zbog mene. I mnogi će tada posrnuti u vjeri; izdavat će jedni druge i mrziti će se međusobno. Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti. Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca biti će spašen.«
Apostol Luka u glavi 21. stih 11 također kaže:
»Bit će velikih potresa zemlje, a u raznim mjestima biti će kuge i gladi. Biti će strahovitih pojava i na nebu velikih znakova.«
I svi drugi apostoli na sličan način govore o tim predznacima, odnosno ratovima, gladi i pomoru i velikom pomicanjima zemlje! Što se ratova tiče, treba li ih ovdje uopće spominjati? Kao što smo već vidjeli »narod na narod« i »carstvo na carstvo« ustali su početkom I svjetskog rata. Uslijedio je II svjetski rat, još užasniji i krvoločniji. Novih 60 miliona ljudi platilo je svojim nevinim životima. Bezumlje se niti tu nije zaustavilo; uslijedili su manji ratovi poput onih u Koreji i Vijetnamu, gdje su pale nove milionske žrtve. Istodobno se ustanovljenjem novog Izraela proširio rat na Srednjem Istoku, koji kao da traje još do danas. Ne treba spominjati mnogobrojne »mjesne« ratove. Dok pišem ove retke, po najnovijim statističkim podacima ovog trenutka se kojekuda po svijetu vodi točno dvadeset dva međunarodna ili mjesna građanska rata! Ratovi ne samo što ne prestaju, već smo svjedoci njihovog opasnog širenja.
Što se gladi i pomora tiče, niti tu ne treba odviše komentara. Nikada ranije u povijesti svijeta nije toliko ljudi umiralo od gladi ili od posljedica loše ishrane. Statistike potvrđuju, da oko 35 miliona ljudi umire svake godine zbog nestašice hrane! Dakle, svake godine samo zbog gladi umire jednak broj ljudi, koji je stradao u I svjetskom ratu. Glad i pomor su prisutni medu nama i nitko ih ne može zanijekati.
Proroci su naslutili i velika pomicanja tla, što se također može zamijetiti iz seizmoloških podataka sakupljenih posljednjih godina, prema provjerenim i onim naslućujućim podacima, broj žrtava od potresa stravično je porastao tijekom posljednjih deset godina. No znanstvenici smatraju, kako su ti potresi tek počeci pakla, koji će ubrzo nastupiti na trusnim područjima globusa. O toj ćemo teoriji još govoriti na kraju ovog poglavlja.
Tako nailazimo na razdoblje LAŽNIH PROROKA, odnosno svih

mogućih vrsta vjerskih propovjednika, duhovnih »spasitelja« i njima sličnih zanesenjaka i veoma često, opasnih luđaka. Ovdje mislim na one, poput, po zlu čuvenog Jamesa Johnsona, koji je sa sobom poveo u svoj mračni svijet svih svojih 900 sljedbenika.
U povijesti modernog čovječanstva, nikada nije djelovalo veći broj vjerskih organizacija i sekti nego danas. Samo u SAD i Canadi registrirano ih je preko 900. Zamislite, tek broj njihovih sljedbenika, vjernika ili istomišljenika! Njihovo članstvo prelazi desetke miliona, a njihove novčane transakcije nadmašuju i one najvećih američkih korporacija. Psiholozi su zabrinuti ovom socijalnom pojavom, iako za to imaju i spreman odgovor čovjek, onaj mali, običan, koji ništa ne može izmjeniti u ovom našem žalosnom svijetu, osjeća se opasno usamljenim, odbačenim i nemoćnim. On u toj svojoj privatnoj i osobnoj situaciji vidi samo jedan izlaz - da ga spasi »više sila«, odnosno Bog! Usamljeni i duhovno izgubljeni, uvijek su se obraćali Bogu i od njega tražili usmjerenje. Ali, zlo nastupa kada te milione izgubljenih duša započnu okupljati i tješiti umovi poput Jamesa Johnsona i njemu sličnih manijaka i religioznih zanesenjaka. Američka administracija veoma dobro zna, da se između tih grdnih duhovnih »pastira« sakriva i opasan broj običnih varalica, ali im rijetko mogu pomrsiti konce, jer su vjerska uvjerenja u SAD zakonom zajamčena. Četiri glavne religije bore se protiv ovih »uljeza«, ali bez mnogo uspjeha. Ovi moderni »proroci« i »spasitelji« tako su vješti i tako dobro vladaju tajnama čovjekove psihe, da im je gotovo nemoguće stati na put.
Isus je očigledno mislio na njih, kada je govorio svojim apostolima: »Pazite da vas tko ne zavede: Jer će mnogi doći pod mojim imenom i reći: Ja sam Mesija, i mnoge će zavesti«. I jesu. Gotovo na prođe dan, a da se u novinama ne pročita kako su mnogi ostali bez posljednjeg dolara u ime spasa svoje duše. Ljudi gube kuće, imovinu, uštođevinu, pa sve češće i obitelji, slijedeći kao opčinjeni naloge i upute svojih sumnjivih vjerskih otaca! Znači, svjedoci smo i ovog Isusovog upozorenja.
Tako dolazimo do novog »velikog znaka«, odnosno do ponovnog rađanja židovske države. Prije nekih 3 i pol tisuće godina, Mojsije je točno prorekao griješnom i neposlušnom narodu židovskom, da će biti uništen kao cjelina i raspršen po cijelom svijetu, gdje će stoljećima biti zlostavljan, protjerivan, vrijeđan i gdje će živjeti u stalnom strahu i nesigurnosti. I ovo je proročanstvo povijest potvrdila. Oko 70. godine

Nove ere Rimljani su zaista uništili ondašnju židovsku državu i narod raspršili po cijelom svijetu. No za razliku od prestrogog Mojsija, neki drugi proroci poput Ezekijela, Zaharija i Danila, obećali su Židovima da će im se Bog na kraju smilovati i dopustiti im da se još jednom organiziraju u državu, ovaj put veoma naprednu i moćnu.
Prorok Ezekijel je ovako napisao »Božju poruku Židovima«, u 36. glavi Starog zavjeta, stihovima 24, 33 i 34:
»Tad ću vas sabrati iz svih naroda i skupiti iz svih zemalja, natrag vas odvesti u vašu zemlju... Ovako govori Jahve Gospod: A kad vas očistim od svih bezakonja vaših, napučit ću opet vaše gradove i sagraditi razvaline; opustjela zemlja, nekoć pustinja naočigled svakom prolazniku, bit će opet obrađena.«
U glavi 38. stihovima 8, 9, 10 i 11 opet nastavlja:
»Poslije mnogo dana dobit ćeš zapovijed: poslije mnogo godina navalit ćeš na zemlju, izbavljenu od mača i skupljenu iz mojih naroda, na gore Izraelove, nekoć zadugo puste: otkako ih izvedoh iz naroda, svi spokojno žive. Dići ćeš se, doći kao nevrijeme, kao oblak što prekrije zemlju, ti i tvoje čete a s vama silan narod! U onaj će ti se dan misli rojiti u srcu i skovat ćeš zao naum... Reći ćeš: Hajde da se dignemo na zemlju nebranjenu, da navalim na miran narod, koji spokojno živi bez zidina, i bez prijevornica i bez vrata«.
1 ovdje se čini da je Bog znao što govori, jer su se i ova proročanstva obistinila gotovo u detalje. Židovska država ponovno je uspostavljena svibnja 1948. Zaista su se poslije višestoljetnih progona i raznih »mačeva i božjih bičeva« skupili »iz raznih naroda« u »gore Izraelove«, odnosno staru zemlju Palestinu, iz koje su prije gotovo dvadeset stoljeća bili protjerani. Moderni su Zidovi, zaista, od nekadašnjih pustoši uskoro napravili rasadnike i plodne vrtove, sagradili mnoga nova naselja i »preplavili zemlju kao oblak«. Ovu frazu nije teško zamisliti, ako imamo na umu broj od četiri i nešto miliona ljudi, koji su morali živjeti na ondašnjem skučenom prostoru Palestine.
Novim naseljenicima ubrzo će se usaditi u srce »zle stvari« koje će početi »smišljati« u pogledu svoje moćne budućnosti. I kao da su zaista željeli slijediti ta stara proročanstva, moderni su se sinovi Izraelovi odmah počeli naoružavati i postepeno se teritorijalno širiti na račun svojih susjeda Arapa!
Tu sada dolazi do novog, drugog sukoba interesa između Boga i

židovskog naroda. On im u slijedećim glavama Zavjeta ne obećava više ništa ružičasto, jer vidi da nisu dobro razjasnili Njegovu dobru volju. Prema tim istim zapisima, nova, mlada i veoma moćna država Izraela, navući će na sebe mržnju mnogih naroda, koji će je krenuti pregaziti i uništiti. Ovako o tim neugodnim danima govori prorok Ezekijel u glavi 38 stih 15.

»Doći ćeš iz svog sjedišta, s krajnjega sjevera, ti i s tobom mnogo naroda, sve samih konjanika, (motorizirani?), silno mnoštvo, golema vojska. Navalit ćeš na Izraela, narod moj, kao oblak kada pokrije zemlju.«

Prorok Danijel dodaje u glavi 11 stih 40.

»U vrijeme svršetka kralj će juga zaratiti s njime; kralj će Sjevera navaliti na nj svojim kolima, svojim konjanicima i svojim mnogim brodovima. Provalit će u zemlju i proći njima poput poplave.«

Da li je ovdje riječ o moćnim motoriziranim vojskama, potanko nam razlaže Ivan u svom znamenitom Otkrivenju. On nam u glavi 9 stihovima 16, 17, 18 i 19 ovako kaže:

»Broj je konjaničkih četa iznosio dvjesto miliona; čuo sam njihov broj i ovakvi mi se pokazaše »u viđenju« konji i konjanici: Nosili su oklope ognjene, plavetne i sumporne boje, glave su konja sličile glavama lavova, a iz usta im izlazio oganj, dim i sumpor.

Tada trećina ljudi poginu od ovih triju zala: od ognja, dima i sumpora koji su izlazili iz njihovih usta. Snaga konja, naime, nalazi se u njihovim ustima i u njihovim repovima. Njihovi su repovi uistinu slični zmijama; imaju glave kojima se služe da nanose štetu.«

Da se ovdje jasno radi o tenkovskim i oklopnim vozilima, svjedoče »oklopi« i usta koja »bljuju dim i oganj i sumpor«! Ukoliko ste još uvijek skeptik u pogledu ovih Ivanovih riječi, tada zamislite sebe prije dvije tisuće godina kako ste usnuli san u kojem vam neka providnost prikazuje tenkove! Kako biste ih vi, dragi čitatelji, opisali, kada su vam jedino konji poznati kao najmoćnija vojna sila tog vremena? Kako biste nam prepričali »oganj, dim i sumpor« iz topovskih cijevi? Kako biste nam opisali »gusjenice« na kojima su ti tenkovi puzali? Nema sumnje da su i Ivan i ostali vidoviti ljudi vidjeli našu neslavnu budućnost! Sada nam još jedino preostaje nada, da su se, možda prevarili, jer oni svoja predviđanja završavaju veoma zabrinjavajuće. Po njima će, navodno, doći do konačnog obračuna između Izraela i njegovih moćnih neprijatelja, Sjevernog Carstva, za koje jedni tvrde da je Sovjetski

Savez, a drugi da je nova Islamska Republika u procesu stvaranja! U svakom slučaju, tek ta glavna bitka održati će se na mjestu nazvanom Armagedon.
U Ivanovom »Otkrivenju«, glava 16, stih 16 ovako piše:
»Skupiše ih na mjesto koje se hebrejski zove Harmagedon«.
Ovakvo mjesto danas više ne postoji, ali je zaista postojalo u vrijeme kada su Biblijski zapisi bilježeni. Zvalo se Her-Magedon, a na tom prastarom platou sada postoji jedna Izraelska zrakoplovna baza - zračna luka. Oni koji su gledali u našu ružnu budućnost, očigledno su to imali na umu jer u »Otkrivenju« glava 12 stihovi 7 i 8, dalje piše:
»U to se zametnu rat u nebu koji je »Mihael« sa svojim anđelima morao voditi protiv Zmaja. Zmaj i njegovi anđeli prihvatiše borbu, ali je ne mogaše izdržati. I »mjesta za njih« više »nije bilo« u nebu«.
U tumačenju ovih riječi treba biti posve pažljiv. One se (možda) odnose na početak trećeg, posljednjeg, svjetskog rata, (polijetanje zrakoplova u susret neprijetelju) ali se, najvjerojatnije odnose na početak »rata u svemiru!« Danas je veoma popularna ideja na zapadu uništenja dragocjenih neprijateljskih satelita promatrača! Kao i u svakom ratu, i ovdje će se sukobiti dvije moćne sile, od kojih će dobru stranu predvoditi osobno Mihael sa četama svojih »dobrih« anđela, dok će onu drugu predvoditi zmaj osobno, »vrag«, sa hordama »zlih anđela!«
Apostol Luka opisuje u svom Evanđelju što će se dogoditi, glava 21 stih 20:
»A kad vidite Jeruzalem opkoljen vojskom, onda znajte da je blizu njegovo opustošenje.« Znači, kada strane vojske dođu pod zidine Jeruzalema, biti će to i kraj države Izrael i početak kraja ovog svijeta i vremena! O onome što će se tada dogoditi, kaže nam apostol Matej u glavi 24 stihovi od 15-30:
»Dakle, kada vidite grozu pustoši, o kojoj govori prorok Danijel, gdje stoji »na svetom mjestu« - tko čita neka shvati! - tada neka ne bježe u gore koji budu u Judeju. Tko bude na krovu neka ne silazi da *što uzme iz* kuće! A tko bude na polju neka se ne vraća da uzme ogrtač! Jao trudnicama i dojiljama u te dane! Molite da vaš bijeg ne bude zimi ili u subotu, jer će tada biti tolika nevolja kakve nije bilo od postanka svijeta do sada, niti će je biti. I kada se ne bi skratili ti dani, nitko se ne bi spasio. Ali radi izabranika ti će se dani skratiti (dani kataklizme ili nuklearnog rata?).
... Odmah poslije nevolje tih dana sunce će pomrčati, mjesec neće

sjati s neba će zvijezde padati i nebeska zviježđa će se uzdrmati. Tada će se ukazati na nebesima znak - Sin čovječji; tada će proplakati sva plemena na zemlji i vidjet će Sina čovječeg gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom... Zaista, kažem vam, ovaj naraštaj (ova civilizacija) neće proći dok se sve ovo ne dogodi«

Strašno, zar ne? I drugi su apostoli govorili u svojim zapisima o sličnoj kataklizmi za koju smo čuli od Isusa. Apostol Luka također tvrdi u glavi 21. stihovima 21 - 30:

»Koji tada budu u Judeji neka bježe u gore. Koji budu u Jeruzalemu neka bježe van. A koji budu na polju neka se ne vraćaju u grad. ... i pojaviti će se znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama. Na zemlji će narodi biti u tjeskobi i neizvjesnosti zbog huke morskih valova. Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet, jer zviježđa nebeska će se uzdrmati. Kada to počne bivati, uspravite se i podignite glave, jer je blizu vaše oslobođenje.«

Ali ne prije posljednjeg velikog znaka, odnosno pojave jedne čudne osobe koju nazivaju Antikristom, odnosno suprotnim od Isusa! On će se navodno roditi u jednom carstvu budućnosti, sastavljenog od deset manjih carstava. Apsolutno svi tumači Biblijskih proročanstava, slažu se, kako se tu najvjerojatnije radi o Zajedničkom Europskom Tržištu, odnosno o ujedinjenoj budućoj Europi! Mi im, naravno, nećemo protusloviti, nego ćemo strpljivo čekati i pratiti razvoj događaja. Uglavnom, unutar tog državnog tijela budućnosti, roditi će se jedan veoma lijep i bistar dječak. Po mnogim proračunima on sada (1996.g.) ima oko 37 godina. Dakle, već se rodio negdje u Europi kojom će, kako mu je »pisano« zavladati u ne odviše dalekoj budućnosti. U početku će se predstavljati iznimno humanim i plemenitim, dok ne osigura apsolutno povjerenje svojih suradnika i ostatka svijeta. A potom, kao što ste se i nadali, pokazati će svoje »pravo lice«, koje uopće nije toliko lijepo, kako se nama, naivnima činilo. Biti će to reinkarnacija samoga vraga!

Zanimljivo je, što nam o toj neugodnoj osobi kaže prorok Danijel u glavi 7, stihovima 24 i 25: »A deset rogova: Od ovog kraljevstva nastat će deset kraljeva, a iz njih će se podići jedan drugi različit od onih prvih - i oborit će tri kralja. On će huliti na Svevišnjega zatirati svece Svevišnjega, pomišljat će da promijeni blagdane i Zakon, i sveci će biti poredani u njegove ruke na jedno vrijeme, i dva vremena i polovinu vremena.« Danijelu se pridružuje i Ivan u glavi 13: »Potom opazih gdje

izlazi iz mora Zvijer sa »deset rogova« i sedam glava. Nosila je na rogovima deset kruna ... Zmaj joj predade svoju moć, svoje prijestolje i veliku vlast... i vidio sam jednu od njezinih glava kao smrtonosno ranjenu. Ali njezina je smrtonosna rana bila izliječena. Sva se zemlja zanese za Zvijeri. Ljudi se pokloniše Zmaju što je Zvijeri predao vlast, a pokloniše se i Zvijeri s riječima: »Tko je jednak Zvijeri i tko se može boriti protiv nje?« I bila su joj dana usta koja su govorila opake riječi i psovke, i vlast da to čini četrdeset dva mjeseca!«

Kada sam se malo pobliže pozabavio ovim i drugim proročanstvima u kojima se spominje dolaza Antikrista, došao sam do zaključka, da se doista radi o osobi, a ne o »simbolu«. Kada je Europsko Zajedničko tržište primilo svoju »desetu« državu u članstvo, mnogi »tumači« biblijskih proročanstava, skočili su na noge i donijeli pogrešan zaključak da će Antikrist predvoditi to buduće tijelo Ujedinjene Europe. Danas nam je posve jasno, da su se prevarili, jer je broj država članica uveliko prešao taj magični broj deset. Svjedoci smo nečeg mnogo opasnijeg. Nakon raspada europskog komunizma, odnosno Sovjetskog Saveza i nekih drugih komunističkih federacija, odjednom je stvoreno dvadesetak manjih država, i dok su one sumanuto i slobodno poletjele u zagrljaj dugo očekivane neovisnosti, neprijatelji njihovog progresa su se pritajeno smješkali. Dobro su znali, da će tako kroz zaokret sa kontroliranog tržišta na slobodno, dovesti do nezadovoljstva masa. Najbolji primjer toga je sama Rusija. Umjesto da i dalje imaju sigurnu »kobasicu, pola kruha i votku« na dan, ljudi su tamo brzo shvatili da će to od sada imati »samo oni« s novcem! Oni koji su se brzo i vješto snašli u novom valu privatizacije i kapitalizma. U komunizmu su svi bili »jednaki«, a od sada će »nesposobni i lijeni« morati čistiti ulice i tovariti smeće, dok će oni »sposobni« napredovati i brojiti svežnjeve novaca! Vrag je zadovoljan trljao ruke. Danas nam je poznato da kapitalizam u Rusiji nije uspio, da su mase ljudi gladne i željne svega, da se već godinama ne primaju redovne mirovine, a ono što najviše uznemiruje, je činjenica da vojska nije više uredno plaćena. Sve je dakle spremno za pojavu »čovjeka mrkog pogleda«, »koji se ne smije«, »imunog na žene«, »čovjeka bez duše«, »koji će činiti čuda«, »riješiti sve probleme«, »biti slavljen« i kako sve nije opisan u Bibliji, a koji se iščekuje u liku Antikrista! Tamo nam je jasno zapisano, da će se on pojaviti na području nekadašnjeg Rimskog Carstva, što se može

odnositi na bilo koju naciju, koja je nekada bila pod Rimskim Imperijom.

On i koji su pozorno proučili biblijske opise osobe Antikrista, imaju i njegov približan »profil«, kako se kaže u kriminalističkim krugovima. On će biti čovjek »čelične volje«, apsolutni ateist, surove naravi, najvjerojatnije homoseksualac, ali i skrajnje inteligentan momak. Bit će zgodan, ali ne i ugodan. On će bez većih problema okupiti oko sebe utjecajnu skupinu nezadovoljnika željnih osvete i gladnih vlasti. Po biblijskim zapisima, on će tijekom svog političkog uspona biti »ranjen u glavu«, ili od strane protivnika, ili nekog vjerskog fanatika. Navodno, Antikrist će preživjeti ranu i nastaviti »činiti čudesa i huliti na Boga«! Sto ovo znači? Nedavno sam pročitao izjavu jednog Ruskog novinara, koji je rekao upravo tu riječ: »Samo čudo može spasiti Rusiju od totalnog kolapsa i neviđene tragedije«! Ali ne dajte se zavesti. Osoba Antikrista i njegova nacionalnost ostati će za nas do kraja najveća tajna. A kada ga konačno »prepoznamo«, bit će prekasno za sve nas. Ipak, bogoslov Ivan nam daje njegov broj: »A broj čovjeka-zvijeri biti će 666«! Pa se sada zabavljajte, tumačeći tko ili što bi to mogao biti.

Nakon ozdravljenja, Antikrist će nastaviti svoja ekonomska »čudesa«, odnosno rješiti probleme koji su se nagomilali. Ubrzo će »ujediniti oko sebe deset kraljevstva«, odnosno manjih država, i time stvoriti snažnu ratnu mašineriju. Tada će za sve okriviti Ameriku i Izrael, te raspiriti protiv njih silnu mržnju. Čini se, da će protiv Izraela otpočeti i kratak, ali uspješan rat, najverojatnije upotrijebivši i nuklearno oružje. U Bibiliji jasno piše, da će njegove horde »pregaziti državu Izraelsku »...a kada vidite Jeruzalem opkoljen vojskom, onda znajte da je blizu njegovo opustošenje«!

Tijekom te grozne vladavine »čovjeka-zvijeri«, a koja će potrajati 42 mjeseca, milioni ljudi će »izgubiti svoje duše«! Sto to znači.' To znači, da bismo mogli preživjeti, morati ćemo se potpuno predati i odreći Isusa. Samo tada biti ćemo obilježeni »pečatom u čeli ili ruku«, a bez tog broja nećemo moći nabaviti niti trunke hrane! Oni koji odbiju da se odreknu Isusa, umirati će od gladi i bolesti, ili će ih njegove horde proganjati, loviti, mučiti i nemilosrdno ubijati. Kršćane su i do sada bacali lavovima u arene i žive palili na komade trgali. Pravi će kršćanin u budućnosti shvatiti da je bolje izgubiti »život« nego »dušu«! A potom će se Bog silno naljutiti i na čovjeka i na vraga i obadvojici zatrti svaki trag!

Postoji više tumačenja na koji će način svemogući Bog raščistiti sa svojom zločestom djecom, ali mi ćemo se, za sada, samo pridržavati onog najpoznatijeg, biblijskog. Svijet će, se kao što je do sada već nekoliko puta »nestajao«, morati ponovno izgubiti u zaboravu. Kao što su Sodoma i Gomora morale nestati sa svojim bludnim sinovima i kćerima, morati ćemo i mi, tako nam proriču, i to na veoma neugodan način. Kao i uvijek do sada, progutati će nas nekakva užasna kataklizma.

Mnogi se znanstvenici slažu da su i dinosauri nestali baš tijekom jedne takve silne prirodne pojave. Oni smatraju, da je vjerojatno, došlo i do poplava opisanih u Bibliji, u kojima je malo njih preživjelo. Tvrdi se, da su u more propale čitave civilizacije, poput legendarne Atlantide. Geolozi danas dokazano znaju, da su na zemlji postojala »ledena doba«, a tvrdi se da je naša planeta već nekoliko puta mijenjala položaj svoje osi.

U Americi postoje dvije snažne znanstvene struje, od kojih svaka ima svoj vlastiti »scenario« smaka svijeta, ukoliko su ga proroci zaista tako jasno vidjeli. Kako bi bili pravedni i prema drugima, moramo svakako, iznijeti ukratko obje teorije, obje su veoma originalne i potkrijepljuju svoje tvrdnje upravo potankostima iz ranije navedenih biblijskih zapisa. Počet ćemo od one prve, manje vjerojatne a ta je, da će zbog sukoba između Izraela i »sjevernog carstva« neizostavno doći do ratnog obračuna svjetskih razmjera, odnosno nuklearnog globalnog samouništenja!

»... tih dana sunce će pomrčati, mjesec neće sjati, s neba će zvijezde padati i nebeska zviježđa će se uzdrmati!« To, kaže ta prva skupina, jasno ukazuje na tzv. »nuklearnu zimu« do koje će doći poslije prevelikog broja aktiviranih atomskih i hidrogenskih bombi. Smatra se, da bi gornji atmosferski sloj zadržao tu silnu prašinu i dim od požara barem tri do četiri mjeseca. »Ljudi su od muke grizli jezike i psovali ime nebeskoga Boga zbog svojih muka i svojih čireva...« Kažu da i to ide u prilog »nuklearnoj teoriji kraja svijeta«, jer će se u tom slučaju zaista veliki broj ljudi i životinja gadno spržiti. »Tko bude na krovu neka ne silazi da što uzme iz kuće. A tko bude u polju, neka se ne vraća da uzme ogrtač. Tada neka ne bježe u gore koji budu u Judeju«. Znači, kada započne nuklearni obračun i ugledate »promjene na nebu« od kojih ćete se spržiti živi, bježite u pravcu gora i šuma i spašavajte svoje glave! Tako tvrde ovi prvi zlosiutnici. Što se tiče morske huke i

velikih valova, to su, tvrde oni, ogromni valovi koje će nuklearne eksplozije na morima proizvesti i uputiti na priobalna naselja, jer, kaže Biblija, »Bit će sijevanje munja i gromovi«, dakle eksplozija za eksplozijom »...i udari veliki potres zemlje, kakav nikad ne bi otkada se ljudi pojaviše na zemlji«! Ove će gadne eksplozije, smatraju, izazvati lančano pomicanje trusnog zemljišta po cijelom svijetu, zbog čega će ».. .veliki grad prasnuti u tri komada, a svi otoci iščeznuti, a gore nestati«.

Ništa manje užasna i tragična je i teorija one druge znanstvene skupine, koja smatra, da će do svega, gore opisanog doći, ali zbog posve drugih prirodnih razloga.

Do opisanih će kataklizmi doći, smatraju ovi, ali će one biti posljedica »velikih nebeskih pojava« na Suncu. Postoje doista prilično uvjerljivi geološki dokazi, da se Sunce »uzjogunilo« već nekoliko puta u našoj davnoj prošlosti. Ne radi se tu o već znanim ciklusima pojačane aktivnosti sunčevih pjega i zračenja, već se radi o mnogo jačim erupcijama na Suncu, čiji bi se plameni jezici mogli, ovaj put lako odvojiti od njega i njegove gravitacije, te raspršiti po cijelom našem planetarnom sistemu. Ukoliko bi samo jedan takav »plameni bič« okrznuo ili zahvatio i našu atmosferu, na Zemlji bi došlo do katastrofalnih geoloških i klimatskih promjena! Scenario te znanstvene skupine je slijedeći:

Negdje prije kraja ovog milenija, odnosno godine 2000. na Suncu dolazi do pojačanih erupcija i radioaktivnosti. Kao što danas znamo, Sunce je u stvari jedna »dobroćudna« termonuklearna"bomba, koja će se prije samoga kraja svog zvijezdanog života pretvoriti u »supernovu«. Kada se to dogodi, nestati će cijeli naš planetarni sistem, a stradati će i mnoge obližnje zvijezde i sistemi! Tolika je, u stvari, moć i energija, koja se u Suncu krije. Sada ulazimo u prvi stupanj tih nenormalno snažnih erupcija, koje svakim danom postaju sve jače, da bi se polako počele »odvajati« od sunčeve gravitacije. U drugom stupnju, jedna takva energetska masa će »ošinuti« našu atmosferu, ili proći opasnom blizinom. Čak ako nas ti plameni jezici i ne zhvate, kažu ovi znanstvenici, taj izuzetno visok intenzitet sunčeve aktivnosti utjecati će dovoljno na više slojeve atmosfere, a kroz nju i na samu površinu. Ulazimo dakle, u treću kataklizmičku fazu, u kojoj dolazi do previsokih temperatura, ogromnih šumskih požara i ubrzanog početka otapanja polarnih kapa!

Kao i uvijek tijekom pojačane sunčeve aktivnosti, počinje se buditi i utroba Zemlje, odnosno naša vlastita užarena masa, koja suklja ispod tankog sloja zemaljske kore. Dolazi do strašnih vulkanskih erupcija i kao posljedica tih, dolazi do niza potresa. Do koje će mjere te silne erupcije »izmjeniti« geološki izgled naše planete ilustriraju nam riječi apostola Luke:

»I Zemlja će se tresti veoma po svijetu i bit će gladi i pomora i strahota i veliki znaci na nebu«.

Prorok Matej je još precizniji, kada kaže: »... jer će tada biti tolika nevolja, kakve nije bilo od postanka svijeta do sada, niti će je biti... Odmah poslije nevolje tih dana sunce će pomrčati, mjesec neće sjati s neba će zvijezde padati i nebeska zviježđa će se uzdrmati.« U opisu tih posljednjih dana naše civilizacije Isus je ovako završio:

»Ljudi su od muke grizli jezike... zbog svojih muka i svojih čireva ... . Uto udare munje, grmljavine, gromovi i velik potres zemlje... Velik grad prasnu u tri komada i srušiše se poganski gradovi...«

- Apsolutno moguće! - slaže se i doktor Seffer, nakon što je saslušao dio mojih usporedbi s Biblijom. - U stvari se sve neugodno slaže ... zbog sunčevih reakcija, dolazi do masovnih požara i vulkanske aktivnosti. Ogromne količine ugljičnog dioksida odlaze u višu stratosferu, gdje započinju formirati tamni omotač oko zemaljske kugle, sličan onome nakon erupcije otoka Krakatau... Slijede još veći požari i još strašnije erupcije vulkanske mase, tako da Sunce, Mjesec i zvijezde počinju blijediti, nastupa neka vrsta polunoći, danju osvjetljena odozgo Suncem, a noću odozdo tisućama vulkanskih erupcija i šumskih požara... Kisik nestaje strahovitom brzinom bez mogućnosti obnavljanja, jer gori dragocjena vegetacija koja ga stvara svojom fotosintezom. .. Samo tri dana kasnije, na zemlji vlada pravi pakao, zbog čije se topline počinju otapati polarne kape... zbog odranjanja ogromnih ledenih brijegova i planina, dolazi do visokih valova, koji se ruše na priobalna naselja... Još tri dana otapanja i cijela savezna država Florida nestaje potpuno pod vodom, a mjesec dana kasnije gotovo trećina cijelog kopna!

On je u pravu. Izračunato je, da bi se potpunim otapanjem polarnih kapa, cjelokupna vodena površina podigla za preko 60 metara! Zaista bi nestale ogromne kopnene površine, iako bi silna vodena masa počela ujedno gasiti i šumske požare i vulkanske erupcije. Ostale bi, dakle, visoke površine koje nam proroci onako jasno preporučuju:

»Koji tada budu u Judeji (u gradovima), neka bježe u gore«! A drugi nam savjetuju: »Molite se Bogu da vaš bijeg ne bude u zimu ili u subotu!«
Veoma oštroumno! - opet se slaže doktor Seffer. - On i nam žele kazati, da će toga trenutka silan svijet izginuti ukoliko se »nespreman i neobaviješten« zatekne u svojim kućama. Zimi bi nam bilo gotovo nemoguće dokopati se planina, a u subotu, odnosno vikendom, ostati ćemo u kućama odmarajući se ili bezbrižno ljenčariti! Ostati ćemo dakle, neupozoreni na opasnost.
- To bi se dakle moglo odnositi i na nuklearni rat, zar ne? - pitam ga za cijenjeno mišljenje.
- Da, moglo bi, no ja osobno sumnjam da će do atomatskog uništenja svijeta ikada doći! Sve u Bibliji, a do sada se pokazalo, kao što ste i sami provjerili, ubitačno točno ukazuje na novu kataklizmičku promjenu u sastavu buduće planete Zemlje. Tamo se navodi, da će i »većina bezbožnog čovječanstva izginuti«, a da će potom Isus, ma tko god će to biti, doći i spasiti »ostatak« onih koji su ga slijedili i bojali se obećane kazne!
- Kako vi vidite dolazak tog »Spasitelja« i kako vi zamišljate da će se »izabrani« uspjeti odvojiti od »griješnika« i doživjeti Isusov drugi dolazak?
- Vidite - smješi se znanstvenik - dobro je što ste za svoje čitatelje postavili to pitanje. Ovdje u Americi i Canadi postoje neke vjerske sekte, koje sebe nazivaju »izabranima« i svojim vjernicima propovijedaju i uče ih na koji će se način pripremiti, kako bi preživjeli tu kataklizmu ma kakva ona bila. Na stotine tisuća njihovih članova ima u svojim podrumima skloništa i zalihe suhe i druge hrane za godinu i više dana! 1 upravo tu nailazimo na glavnu nelogičnost. Većina tih ljudi su intelektualno nezrele osobe, mozgova potpuno ispranih od strane njihovih »pastira«, jer se niti jedan ne pita - zašto bi Bog baš njega izabrao? Zašto bi »savršeni« Bog spasio sve one, koji su se na vrijeme ukopali i snabdjeli silnim namirnicama i oružjem, a poplavio sve one koji nisu uspjeli ili imali materijalne mogućnosti to sebi osigurati? Sama činjenica, da ti »izabrani« vjernici imaju u svojim skloništima i po nekoliko pušaka za samoobranu od ostalih »očajnika« koji će u tom tragičnom trenutku lutati okolo gladni i jadni, nimalo ne ukazuje na njihovu »bogobojaznost«.
- Znači postoji neki pouzdaniji način »odabiranja« tih pobožnih i

neiskvarenih kojima je obećao »kraljevstvo Božje« i koji po biblijskim obećanjima trebaju sa Isusom organizirati taj novi svijet? - Pokušavam čuti Sefferovo mišljenje.
- U oba »pisma«, i proroci i apostoli tvrde, da će se u tim tragičnim trenucima po majku zemlju »otvoriti nebesa i na njima se ukazati lik Sina čovječjeg, koji će biti praćen silnim vojskama anđela i velikim glasovima trublji«!
- Kako vi zamišljate tu scenu?
Doktro Seffer zabacuje glavu unatrag i zagleda se u strop.
- Uzimajući u obzir moja znanstvena ispitivanja i iskustva sa hvatanjem duhova i njima sličnim fenomenima, postoji odista mogućnost da će se Isusov lik pojaviti na nebu. Jer, ako imamo na umu da se duhovi običnih ljudi mogu onako jasno oblikovati i prikazati u zrakoplovima, zaustavljati automobile na mostovima, ili se utisnuti na filmskim vrpcama, tada ne vidim zašto se lik jednog super duha, kakav je Isusov ne bi mogao pojaviti na nebu!
- O kakvim se to »trubljama« i velikoj buci radi.[7]
- Jeste li gledali film »Apokalipsa sada«? - pita me umjesto direktnog odgovora.
- Tamo je jedna grandiozna scena, koju je redatelj očigledno posudio iz Biblije. U njoj grupa bučnih helikoptera, koji mlataraju »metalnim krilima« nailazi na gledatelje i kada se približi počinje »Bljuvati vatru iz sjajnih čeljusti« ! Istodobno se čuje snažna muzika iz nekoliko desetaka njihovih zvučnika i »glas trublji« počinje govoriti vojnicima na zemlji oko kojih bukte požari i eksplozije bombi!
- Znači, nije isključen niti dolazak neke vrste svemirskih brodova ili letećih tanjura, koji će pokušati sakupiti i od uništenja sačuvati sve one »izabrane«? - dajem mu ideju.
- Svi znaci opisani u Bibliji ukazuju upravo na slične događaje. Proroci su vjerojatno vidjeli »leteća tijela« iz čijih je zvučnika dopirao »glas trublji«. Što se odabiranja tiče, to je barem veoma jednostavno. Podsjetimo se onih običnih naših zemaljskih, »vidovitih« ljudi, koji su u stanju »vidjeti« naše duhovne aure! Po duljini zračenja, kao i boje naše aure, odmah se i sa lakoćom može zaključiti i visina našeg »duhovnog nivoa«! Ubojice i zločinci zrače određene boje, a također se niti lakomi, zavidni ili duhovno iskvareni ljudi ne mogu svjesno osloboditi tog sigurnog znaka njihove pripadnosti ovom, ili onom carstvu! Zato vas opet pitam, ako to mogu vidjeti i osjetiti neki rijetki, ali

obični ljudi, zašto se tim najsigurnijim sredstvom raspoznavanja dobrih od zlih, ne bi mogla poslužiti i jedna duhovna veličina poput Isusa?
- Kako objašnjavate »uskrsnuća« koja će Isus, kada se ponovno pojavi, vršiti nad onim pokojnim pravednicima, koji nisu bili toliko sretni da ga dočekaju?
- Ponovno vam moram odgovoriti pitanjem: Ako su naši znanstvenici, dakle, obični ljudi, uspjeli otkriti tajnu pomoću koje se iz jedne obične stanice mogu klonirati naši »dvojnici«, a zašto bi jednom Isusu bilo komplicirano da ponovno »obuče« duhove umrlih u njihova prošla tijela? On je sam na to pitanje odgovorio onima koji su, poput vas, u njega posumnjali: »Zar otac vaš koji vas je iz praha sazdao da vas ne može opet u prah vratiti! ?
- Kako onda vi vidite novi svijet, kada u Bibliji jasno piše da će se majci zemlji »iskrenuti utroba«, a atmosfera se toliko zagaditi, da će »pomračiti Sunce, Mjesec i zvijezde!« Ne baš ugodna okolina za »odabrane« i obećani novi svijet!
- Drago mi je što postavljate takva sumnjičava pitanja, jer mogu zamisliti, da će ih sebi postavljati i vaši budući čitatelji. Imamo jasne geološke dokaze o ranijim kataklizmama i premještanju kontineta i polova, ali smo i svjedoci da se majka priroda uvijek poslije njih preporađala. Nešto će se slično dogoditi i u budućnosti. Pretpostavimo da se sve odigra po ovom drugom, znanstvenom scenariju. Sunce se uzjogunilo, gadno spržilo zemlju, njezine žitelje, svojom toplinom otopilo silne glečere i polarna područja, izazvalo masovne požare i vulkanske erupcije i potom se, kao i ranije - smirivalo! Već smo kazali, da će poplave pogasiti mnoge požare i vulkane, prašina će se, nakon smirivanja atmosfere lagano spustiti na zemlju, a pročišćeno nebo će se ponovno zaplaviti u svom novom danu, jer će »apokaliptička noć« zauvijek prestati. Kako će većina sadašnjih gradova i naselja biti potopljena ili će nestati u utrobi zemlje i užarene lave, ostati će znači, visoravni i planine pošteđene poplava. Kako je većina »ambicioznog« i »iskvarenog« svijeta koncentrirana u velikim metropolama poput New Yorka, San Franciska i drugih svjetskih centara, nestat će zauvijek sa njima!
- Ali će preživjetii pastiri i ostali »neiskvareni« svijet, koji se zadesio u tim planinskim predjelima! - nagađam ja.
- U Bibliji jasno piše, da će »zlo tih dana potrajati tisuću tristo i nekoliko dana«, ne sjećam se točno, a da će »blago biti onima koji izdrže to

apokatiptično razdoblje, jer im dolazi Carstvo Božje«! Vaša opaska o pastirima i brdskim seljacima ili plemenima i nije daleko od istine, jer dobro znamo, da su jednostavni ljudi, koji žive u prirodi i od prirode, uglavnom dobrodušni i neiskvareni. Ali poslovica kaže: Niti su sve gradske djevojke lake, a niti su sve seoske čedne! Naravno, stradati će tom prilikom i lake i čedne, no ove će druge Isus ubrzo »uskrsnuti«!
- podsjeća me Seffer na biblijska obećanja.
- Vi, dakle, vjerujete da će se u tim strašnim trenucima za čovječanstvo odista umiješati »neka sila«, božja ili svemirska.
- Intervencija letećih tanjura ne smije se odbacivati. Ja sam jedan od onih, koji vjeruju u njihovo postojanje. Ne zaboravimo da sam jedan od rijetkih, koji su imali veoma bliski uvid u fotografije i dokumentaciju tih nebeskih fenomena, ili ako vam više odgovara, nebeskih znakova! Ja čak mislim, da su to posebno zamišljena vozila koja nam dolaze upravo iz tog vašeg »paralelnog Svijeta!«
- Što vam daje takvu ideju?
- Svi ih mogu vidjeti, pa čak i na radarima, ali im se nitko ne može približiti! U jednom slučaju u kojem su im se živi očevici približili, ti su im objekti pred očima nestali! Govorim o poznatom slučaju šerifa Clarka i dvojice njegovih pomoćnika iz Arizone. Nakon što ih je jedan uzbuđeni farmer pozvao da hitno istraže »nepoznato svjetleće tijelo«, koje se spustilo iza njegove kuće, policajci su odmah dojurili u dva automobila, i počeli sa izvučenim oružjem prilaziti opisanom objektu. Tijelo je bilo klasično duguljastog oblika i »pulsiralo« neobičnom plavičastom svjetlošću. Ali kada su se konačno zaustavili na metar od te stvari, radoznali je šerif pružio hrabro ruku kako bi ga dodirnuo. Tog istog trenutka objekt je počeo »nestajati«, isto onako se pretapajući u ništa, kao i oni vaši piloti u zrakoplovu! Prirodno je, dakle, da povezujem njihovo podrijetlo i smatram da dolaze iz istog izvora.
- Zašto nas oni posjećuju, ukoliko odista postoje?
- Ukoliko se prihvati teorija da nam dolaze iz te druge, paralelene dimenzije, njihovo pojavljivanje baš u ovom trenutku naše povijesti je više nego prirodno! Samo da se podsjetimo, da su se počeli pojavljivati gotovo istodobno sa našim prvim eksperimentima sa nuklearnim oružjem!
Ostavlja kratku stanku, da shvatim značaj ove primjedbe.
- Očigledno je da su više nego zabrinuti našim nespretnim i zlonamjernim petljanjem sa nuklearnom energijom, koja im ne samo

smeta, već ih vjerojatno i ugrožava. Ukoliko postoje »usporedno« s nama, oni se svakako služe višim frekvencijama nama još neznane energije. Naši ih nuklearni eksperimenti možda uznemiruju, ili su zabrinuti da ubrzo kakvom drugom gluposti ne »probijemo« barijeru između naša dva svijeta! Možete li zamisliti jednu takvu katastrofu?
Dok ovo pokušavam zamisliti, doktor Seffer nastavlja:
- Smatram također, da nas pripremaju na ono što dolazi! Oni nam se ne pokazuju samo kao »veliki znaci na nebu«, već nas svojom nazočnošću istodobno privikavaju na buduću evakuaciju u slučaju predviđene kataklizme! Danas gotovo da nema živog bića na Zemlji, koje nije čulo ili vidjelo leteće tanjure, zar ne? Kada se oni, dakle, konačno pojave u masovnom broju, mi ne samo da ih se nećemo bojati, već će nam oni u stvari biti jedini izlaz iz užasne situacije. Iako poluparalizirani od straha i onoga što se oko nas bude događalo, mirno ćemo im se prepustiti da nas pokupe. A sakupljati će, kako smo se već složili, samo one »odabrane«!

Prokletstva

Tako dolazimo do posljednjeg poglavlja, koje se odnosi na proročena prokletstva. Navesti ćemo samo dva, najzanimljivija. Prvo se odnosi na već slavan slučaj prokletstva američkih predsjednika, koje je svojedobno ukleo jedan »zao« indijanski poglavica kojem se, vjerojatno, smučila pravda bijelih doseljenika. On je jedne vedre noći, kaže indijanska predaja, sazvao duhove svojih predaka i sa njima zajedno odlučio da od te godine, svaki američki predsjednik izabran u godini, koja na kraju ima ništicu, mora umrijeti bilo prirodnom bilo nasilnom smrću!

Uslijedio je jezivi niz događaja, koja ako želite, možete nazvati običnim podudarnostima:

• Godine 1840. samo mjesec dana poslije inauguracije, umro je od upale

pluća predsjednik William H. Harrison!

• Godine 1860. za predsjednika je izabran Abraham Lincoln, čiji je mandat

produžen 1864. Ubijen je u poznatom atentatu 14. travnja 1865.!

• Godine 1880. za predsjednika je izabran James A. Garfield. Ubijen je početkom srpnja slijedeće godine!

• Godine 1900. na predsjedničkim je izborima pobijedio William McKinley.

Rujna 1901. jedan atentator ga je teško ranio, od čega je umro osam dana kasnije!

• Godine 1920. Warren G. Harding je izabran za predsjednika. Umro je 2.
kolovoza 1923. od »nepoznate bolesti«!

• Godine 1940. predsjednik Franklin D. Roosevelt bio je ponovno izabran, a 1944. još jednom! Ipak, i on je umro za svojim stolom u Bijeloj kući 12.
travnja 1945.!

• Godine 1960. za predsjednika je izabran John F. Kennedy. Kao što se
mnogi još sjećaju, ubijen je od Lee Harvey Oswalda na ulicama Dallasa,
22. studenog 1963.

• Godine 1980. na izborima pobjeđuje robusni Ronald Reagan, koji je uspio
pobijediti i svoj prvi susret sa nasilnom smrću, kada ga je pogodio metak
mladog zanesenjaka. Ali poznavaoci neugodne povijesti ovih prokletstava,
ne daju ovom posljednjem predsjedniku nikakve izglede. Ukoliko ga netko
ponovno ne ubije, morati će umrijeti za radnim stolom od srca (ili raka)?

Sa najboljim željama za zdravlje ovog predsjednika, pričekajmo i pogledajmo kakav će biti njegov kraj. Sto se mene tiče, mislim da je već zaslužio da umre mirnom i prirodnom smrću, jer je »za dlaku« uspio izbjegnuti prokletstvo »zločestog« poglavice.

1962. u jedno englesko selo se dovezao John Fullton, londonski arhitekt. Odmah je potražio malo mjesno groblje u koje je ušetao laganim koracima. Stari čuvar kapelice, koji je tamo i stanovao, odmah ga je primjetio i pošao mu u susret...

- Mogu li vam pomoći? - zapitao je otmjenog posjetitelja.

- Možete - nasmješio mu se ovaj. - Negdje na vašem groblju sahranjen je prije više od sto godina moj pradjed koji se kao i ja, zvao John Fullton!

- John Fullton kažete? - češkao je zvonar neobrijanu bradu, nečega se prisjećajući. Zvuči mi odnekuda veoma poznato!

- Valjda po »prokletstvu« koje je za sobom ostavio - podsjećao ga je mladi posjetitelj.
- Točno! - živnuo je sada stari čuvar. - John Fullton! Prije no što su mu namakli omču oko vrata, prokleo je svoje suce i obećao im »znak« o svojoj nevinosti nakon smrti!

Dok su tako zajedno šetali između starih kamenih spomenika, naizmjence su se podsjećali te legende, koju ćemo vam ukratko prepričati:

Krajem 1860. u mjestu se dogodilo surovo ubojstvo. Iako nije bilo svjedoka, sve su neugodne okolnosti ukazivale na mladoga kovača Johna Fulltona. On je bio zaljubljen u ubijenu, često se zbog nje svađao sa njezinim ocem koji ga nije želio za zeta, a nije se pojavio tog nedjeljenog prijepodneva u mjesnoj crkvi! Iako se kleo na sudu i plakao, tvrdeći da o ubojstvu nije imao pojma, njegovi porotnici nisu tako mislili, već je na brzinu obješen posred seoskog trga! Prije samog smaknuća im je poručio:

»Prokleti da ste svi kojima će na duši ostati moj život! Neka niti jedan ne umre prirodnom smrću, a na mom budućem grobu ne bilo nikada travke, jer umirem nedužan!«

- I doista - pričao je zvonar svom otmjenom sugovorniku, svih šestero porotnika i sudac završili su svoje živote nesretnim slučajem ili od strašnih bolesti!
- I vi, također, vjerujete da je to bilo zbog prokletstva moga pradjeda? čudio se John Fullton mladi.
- Pa, pogledajte i sami! - pokaže stari čuvar rukom na jedan grob pred kojim su se konačno zaustavili.

Bio je to jedini grob na kojemu nije izrasla trava.

- To nije moguće! - zaključio je arhitekt.

Prije no što je otputovao natrag u London, osobno je prekopao grob, posadio novu travu i ostavio je čuvaru na njezi. Vratio se slijedeće godine u isto vrijeme, da pogleda rezultate. Zvonar je u međuvremenu umro, ali je na grobu ipak djelomično izrasla mlada trava. »U obliku križa«! Ostatak je groba i dalje bio prekriven zemljom... Toliko o prokletstvima.

REINKARNACIJE

Umrijeti se ne može Tako tvrdi Dalaj Lama, duhovni voda tibetanskih budista i apsolutni vladar te male planinske države prije no što je 1959. prisajedinjena Narodnoj Republici Kini. Sadašnji Dalaj Lama, što na

mongolskom jeziku znači »ocean mudrosti«, četrdeseti je po redu, ali je u stvari, jedna te ista soba! U to ne samo da vjeruju milioni njegovih sljedbenika, već su se njegovim slučajem bavili i neki ozbiljni svjetski znanstveni umovi. Za one čitatelje, koji nemaju pojma o čemu se ovdje radi, iznijet ćemo ukratko teoriju o navodnom »ciklusu života«.

Po nekim istočnjačkim religijama i njihovim podgranama, smatra se da je ovaj materijalni život samo jedna velika »duhovna škola«, kroz koju moraju proći svi oni koji su na taj ciklus pristali prije no što su se rodili! Kršćanskim rječnikom to znači da svi oni duhovi koji su se poslije Stvaranja odmetnuli od svoga Tvorca i krenuli za vragom, moraju sada u ciklusima prolaziti kroz ovaj žalosni svijet, koji im je taj isti vrag tada obećao i za njih pripremio, sve dok se potpuno ne oslobode neprirodnih želja za vlašću, bogatstvom, raznim užicima i ostalim navikama, kojima su bili vezani za ovaj materijalni svijet. Tek tada, od svega toga očišćeni, opamećeni i preporođeni, mogu se ti »pobunjenički« duhovi ponovno vratiti onom koji ih je stvorio, ali u čijem carstvu nisu bili zadovoljni. Da bi čovjek shvatio pojam »raja«, mora prije toga upoznati »pakao«, odnosno materijalni svijet!

Posljednji Dalaj Lama umro je 6. srpnja 1935. Točno toga dana par minuta kasnije rodio se u jednoj siromašnoj tibetanskoj obitelji dječak. Ako je vjerovati tradiciji, u tog dječaka, koji se »prvi« rodio nakon što je Lama izdahnuo, preselio se Lamin neuništivi duh. Na osnovu čega se uopće može tvrditi da je pokojni Lama ušao u baš tog dječaka? O tome vodi računa posebna ekipa redovnika koji su bili zaduženi za brigu i poslugu prethodnom Dalaj Lami. Njihova je zadaća, neugodan posao pronalaženja i prepoznavanja »pravog« dječaka. U stvari, dječak je onaj koji će izvršiti prepoznavanja.

Nakon što su pažljivo prikupili liste sve muške djece rođene toga dana i tijekom toga sata, redovnici počinju eliminirati jedno po jedno dijete, dok ne pronađu dječaka, koji se rodio prvi poslije Lamine smrti. Dijete ostaje u obitelji, a potom se redovnici vraćaju, kako bi ga podvrgnuli tajnom i posebnom testu »prepoznavanja«. Dječak, obično bez problema prepoznaje »svoje« stvari, kao i poznata lica. Kako je time dokazao da je on doista prošli Dalaj Lama, svećenici uzimaju dječaka i na posebnoj ga nosiljci odnose u glavni hram, uz najviše počasti i svečanosti.

Tijekom posjete Sjedinjenim Državama, novinari su pitali Dalaj Lamu sjeća li se detalja iz svog prošlog ili ranijih života. On kaže da se veliki

dio sjećanja »briše« prilikom prelaska iz one dimenzije u ovu, ali, da se još kao dječak mnogo toga sjećao po povratku u glavni hram, gdje je pokazao svećenicima i tajna mjesta na kojima je sakrio neke svete relikvije za koje je samo on znao! Time je i proces prepoznavanja i potvrđivanja novoga Dalaj Lame dovršen. Dječaka će odgajati redovnici, »podsjećati« ga na Buddhina učenja i pripremati za položaj vladara i duhovnog vode. Kažu da se ovaj ciklus Laminih reinkarnacija do sada ponovio četrnaest puta i svaki bi put odabrani dječak »dokazao« da je baš on prethodni Lama, odnosno jedna te ista osoba!

Slučaj Shanti Devi

Zagovornici ciklusa reinkarnacije podržavaju svoja uvjerenja sa oko pet stotina znanstveno prikupljenih i dokumentiranih slučajeva, u kojima su se djeca i odrasli, svjesno ili pod hipnozom, prisjećali pojedinosti iz svojih »ranijih« života! Za vas, dragi čitatelji navesti ćemo samo nekoliko najdramatičnijih, a početi ćemo sa već znamenitim slučajem male Indijke Shanti Devi.

Djevojčica se rodila 1926. u New Delhiju, a već sa tri navršene godine počela je pričati roditeljima o svom »prijašnjem« životu, koji je navodno provela u obližnjem gradu Mutri! jasno se prisjećala svog supruga iz tog života i tvrdila da se zvao Kedar Kaubej. Tvrdila je da je umrla nekoliko dana nakon rođenja svoga sina. Zaintrigirani ovim njezinim tvrdnjama, roditelji su se počeli raspitivati i ubrzo su na svoje veliko iznenađenje otkrili da u Mutri zaista još živi takav čovjek i da mu je žena zaista umrla nakon poroda! Odmah su stupili s njim u vezu i zamolili ga da odmah doputuje do njih u New Delhi. Mala Shanti o tome naravno, nije imala pojma, ali joj njegov nenajavljeni dolazak uopće nije smetao da ga odmah prepozna. I dok je gost pričao sa njezinim ocem, ona je u kuhinji objašnjavala majci kakva jela njezin nekadašnji suprug najviše voli. Kako bi i to provjerila, gospođa Devi mu ih je pripremila za ručak. Bio je iznenađen što su mu pripremili upravo ona jela koja najviše voli! Tu mu je mala Shanti postavila jedno neugodno pitanje: zašto se ponovno oženio, kada su se dogovorili da se ne žene ukoliko jedno od njih nenadano umre?

Čovjek je bio zaprepašten, a ništa manje zbunjeni, bili su i njezini roditelji. Zamolili su ga za dozvolu da svi zajedno odu do njegove kuće. Na željezničkoj postaji Mutri, mala Shanti je prepoznala jednog rođaka svog »prijašnjeg« supruga! Nastavila ih je šokirati putem neprestano govoreći kočijašu kojim ulicama da vozi. Iako je kuća koju

su tražili bila obojena u drugu boju, Shanti ju je bez problema zapamtila. Pred kućom je prepoznala svog već starog svekra, kao i odraslog sina iz »prošlog života«. U kući je kasnije zapitala svog nekadašnjeg supruga što je učinio sa njezinim osobnim novcem, i zlatom koje je tajno zakopala u jednom uglu sobe? I to je bilo točno, jer je sav crven u licu Kedar Kaubej priznao da ga je otkopao i potrošio!

Glasoviti američki znanstvenik i parapsiholog Dr. Ian Stevenson, toliko je bio zainteresiran za ovaj slučaj, da je 1960. otputovao u Indiju i tamo se osobno susreo i sa Shanti Devi i sa ostalim preživjelim sudionicima ove njezine čudne priče. Od nekoliko stotina prikupljenih slučajeva reinkarnacija, ovaj mu je ostao najdraži.

Vraćanje regresijom

Do otkrića i prakse vraćanja unatrag »regresijom« došlo je posve spontano. Naime, neki psiholozi i psihijatri dosjetili su se da bi vraćanjem sjećanja pacijenata, pomoću hipnoze, možda više saznali o porijeklu njihovog kompliciranog problema.

jedan od nekoliko stotina tih specijalista je i liječnik Dwight Fraser iz Pasadene. U telefonskom interviewu, ispričao mi je jedan od zanimljivijih slučajeva iz njegove bogate prakse liječenja regresijom.

Jednoga dana posjetio ga je tridesetdvogodišnji elektro-inženjer, oženjen otac dvoje djece. Imena ovih pacijenata strogo se čuvaju ne samo zbog njihovih osobnih razloga, već i iz razloga državne sigurnosti. Mnogi od tih ljudi rade za velika vojna poduzeća razbacana po glasovitoj silikonskoj dolini, u kojoj se proizvode prava kompjutorska čuda našega doba. Za jednu od tih visoko specijaliziranih firmi, radio je i taj pacijent, jedan veoma obrazovan, prirodno inteligentan i ambiciozan stručnjak na polju minijaturne elektronike. I upravo zbog te njegove ambiciozne želje za brzim napretkom, mladi inženjer se našao u ordinaciji dr. Frasera. Naime, u posljednje vrijeme počeo je zapinjati na poslu, projekt na kojem je naporno radio, nikako se nije bližio svome kraju, pa su ga i nadređeni već zabrinuto ispitivali kakav je problem?

Poslije pune četiri godine, bolovi su počeli biti veoma česti a ponekad gotovo nepodnošljivi. Nisu birali vrijeme. Napadali su ga usred noći, ali i tijekom radnog vremena. Dr. Fraser ga je podvrgnuo psihoanalizi, ali se mladić nije mogao sjetiti traumatskog pada, udarca ili sličnog događaja iz rane mladosti. Dr Fraser se našao pred dva važna pitanja: zašto su se bolovi pojavili upravo u dvadeset osmoj godini i da li je

ikakav značajan događaj prethodio njihovoj pojavi? Ali pacijent se ponovno nije mogao sjetiti ničega tako važnog ili naročitog. Naprotiv, bolovima su prethodili veoma prijatni događaji. Upravo se oženio lijepom i bogatom djevojkom, dobio je svoju prvu važnu službu u kompaniji za koju i sada radi, a kako su roditelji od mlade bili podrijetlom iz Turske, tamo su proveli miran medeni mjesec. Njezin im je otac ustupio svoju ne baš malu prekooceansku jahtu sa pet članova posade.

Mladi se inženjer, odjednom sjetio da su glavobolje započele upravo sa tom posjetom Turskoj, odnosno prilikom razgledanja mjesnog muzeja u jednom priobalnom gradu. Što je sve izloženo u tom muzeju, zanimalo je dr. Frasera? Ništa osobito, stare uniforme turskih vojnika i janjičara, porobljeni barjaci, staro oružje, poglavito mačevi i sablje. Kada se malo bolje prisjetio, pacijent je ispričao da ga je baš u tom muzeju spopala prva oštra glavobolja! I mlada i kapetan jahte, koji ih je pratio su to primjetili po njegovom mrštenju i masiranju zatiljka. Pitali su ga što mu je? Dr Fraser se tu nasmješio. Pomislio je da zna razlog ovih neugodnih smetnji. Ali kako bi potvrdio svoju smjelu teoriju, morao je pacijenta podvrgnuti dubokoj hipnozi regresije. Mladi inženjer je bez dvoumljenja na to pristao, jer su bolovi počeli ozbiljno ugrožavati i njegov obiteljski život i napredak na poslu. Dogovorili su se za jednu subotu na večer. Kao i obično, regresiji će prisustvovati jedna profesionalna medicinska sestra, koja će kontrolirati rad preciznih elektronskih instrumenata, a cijeli će proces biti snimljen na videovrpcu za kasnija ispitivanja. Nakon što je polegao pacijenta na ležaj za hipnozu, dr Fraser je uključio TV kameru i video aparat.

Pacijent je pod dubokom hipnozom započeo pričati o svojoj ranoj mladosti, potom djetinjstvu, te o događajima iz doba kada je još bio beba, ali se u svemu tome nije mogao otkriti korijen njegovih bolova u vratu. Specijalist je odlučio ići dalje, odnosno, da vrati pacijenta u »Prošli život«! To je uspješno radio već više puta sa odličnim rezultatima. Do tada smiren i pribran glas pacijenta, počeo se naglo mijenjati, a na trenutke čak podrhtavati.

Preskočivši vremensku razliku od sto trideset godina, i dr Fraser i njegov pacijent našli su se odjednom u Turskoj. Godina je bila 1856. a naš se inženjer upravo vratio iz jednog kratkog rata s Arapima. Samo se sjeća da se zvao Jaga i da je imao dvadeset osam godina! Neki daljnji rođak ga je doveo u taj pomorski gradić, gdje je od malena

svašta radio kako bi preživio. Nakon što je stasao u lijepog mladića, uzeo ga je k sebi jedan mjesni trgovac, inače glavni snabdjevač Aginog dvora. Tu se, na dvoru, prilikom isporuke robe, Jaga strasno zaljubio u jedno mladu djevojku koja je služila u haremu, ali je bila slobodna i odlazila često kući u obližnje selo. Jaga bi je često pratio, te bi uz poljupce planirali budućnost.

Ubrzo izbije taj kratak ratni sukob u koji pošalju i mladog Jagu. Ta kratkotrajna odsutnost kao da je još više rasplamsala ljubav između dvoje mladih, pa više nisu mogli zamisliti život jedno bez drugoj. Na nasreću, u Jagu se strastveno zaljubila i jedna od Aginih mladih žena. Bjelodano pakosna i ljubomorna na dvoje mladih sretnika, strpljivo je čekala prikladnu priliku za osvetu. I nije trebala dugo čekati, jer je iz harema jednoga dana nestala skupocjena vaza od čistog zlata. Aga, inače miran i dobroćudan čovjek, strpljivo je saslušao sve osumnjičene, ali od vaze niti traga, i vjerojatno bi od svega dignuo ruke, da se nije javila jedna od njegovih žena. Bez imalo grižnje savjesti ispričala je, kako je toga dana svojim očima vidjela Jaginu djevojku kako trči u vrt sa vazom u ruci i kako je tamo predaje sakrivenom Jagi, koji ju je uzeo i sa njom nekamo otrčao!

Ponovila je to i pred Jagom i nesretnom djevojkom, koje je Aga ponovno pozvao na dvor. Oboje su se bacili na koljena, preklinjujući za milost, jer su potpuno nevini! Aga ih je šutke promatrao vjerojatno razmišljajući što da učini. Istina je, da ga je djevojka pošteno služila već tri godine, sviđao mu se i stasiti trgovački pomoćnik, ali morao je ipak povjerovati svojoj ženi, a i zašto bi mu ona lagala? A sve se nezgodno slagalo sa skorom ženidbom dvoje mladih. Vaza im je bjelodano, tebala kako bi sa dobijenim novcem započeli novi život. Aga ih je još jednom upozorio, da vrate vazu ako su je ukrali, pa ih neće strogo kazniti, no budu li i dalje odbijali, morati će ih po Islamskom zakonu pogubiti zbog teške krade!

Sto je pacijent dalje pričao o tom svom »prošlom« životu, to se boja njegovog glasa sve više mijenjala, da bi mu se ton na kraju poistovjetio sa plačem i povremenim urlanjem! Ali dr Fraser se nije osobito uzbuđivao, znao je da se radi samo o »proživljavanju«. I tako izvedoše dvoje zaljubljenih u dvorište Aginog dvora gdje ih spustiše na koljena jedno nasuprot drugom, rukom vezanim na leđima. Tako su se očiju vlažnih od suza nijemo gledali, posljednji put u tom životu! Ubrzo se na terasi dvora pojavio Aga u pratnji svojih žena i nekoliko najbližih

suradnika, kako bi promatrali pogubljenje koje je morao obaviti jedan od najsnažnijih Aginih tjelohranitelja.

Prišao im je svečano obučen u bijele haljine a pratio ga je neki dječak, ne stariji od dvanaest godina, sa nekakvom bocom u lijevoj ruci i bijelim ručnikom u desnoj. Jaga se sav tresao od užasnog straha i nemoćne mržnje prema nepravednoj ženi Aginoj. Njegova je djevojka bila nešto mirnija, iako ne manje ogorčena. Ubiti će ih u najboljim godinama života. Krvnik tada počne prelijevati ulje iz one boce po širokoj sjajnoj oštrici svoje dugačke sablje. Jagina je djevojka znala, da će nju prvu pogubiti, kako bi time još više otežali mladićeve posljednje trenutke Nakon što mu je uputila posljednji pogled, bolno se nasmješila i zaklopila oči sagnuvši glavu izlažući time krvniku svoj vitku bijeli vrat. Držeći nauljenu sablju u rukama, snažni se vojnik još jednom okrene u smjeru terase sa koje dobije Agin znak. Iako se sav tresao od užasa, Jaga nije imao snage da zaklopi oči. Jasno je vidio bljesak oštrice, čuo tupi udarac, i kao hipnotiziran se zagledao u odsječenu djevočinu glavu. Oči su joj bile i dalje zatvorene, a iz modrih usana joj je potekao tanak mlaz krvi. Dokotrljala se do samog Jaginog lijevog koljena.

Sada već posve oduzet od silnog straha od smrti, Jaga je širom otvorenih očiju piljio u mirnog krvnika, koji uzme od onog dječaka bijeli ručnik s kojim obriše krvavu sablju, jer se po nekom svetom propisu njihova krv nije smjela miješati! Još ga se sjećao kako prelijeva oštricu onim svetim uljem, a potom mu se vid nekako čudno zamutio, nešto od suza a više od polusvijesti. I upravo kada se nagnuo, osjetio je snažan udarac po vratu i kratkotrajnu, ali jaku glavobolju! Vjeorojatno zbog naglog izljeva krvi iz mozga!

Dr Fraser je sačekao par minuta da se pacijent primiri, pa ga zapita što se potom dogodilo? Pacijent je još dugo šutio, pa reče da se ubrzo osvijestio u nekakvom drugom stanju! Na svoje veliko zaprepaštenje, opet je ugledao svoju djevojku živu, a pokraj nje su stajali njegov otac i majka za koje je znao da su umrli. Više se nije bojao, naprotiv, zabavljalo ga je da gleda svoje nekadašnje tijelo, dok je krvnik ponovno brisao mač i mazao ga uljem

Dvoje zaljubljenih su se još kratko zadržali u Aginom dvoru, ali dovoljno dugo kako bi vidjeli i kraj svoje tužne sudbine. Tada su otkrili, da je vazu u stvari sakrila ona pakosna Agina žena, koju počne hvatati panika jer nije znala što da učini sa vazom nakon njihove smrti.

Jednog ju je dana ponijela u vrt u kojem ju je pokušala zakopati. To je iz grmlja vidio upravo onaj čuvar, koji je pogubio dvoje mladih i odmah otrčao Agi u dvor. Nakon što je pozorno saslušao svoga vojnika, Aga naredi da mu se smjesta dovede ta žena. Držala se oholo i pojasnila Agi da nije čuvar vidio nju, već ona njega kako zakopava vazu, pa se uplašio i požurio Agi da je optuži. Aga se ponovno našao na muci, pa zapita stražara što je on radio u vrtu? Čuvar odgovori da je sjedio po drvetom i jeo jabuku. Aga naredi da mu pruži ruke i na njima doista namiriše jabuku! On tada naredi ženi da mu pokaže ruke, koje su još bile prašnjave od zemlje!

Aga se tu zagleda u svog tjelohranitelja. Naredi mu da je odvede u dvorište i da je više ne želi vidjeti živu. Tu je ujedno i kraj ove užasne priče. Jaga se još sjećao, kako je Agu još dugo mučila savjest, danima nije ništa jeo niti pio, samo je satima sjedio zureći u pod ili se dugo molio Bogu. Da li svjesno ili slučajno, ovakvim svojim postupkom je pogoršao svoje slabo zdravstveno stanje i jedne noći izdahnuo. Kada je napustio svoje fizičko tijelo, ugledao je pred sobom Jagu i njegovu nesuđenu zaručnicu. Pao je na koljena pred nj ima, ali mu oni rekoše da je sve u redu i da mu nemaju što oprostiti!

Dr Fraser je ostao zaprepašten, jer mladi inženjer nije samo pričao o svom »fizičkom« životu, već je opisivao i onaj »duhovni« u kojem se našao nakon izlaska iz tijela! Da li su takve stvari moguće, pitao se specijalist po tko zna koji put. Moguće ili ne, nakon što je vratio mladića natrag u ovo vrijeme i punu svijest, i nakon što mu je sve prikazao na video vrpci, mladića je odjednom prestala boljeti glava i vratne žile. Kažu da je do toga došlo uslijed psihološkog »shvaćanja« razloga zbog kojeg je glavobolja počela. A započela je kada je Jaga ponovno ugledao u muzeju onu istu sablju sa kojom mu je već jednom odrubljena glava!

Kako bi tu svoju teoriju i potvrdio, dr Fraser je usporedio opis sablje sa onom izloženom u muzeju tuskog grada, te je na kraju predložio inženjeru da mu dovede svoju suprugu, kako bi i nju podvrgnuo regresiji. Kada joj je suprug ispričao o čemu se radi, spremno je pristala, iako skeptik po prirodi. Dr Fraser je znao »rasplet« ovog čudnog slučaja. Kao što se i nadao, ispostavilo se da je inženjerova supruga u stvari ona ista pogubljena djevojka! Nije međutim razjašnjeno, zašto su i »gdje« čekali preko sto trideset godina kako bi

se ponovno rodili i odživjeli ono što im je na tako ružan i jeziv način oduzeto.

Zakon karme

Gotovo svi koji se bave slučajevima regresije, slažu se da postoji samo jedno logično objašnjenje tih slučajeva, a to je reinkarnacija pojedinih duša iz jednog života u drugi. Na pitanje zašto, daju vam jedino objašnjenje: svi oni koji su se na bilo koji način »zadužili« tijekom svog zemaljskog života, moraju se u njega vratiti ili stalno vraćati, sve dok ne »otplate« svoja zla ili griješna djela. Smatra se da se otprilike deset od stotinu nas mora vratiti, da otplati ili oduži svoju karmu, jer inače moramo »zauvijek umrijeti«!

Ta fascinirajuća tvrdnja natjerala me je da u Los Angelesu posjetim jednog od znamenitih hinduskih autoriteta na tom području, koji me zamolio da mu ime izostavim u ovoj knjizi. Na nekoliko mojih kratkih pitanja, dobio sam isto toliko kratkih, ali značajnih odgovora.

- Zašto se »moramo« vraćati u ovaj život?

- Prije svega - smješi se moj mudri sugovornik - riječ »morati« uopće ne postoji na onome svijetu! Čovjek umire, napušta svoje materijalno tijelo i nađe se sa druge strane ovog života, ili kako vi to tvrdite, u paralelnom svijetu! Tamo ono ponovno dolazi k svijesti, ali ta je nova svijest oslobođena materijalnih stega, pa je samim time i jača, čistija. Tu čovjek ima jasan uvid u svoj protekli život, ili sam, ili uz pomoć drugih, viših duhova od sebe, ovisno o svojoj inteligenciji. Ukoliko je čovjek odživio jedan pošteni, pravedan i u svakom pogledu ispravan život, dozvoljava mu se prelazak na »Viši stupanj«. Ukoliko je čovjek odživio jedan griješan, kriminalan ili nepošten život, smatra se da ga je uzalud proveo i predloži mu se da se ponovno vrati pokuša ponovno. Ukaže mu se na počinjene pogreške i pojasni što bi ovaj put trebao raditi kako bi ih ispravio.

- A ako on na to ne pristane? - kopka me logično pitanje.

- Tada biva prepušten samom sebi. Taj čovjek ostaje sam sa sobom i sebi sličnima u tom prvom, poslije smrti, najnižem nivou, u kojem prije ili kasnije shvati da je učinio strašnu pogrešku, jer od tamo se ne može maknuti niti za pedalj! To znači; ako je čovjek bio neki bijedni izrabljivač drugih, morati će se vratiti i odživjeti točno toliki broj godina - potlačen i izrabljivan! Ukoliko je bio brutalan i nasilan tip, morati će se vratiti da bude prebijan, maltretiran i zlostavljan od drugih, jer čovjek mora na svoje koži iskusiti pravdu i time otplatiti svoje griješne dugove.

- A što ako je u tom svome nekontroliranom bijesu nekoga slučajno ubio? Ili više njih?
- Pa, prirodno, mora se vratiti kako bi i sam bio ubijen, i to onoliko puta koliko je ljudi usmrtio!
- Zvuči užasno! - primjećujem sniženog tona.
- A zar ubojstvo drugih nije strašan grijeh također? Ne zaboravimo da je sav i svačiji život došao izravno od Boga. On, i samo On, ima pravo na naše živote i nitko drugi. Dakle, svaki se oduzeti život mora vratiti Njemu, jer od Njega nam je dan! A da bi se dug što pravednije vratio, mora se umrijeti nasilno i pod istim ili sličnim okolnostima, pod kojima je tuđi život bio oduzet! U romanu Karma, koji ste spomenuli, to je živopisno pojašnjeno, pa vam predlažem, da ga na kraju prepričate svojim čitateljima.
- Što će se dogoditi sa tim očajnikom, koji je usmrtio više ljudi, na primjer nekim ratnim zločincem, pa se ili boji ili ne želi više vratiti kako bi otplatio svoj dug?
- Ništa! Od trenutka kada smo se od Boga odmetnuli, mi sami i nitko drugi odlučujemo o sebi i svojim sudbinama. Takav će zločinac ostati na najnižem nivou, onako stravično opisanom u romanu Karma, sve dok ne bude zauvijek uništen!
- Ali život je neuništiv, zar ne? - podsjeća ga.
- To je točno, no samo djelomično. Vidite, kada je Bog stvorio ljude, On im je obećao vječni život ukoliko ostanu pokraj Njega! Ali kada su se ljudi odmetnuli od Boga i krenuli sa vragom, kako vi kršćani smatrate, smanjile su se i njihovi izgledi na vječni život. Jer što smo se više udaljavali od Njegove svjetlosti, to su naši izgledi u pogledu vječnosti opadale! To vam je kao i sa biljem - ukoliko ga sklonite sa sunca, ono počinje umirati, dok potpuno ne ugine!
- Znači, Isus je na to mislio kada je govorio: »Oni koji ne budu slijedili moj primjer, poginut će«!
- Postoje »dvije smrti«! - podvlači mog sugovornik. - Fizička smrt i duhovna smrt! Fizički možemo umirati koliko god želimo, jer nam je drugi život osiguran. Ali kada se tamo nađemo, shvatimo da ćemo »poginuti« ukoliko se suviše udaljimo od Boga i Njegove svjetlosti! Jer kao što cvijet umire bez fotosinteze, tako umire i duša bez »ljubavi« onoga koji ju je stvorio! i dok se atomi cvijeta raspadaju u bezoblične mase i cjelina čovjekove duše se počinje raspadati u ništavilo bez tog životvornog izvora svjetlosti i ljubavi - Boga!

- Znači i duša je sačinjena od neke vrste energije'
- Najvjerojatnije je u pitanju duhovna energija od Boga nam data. On i koji su ostali pokraj njega, žive, kako se to tvrdi, »kao u raju«. Oni koji su se udaljili od Njega, svakim se trenutkom sve više približavaju »paklu«, odnosno samouništenju! I u prirodi važe isti zakoni, upravo zato što su obadva svijeta stvorena »paralelno«, kako tvrdite. Što dalje od sunca, to manje izgleda za život! Što dalje od peći, to hladnije! Što dalje od svjetlosti, to mračnije! Što dalje od ljubavi, to usamljenije! Što dalje od života, to smrtonosnije!

Zahvalio sam se mom sugovorniku na ukazanoj časti i mudrim riječima, a on mi je na kraju potpisao primjerak svoje posljednje knjige.

Znanstvenici se slažu

Razgovor sa hinduskim mudracem toliko me je šokirao, da sam ponovno dr Frasera pozvao u Pasadenu. Pitao sam ga, postoji li još kakav snažniji znansveni dokaz za ovakvu jednu mogućnost? U znanstvenom svijetu pretpostavke su jedno, a dokazi drugo. On se nasmijao mojoj skepsi i predložio mi da budem nazočan na za javnost zatvorenom simpoziju svjetskih psihologa na tom području, koji se upravo treba održati. Bez dvoumljenja sam produljio svoj boravak u Hollywoodu za tih nekoliko dana.

Govorilo je dvadesetak psihologa, psihijatara u svijetu glasovitih regresionista iz Amerike, Europe i Azije. Ja sam bio jedini u dvorani koje je u pozadini mudro šutio i pozorno slušao sa bilježnicom u rukama. Iako su me gotovo sva njihova izvješća i nalazi zaprepastili, dr Klaus Schumacher iz Berna u Švicarskoj najviše me je potresao svojim jedinstvenim znanstvenim analizama nekoliko slučajeva iz njegove bogate prakse psihoanalitičara regresionista. Ono o čemu nam je tom prigodom govorio, zaista graniči sa znanstvenom fantastikom, pa ću to ukratko ovdje prepričati.

Godine 1962. u njegov je ured došla mlada profesorica iz obližnje škole za strane jezike. Potužila mu se na ružne snove iz kojih bi je budili strašni plameni jezici, kao i na sve češće strah od vatre ili požara koji bi vidjela na TV. Kada je nedavno jedan od njezinih studenata slučajno u hodniku upalio opuškom papire u kanti za otpatke, ona je dobila histeričan napad. Direktor škole joj je savjetovao da posjeti dr Klausa, koji će joj pomoći da riješi svoj problem.

Psihijatar ju je bez mnogo odugovlačenja, podvrgnuo regresiji. Kako nije ništa sumnjivo otkrio iz njenog ranog djetinjstva, pomislio je da joj

se majka, kao trudnica, možda slučajno opekla na nekakvoj kuhinjskoj vatri, jer je dokazano da se ljudi mogu sjetiti neugodnih doživljaja, koji su se zbivali dok su još bili u utrobi majke. No, niti tu se nije krilo ništo tragično, što bi moglo prouzročiti njezina traumatska iskustva. Odlučio je ići dalje, odnosno u njezinu daleku prošlost, s nadom da će možda nešto pronaći u njezinom prijašnjem životu.

I nije se prevarilo. Djevojka se odjednom počela prisjećati svog prošlog života i opisivati iz njega prilično jeziva događanja. Bila je mladić u tom životu, veoma usamljen i povučen, kojemu su roditelji, inače bogati obrtnici savjetovali da se zaredi i ostatak života posveti Bogu. Iako se to dogodilo u srednjevjekovnoj Njemačkoj, mladi se redovnik uskoro našao u sjevernoj Italiji, kamo su ga poslali na novu dužnost. Budući je bio veoma obrazovan čovjek i govorio nekoliko jezika, bio je određen da pomaže u admnistraciji tamošnjeg odjela Inkvizicije. Najprije kao zapisničar na raznim saslušanjima od kojih mu se okrenula utroba, jer nije mogao podnijeti prizore mučenja nedužnih žrtava od kojih je samo traženo priznanje da surađuju sa vragom! Ukoliko ne bi priznali, umirali su u strašnim mukama, a ukoliko bi »priznali«, spaljivali su ih na lomačama!

Ali, kao da se je i sam vrag zainteresirao za mladog redovnika. Poslali su ga jednoga dana u obližnji zamak nekog plemića po crkvenom poslu. Tamo se mladić slučajno sreo sa divnom mladom djevojkom, daljnjom rođakom tog plemića kod kojeg je živjela poslije smrti svojih roditelja. Rodila se ljubav na prvi pogled, kojoj su podlegli i mladić i djevojka. Sastajali su se na tajnim mjestima, dok se njihovi, u početku sramežljivi pogledi nisu rasplamsali u pravi ljubavni požar. No vještom i zabrinutom plemiću to nije promaklo, pa ih počne tajno uhoditi sa jednim slugom. Kada su upali za mladima u jednu obližnju pećinu, naišli su tamo na jedan posve čudan prizor. Po sredini pećine, na slamnatom ležaju prekrivenim pokrivačem, ležala je potpuno naga djevojka, dok je mladi redovnik pokraj nje klečao, Na svoju veliku sreću, još uvijek odjeven u svoju tamnu svećeničku haljinu.

Došlo je do neugodnog objašnjavanja, iz kojeg se mladi kaluder izvukao potpuno čist, dok je djevojka morala platiti za grijehe njih oboje! On je pojasnio zbunjenom plemiću, da su se on i njegova rođakinja tajno sastajali kako bi on pokušao iz nje istjerati đavola koji ju je u posljednje vrijeme opsjedao i »nagovarao« na zle misli i radnje! Preplašena djevojka ga je šutke slušala, uvjerena da mladi redovnik

zna što govori. Nije joj bilo niti na kraj pameti, da se on pokušava izvući na njen račun. Tako je i bilo. Crkva je posve »pravilno« prihvatila pojašnjenje svog čovjeka, a djevojku predala na daljnju brigu svom odjelu Inkvizicije. Kada su je odveli u katakombe za mučenje, mlada je plemkinja bez odugovlačenja »priznala«, da je doista imala veze sa vragom. Bila je toliko inteligentna da shvati kako mora uvrijeti, pa se odlučila za smrt čije će muke kraće trajati!

Dva dana kasnije, pripremili su je za javno spaljivanje Kada joj je mladi redovnik prišao sa raspelom u rukama, poljubila je Isusa na križu, a njemu pljunula u lice! Dok su je vezivali za drveni stup, mladić se od nemoći tresao. Bio je preslab priznati što se u stvari dogodilo, jer bi u tom slučaju i njega spalili, što je dopustio vragu, da ga na takvo nešto nagovori. Kada su plameni jezici počeli obavijati siromašnu djevojku, više nije, imao snage gledati. Sa njezinim prvim bolnim jaucima, srušio se na zemlju onesviješten!

Poslije tog užasnog iskustva, shvativši do koje je mjere bio slab i griješan, mladić je napustio samostan i Inkviziciju. Vratio se u rodnu Njemačku gdje se zaposlio kod oca, modnog krojača. Nikada više nije dotaknuo žensko tijelo i umro je prilično rano u četrdeset trećoj godini. Tu se i prekida nit sjećanja mlade profesorice iz Berna. Dr Klaus se sada našao na muci. Ako točno kaže svojoj pacijentici što joj se u prošlosti dogodilo, to bi na nju moglo ostaviti suprotan učinak, odnosno pogoršati njezino psihičko stanje. Jer priznati ćete, ni vi dragi čitatelju se ne bi baš slavno osjećali, da vam netko kaže, kako ste u prošlom životu mučili i ubijali nedužne djevojke! Odlučio je zato, da joj ispriča uglavnom dio događanja iz kojih je prethodno brižljivo »izbrisao« njezinu osobnu krivicu. Kada je mlada profesorica shvatila da se boji vatre zbog prizora spaljivanja nedužne djevojke na lomači, neurotični se strah zauvijek izgubio. Naravno, nikada nije saznala da je ona bila krivcem toga spaljivanja, od toga ju je vješto poštedio dr Klaus. Samo je saznala da je bila redovnik, koji je bio prisutan spaljivanju na lomači!

Dr Klaus je sada brižljivo izdvojio njezin dossier između ostalih koje je čuvao po strani. Odjednom mu je palo na pamet, da ukoliko postoje slučajevi reinkarnacije, tada bi se možda moglo dokazati da postoje i »povratnici« koji moraju u ovom životu otplatiti svoju karmu, odnosno svoja zla dijela. Bio je to dugotrajan i strpljiv posao, koji je prije svega zahtjevao mnogo vremena. Nakon što je izdvojio dossiere tih pacijenata, dr Klaus ih je svake godine bar jednom nazivao telefonom,

tobože se raspitujući kako se osjećaju te da li im se slučajno vratila neuroza? U stvari je očekivao da čuje nešto posve drugo, nešto od čega se čovjeku obično podiže kosa na glavi!

Kada je 1971. ponovno nazvao Institut za jezike u kojemu je radila ono profesorica, sada već udana dama sa dvoje djece, dobio je obavijest od koje je izgubio dar govora. »Zar niste čitali u novinama, doktore?! - čudila se tamošnja tajnica »Pa gospoda V.D. je ovog ljeta poginula na francuskoj rivieri!« Kako? »Prilično strašno! Dok se sama vraćala u hotel, na autoputu je došlo do lančanog sudara u kojem je njezin Volkswagen bio toliko gadno spljošten između dva kamiona, da se na mjestu zapalio. Naočigled užasnutih vozača koji su naokolo stajali bespomoćni, profesorica je unutra - živa izgorjela!«

Komentar ovom slučaju uopće nije potreban, zar ne? Ostaje jedino pitanje, da li nesretna žena na onome svijetu konačno pronaći svoj »duhovni mir«, i da li će se poslije ovakvog strašnog »pomirenja s Bogom« iskrenim pokajanjem i pokorom čovjek spasiti od osobnog »otplaćivanja« svoje krvave karme? Na ta i slična pitanja odgovoriti će nam na kraju knjige jedan nekadašnji svećenik, sada doktor nauka. No prije nego što se pozabavimo sa još nekoliko najzanimljivijih slučajeva regresije.

Giljotina sa dvije oštrice

Ovakva sprava, naravno, ne postoji, u pitanju je simbolika koja se odnosi na naš drugi i posljednji slučaj, koji u dossierima dr Klausa stoji pod oznakom »riješen«!

U njegov je ured došla 1971. jedna mlada radnica iz Lausane čija se neu- . roza sastojala od straha od oštrice! Od bilo kakve oštrice? Ne, samo od oštrice velikog elektronskog stroja za sječenje papira, na kojem je radila u jednoj poznatoj tiskarskoj tvrtki! Od kako se tamo prije tri mjeseca zaposlila, počela je bolesno umišljati kako će joj oštrica stroja, koju u tiskarskom žargonu također nazivaju »giljotina«, odsjeći prste ili ruke, a noću često sanja sebe, kako se presavinula preko stroja da bi ga popravila i kako joj on siječe glavu! Obično se tijekom sličnih snova probudila vičući i budeći sve ukućane. Zabrinuti joj je otac savjetovao da posjeti nekog dobrog psihijatra.

Prije no što će je podvrgnuti regresiji dr Klaus odluči da je posjeti na radnom mjestu. Došao je, posve naivno se raspitujući kod vlasnika kako stroj radi, da li je siguran i postoje li ikakvi izgledi da povrijedi radnika? Navodno, i on je u izdavačom poslu, pa bi želio kupiti jedan

od tih poznatih strojeva. Vlasnik ga je prepustio poslovođi, koji mu je na veoma jasan način pojasnio da ne postoji niti najmanja mogućnost da se netko povrijedi, jer o tome strogo brine dvanaest brižljivo raspoređenih fotoćelija. Ukoliko obična muha proleti slučajno između njih, stroj stane kao ukopan. Može li se čovjek slučajno presaviti ispod sječiva na drugu stranu? Niti govora. Da bi mu to pokazao, poslovođa je i sam pokušao ugurati glavu, bez uspjeha, naravno. Konstruktori ovog stroja su mislili na sve.

Kada su se ponovno susreli u uredu, dr Klaus je predložio djevojci da je hipnozom regresije vrati u ranu prošlost, a spomenuo joj je mogućnost da je možda već jednom živjela negdje u Francuskoj i tamo bila nazočna kod nekog groznog pogubljenja giljotinom! Zabavljena tom originalnom idejom, a dosta je o tim slučajevima i čitala, djevojka je odmah pristala. Još iste večeri ju je dr Klaus vratio unatrag sto osamdeset i dvije godine, na početak Francuske revolucije. Radila je kao dvadesetdvogodišnja sobarica na dvoru jednog nevažnog seoskog plemića. Zbog čiste ljubomore i pakosti prema gazdinoj prelijepoj kćeri, te kako bi spriječila njezinu skoru udaju za jednog pariškog aristokrata, Janette, kako se tada zvala, prijavila je svoga gospodara štabu mjesnih »revolucionara«. Pod zakletvom je optužila nesretnog čovjeka, kako surađuje sa »rojalistima« i kako je svojim očima pročitala pismo koje je uputio vladi u Parizu, u kojem im se zaklinje na odanost i pruža svaku podršku: U općem, masovnom ludilu revolucije, u kojem se svako svakome osvećivao, na brzinu je sastavljen »prijeki sud« od mjesnih revolucionara. Bez velikog uvida u činjenice, odlučeno je da se »zatre« svaki trag ovoj izdajničkoj obitelji! I iako su pobunjenike predvodili buržuji, odlučeno je da se plemić, njegova supruga, kćer i još malodobni sin pogube na giljotini! Oni, koji su o tome tako nečasno odlučivali dobro su znali da će imovina kažnjenih biti ubrzo između njih razdjeljena.

Optuženi su slijedećeg dana izvedeni na trg, gdje se nalazila stalno okrvavljena giljotina, ali prije samog pogubljenja, netko je uspio iz pritvora izvući maloljetnog mladića. Utoliko je bila veća i ogorčenija mržnja njihovih krvnika. Dok su ih jedno po jedno izvodili na drveni podij, Janette ih je sa uživanjem promatrala izravno u oči. Nije se onesvijestila poput onog mladog redovnika, naprotiv; kada bi se god oštrica sručila prema dolje, doživljavala bi pravi ushit! Ovdje nije kraj naše priče. Dr Klaus je od Janette saznao da se ubrzo poslije

pogubljenja u mjestu pojavio vjerenik nesretne mlade djevojke, raspitujući se što se sa njom dogodilo. U općini su mu pojasnili da dvorac ima novog vlasnika, jer su plemić i njegova obitelj pogubljeni zbog izdaje. Otkuda sada to, pitao se mladi aristokrat, kada se kod njega nalazi pismo u kojem mu se budući tast povjerava, da je simpatizer revolucije i da će je svim silama podržati!

Nakon što im je na licu mjesta predočeno sporno pismo, a kako se mladi aristokrat nalazio u samim vrhovima pariške pobunjeničke elite, općinari su se zabrinuto zagledali. Na njihovu sreću, imali su pri ruci živog i zdravog svjedoka, odnosno onu sobaricu iz dvorca. Odmah je uhićena i privedena u općinu. Pritisnuta neugodnim dokazima, djevojka se rasplakala i priznala svoje nedjelo. Kako bi se bar donekle opravdali pred visokim službenikom iz Pariza, općinari smjesta pogubiše okrivljenu, naravno, na onoj istoj gradskoj giljotini!

Začuđena zašto je i dalje »svjesna« i kako to da može vidjeti svoju vlastitu glavu u košari ispod giljotine, Janette se polagano uspravila »na noge!« Zagledala se u svoje slobodne ruke, pa u obližnjeg krvnika, koji je u jednom trenutku prošao »kroz nju«! Gospode, shvatila je, pa ona je upravo umrla. To joj je još više bilo jasnije, kada je u publici sa užasom primjetila svoje tri žrtve, plemića, njegovu suprugu i kćer. Samo su je ozbiljno promatrali, potom se polako okrenuli i nekuda udaljili. Nečista savjest je još neko vrijeme zadržala Janette u okolici. Tako je ubrzo otkrila da je plemićevog sina spasila jedna gradska učiteljica, koja ga je ranije u dvoru privatno podučavala. Odmah su mu vraćeni njegovi posjedi i dvorac.

Dr Klaus je bezuspješno pokušavao saznati, što se poslije toga dogodilo. Kao i svima drugima, i memorija pokojne Janette tu se brisala! Ostao je zbunjen. Što da sada radi? Sto da joj kaže? Ako joj ispriča istinu, bojao se da bi mlada radnica lako mogla počiniti samoubojstvo. Zato je ponovno pribjegao već iskušanoj tehnici prikrivanja bolnih činjenica. Ispričao joj je sve o pogubljenju plemićke obitelji, ali je ostalo prešutio. Nikako joj nije smio dati ideju o »karmi«, jer bi se djevojčin život lako pretvorio u pravi pakao. Samo je njemu bilo jasno, da se ovdje radilo o klasičnom slučaju vraćanja »duga«!

Djevojka mu se ubrzo javila i na svemu zahvalila. Više se nije bojala stroja za sječenje papira, a izostali su i njezini strašni snovi. Bila je potpuno izliječena. Ali ne za dugo! Kao što je i očekivao, u jesen 1975. ubrzo nakon njezinog dvadesetčetvrtog rođendana, u novinama se

pojavila užasna vijest. Njegova nekadašnja pacijentica je poginula! Kako? Kako je malo zakasnila na posao, požurila je svojim Fiatom po ne baš sjajnom vremenu. Jutro je još bilo maglovito a cesta vlažna. Na njezinu nesreću, upravo iza jednog naglog zavoja, zaustavio se, zbog kvara, teški kamion za prijevoz živežnih namirnica. Kada je kroz maglu ugledala njegov fosforni »trokut« za upozorenje, bilo je prekasno. Kako bi zbjegnula izravan sudar, automatski je skrenula u lijevo i sjurila se na obližnju livadu. Magla joj nije dopuštala, da jasno vidi veliko drvo pred sobom. Od silnog udara, ispalo je prednje vjetrobransko staklo, na čiji je rub djevojka poletjela nošena inercijom! Čuvši udarac vozila u drvo, vozač kamiona joj je potrčao u pomoć, ali kada je prišao mjestu nesreće, bez riječi se onesvijestio. Sa trave ga je otvorenih očiju promatrala odsječena djevojčina glava.

Zvuči grozno, zar ne?

Ne, kažu oni koji poznaju zakon karme mnogo dublje od nas običnih smrtnika. Bolje je što prije isplatiti svoja zla djela, nego živjeti u »duhovnom paklu« s one strane života, često i tisućama godina! Koliko sam ja osobno razumio, ova bi se sirotica morala vratiti još jednom, najvjerojatnije u liku muškarca kojem je ostala dužna posljednji od svojih života.

Da li ste već živjeli prije?

Da li vam se ikada u životu učinilo, da ste već bili u nekom mjestu ili objektu, iako dobro znate da ste tamo prvi puta? »Od nekuda« vam je jednostavno ta zgrada, slika, namještaj ili okolica poznata, ali se ne možete sjetiti otkuda! Koliko puta ste se neobjašnjivo uzbudili kada biste ugledali nekakav egzotični ili stari kostim, instrument ili predmet koji pripadaju prošlosti? Da li vam se ikada prije naježila koža uslijed slušanja kakve melodije ili pjesme iz davne prošlosti? Jeste li ikada ispitali sebe zašto volite upravo zvuke klavira, kada nikada niste svirali? Zašto se bojite »oštrih predmeta«? Zašto po tri puta puta noću ustajete iz već toplog kreveta kako bi provjerili brave na vratima ili vatru u peći? Zašto se osjećate skučeno i neugodno u malom prostoru, dizalu na primjer? Podsjeća li vas ono »podsvijesno« na ćeliju tamnice u kojoj ste možda proveli dobar dio vašeg prošlog života? Izbjegavate li »oštre« predmete zato što ste vjerojatno od njih poginuli u prošlom životu? Da li vas vatra užasava, jer vas je već jednom ranije progutala! Ukoliko vas ne prati niti jedno od takvih ili sličnih osjećanja ili »neuroza«, tada budite sigurni da ste u ovom

svijetu po prvi put! A to je dragi čitatelju, tako tvrde, veoma opasno! Jer upravo sada imate sve raspoložive izglede da se »zadužite do grla« i započnete svoj ciklus vraćanja u život! A kada malo bolje i mudrije razmislte o životu kao takvom, ne čini li vam se, da bi on mogao biti, u stvari »velika kazna«?Nije li prepun najzamršenijih zamki, iskušenja, rizika, sumnji, nedaća, dvoumljenja, straha, stalne borbe za uspjehom, hranom, ugledom, novcem, prestižem i mnogim drugim visokim ili niskim stremljenjima?

Jan Vlatko se rodio 1943. u jednom malom mjestu Istočne Europe. Tijekom i poslije rata, živio je sa majkom na selu kod njezinih roditelja. U školu je krenuo sa sedam godina i tamo se odmah istaknuo iznimnim darom za crtanje. Ali dok su druga djeca crtala cvijeće, krave, kuće, ili drveće, Jan je crtao isključivo unutrašnjost dvoraca! Ne bilo kojih dvoraca, već samo dvoraca ukrašenih rokokoom! Bili su to sjajno dekorirani zidovi i stropovi, sa visokim francuskim vratima i prozorima, kitnjastim lusterima i pozlaćenim zrcalima. Na nekima od tih crteža nalazila bi se djevojka u raskošnoj krinolini.

Iznenađeni je učitelj izdvojio Janove crteže i poslije jednog od roditeljskih sastanaka pokazao ih njegovoj majci. Zanimao se gdje je Jan vidio taj dvorac, i da li ga je ona možda vodila u grad, gdje se nalazilo nekoliko takvih građevina? Žena je i sama bila iznenađena, jer je cijelo vrijeme mislila da je dječak to vidio negdje u školi. I kod kuće je neprestano crtao dvorce i nekakvu djevojku u starom kostimu!

- Ali to nije moguće, - bunio se Janov učitelj, - pa morao ih je negdje najprije vidjeti, da bi ih znao tako lijepo nacrtati! Bio je to logičan zaključak, ali se na rješenje ove misterije čekalo trideset godina.

Poslije završene osmogodišnje škole Jan je ostao raditi u svome selu kao traktorist u radnoj zadruzi. Zbog slabog imovinskog stanja nije mu bilo moguće nastaviti studirati u gradu. To je najviše boljelo Janovog starog učitelja, jer je mladić sada već crtao svoje raskošne dvorce sa preciznošću iskusnog arhitekta. Sve je svoje slobodno vrijeme Jan uglavnom provodio kod kuće, radeći skice i čitajući razne knjige koje su opisivale život i običaje barem stotinjak godina unatrag! On a djevojka, u početku nejasnih crta, sada je poprimila jasne karakterne crte iskusnog slikara. Bila je to vitka plavuša bijele kože, uvijek u svijetloplavoj duboko dekoltiranoj krinolini, sa pundžom uredno složenom na vrhu lijepe glave. Uvijek bi imal a na sebi skroman nakit, isti nakit! Uvijek bi imala na sebi istu svijetloplavu krinolinu!

Kada god bi mu se ukazala prilika, Jan bi odlazio u obližnji grad u posjetu tamošnjem dvorcu. Kao opijen bi šetao raskošnim salama i piljio u prebogato ukrašene dvorane, vračajući se kući sa nekakvom neobjašnjivom tugom u srcu. Kada je njegov kolektiv odlučio 1965. posjetiti obližnju Austriju, Jan im se odmah pridružio. Dobro je znao da je Beč prepun starih dvoraca, muzeja i da će to biti nezaboravna avantura. Nije niti slutio kakva! Kada su se konačno našli u glasovitom dvoru Marije Terezije, prekrasnoj građevini iz vremena rokokoa, mladić je pomislio da će se onesvijestiti od nenadanog uzbuđenja! Piljio je otvorenih ustiju u raskošne zidove i lustere, pa su ga prijatelji neprestano morali tražiti i vući za sobom.

Ubrzo se Jan potpuno izgubio u ogromnom dvorcu, po čijim je sjajnim odajama i salama koračao kao u nekom polusnu. Niti je više koga čuo niti vidio. Sav se zanio u razgledavanju soba i salona. Tako se i našao u jednoj od balskih dvorana, u kojoj je bio smješten jedan bijeli instrument nalik današnjem pianinu. Za instrumentom je sjedila mlada djevojka nježne bijele kože, odjevena u raskošnu krinolinu iz XV1I1 stoljeća i svirala jednu tužnu melodiju iz tog vremena. Jan je već ranije zamijetio da su svi čuvari i ostali službenici dvorca također odjeveni u slične kostime, valjda za razonodu i radoznalost posjetitelja.

Mladić se jednostavno više nije mogao pomaknuti sa mjesta na kojem je stajao. Kao opijen je zurio u vitki bijeli vrat mlade djevojke i slušao reske zvuke neobičnog instrumenta, koji je tada prvi puta čuo u svom životu! Stajao je vjerojatno cijeli sat, a potom je djevojka ustala i nazočnim se graciozno naklonila, pokleknuvši kao što su to činile dame iz onog doba. Tada se njezin pogled slučajno susreo sa Janovim, koji čak nije smogao snage da joj plješće poput ostalih turista. Njegovo neobično zurenje ju je očigledno zbunilo, jer je naglo porumenila i udaljila se. Dvoranu su napustili i ostali, ali ne i Jan Vlatko. Stajao je kao ukopan još nekoliko minuta, promatrajući čudni bijeli pianino, a potom se zaputio k njemu kao opčinjen. Sjeo je na još toplu stolicu od one djevojke, netremice piljio u stare note pred sobom, prelistao ih nekoliko puta, pa počeo tiho svirati jednu popularnu melodiju za ples iz XVIII stoljeća, neku vrstu menueta. U početku je pratio note, da bi mu se ubrzo zamaglili oči i svijest! Kada je poslije gotovo cijelog sata prestao, začuo je iza sebe pljesak! Protresao je glavom i okrenuo se onako u stolici.

- Bravo! Bravo! - oduševljeno ga je hvalio jedan stariji gospodin pokraj kojega je stajala ona djevojka, oboje još obučeni u stare kostime. - Ovako se muziciranje nije čulo u ovim dvoranama sigurno već preko sto godina! Odakle ste vi, mladiću? Gdje ste, za ime Boga, završili konzervatorij?

- Konzervatorij ? - zinuo je mladić u lijepu plavušu odjevenu u svijetloplavu krinolinu s dubokim izrezom i uredno složenom pundžom! Mislio je da će se onesvijestiti od nekakvog nepoznatog uzbuđenja. Bilo mu je potrebno nekoliko dugih minuta prije no što mu se razvezao jezik.

Janu njemački nije predstavljao problem, jer je odrastao u pograničnom predjelu u kojem su gotovo svi poznavali taj jezik, a djed mu je bio njemačkog podrijetla. Tijekom konverzacije koja je spontano uslijedila, pojasnio im je da je on običan traktorist iz jednog sela u Čehoslovačkoj. Bilo im je teško u to povjerovati. Dok im je pričao o svom životu, šutke su ga slušali. Povjerio im je svoju »urođenu« sklonost prema crtanju i ljubav za staru arhitekturu rokoko stila, ali niti sebi samome nije znao pojasniti otkuda mu odjednom ovaj nenadani dar za muziku, kada nikada prije nije sjeo za klavir.

Kustos muzeja, koji je vjerojatno jedini naslućivao o čemu se radi, s lakoćom je nagovorio Jana da ostane u Beču. Jan je bez mnogo dvoumljenja pristao. Od kada mu je majka umrla još se više povukao u sebe, ništa ga naročito nije vuklo u staro selo, a najmanje zadruženi crveni traktor! Dogovoreno je da Jan ostane raditi za dvorac - muzej kao pijanist u zapadnom krilu prostrane građevine. Život mu se tako potpuno preokrenuo za samo nekoliko sati boravka u Beču.

Kao što i pretpostavljate, Jan se ne samo na tom poslu neprestano sretao sa lijepom plavokosom studenticom muzike, već su se počeli viđati i u slobodno vrijeme. Mladić joj je bez mnogo okolišanja priznao, da se još nije zabavljao, jer je cijelog života bio vjeran svojoj »djevojci iz snova«, čije joj je crteže jednom sramežljivo pokazao. Djevojka je i sama bila romantične naravi, voljela staru arhitekturu i glazbu, pa su ubrzo pronašli ne samo zajednički jezik, već i otkrili da više ne mogu jedno bez drugog. Isabella, kako se djevojka zvala, prva je predložila Janu da se oboje podvrgnu regresiji, za koju je mladi Čeh tada prvi puta čuo. I stari kustos muzeja se složio da bi se dubokom hipnozom možda mogli otkriti razlozi Janovog čudnog ponašanja u ranoj mladosti, kao i njegovim neshvatljim darom za glazbu i crtanje.

Podvrgnuti su regresiji kod jednog znamenitog bečkog psihoterapeuta, istog dana, ali posve izdvojeno. Kada je sredio njihove vrpce i papire, psihijatar ih je oboje pozvao u ured.

Djevojčina se slutnja pokazala točnom. Otkriveno je, da su se ne samo već jednom ranije sreli, nego i živjeli pod istim krovom. Bilo je to u Rusiji pred kraj osamnaestog stoljeća. Jan je bio sin jednog velikog ruskog plemića, veoma bogatog čovjeka, sa mnogim posjedima i prekrasnim dvorcem u rokoko stilu! No na nesreću, dječaka je još kao malo dijete napala neka teška bolest, od koje je u dvanaestoj godini ostao poluparaliziran od pojasa na dolje i prikovan za stolicu. Bolest je na dječaka imala poražavajući učinak. Toliko se povukao u sebe, da više nikada nije napustio dvorac. Bilo mu je teško takav se pojavljivati vani, a kada bi im došli gosti, brzo su ga morali odvoziti u njegove odaje. Sve dok se jednog dana na dvoru nije pojavila jedna lijepa plavokosa djevojka njegovih godina. Bila je to kćer jednog očevog prijatelja koji je poginuo u ratu, pa je sa majkom došla živjeti kod njih. Mladić se ludo u nju zaljubio, a i ona u njega. Kako bi mu barem malo olakšala njegovu nesreću, djevojka ga je počela podučavati u sviranju na pianinu. Mladić je već prije razvio dar za crtanje, nemajući što drugo raditi. Onako vezan za stolicu, počeo je skicirati mnogobrojne sobe i dvorane obiteljskog dvorca. Tako je mlada gošća razvila u njemu i drugu ljubav, strast za glazbom. Vjerojatno i u prirodnoj želji da je impresionira svojim sposobnostima, mladić je usavršio sviranje na pianinu do virtuoznosti. Ali upravo kada su počeli smjelo planirati svoju zajedničku budućnost, bez obzira na njegovu paralizu, jer prava ljubav ne zna za prepreke, mladić je u dvadesetdrugoj godini nenadano umro! Njegova mu je vjerenica do kraja života ostala vjerna. Nikada se nije udala, ostala je pokraj njegovog starog oca, kojega je također ispratila na onaj svijet u osamdesetosmoj godini. Umrla je u pedesetšestoj godini života, od neke infekcije na nozi.

Kada su obje regresije uspoređene, s lakoćom se moglo utvrditi da se tu radi o istim osobama. Svako je od njih do u detalje ispričalo svoju sudbinu, spomenuo ista imena i opisao ista imena i događaje. Što se iz ovog slučaja može zaključiti?

U pitanju je karakteristično »odživljavanje« nesretno prekinutog života dvoje mladih. Jer, preranim odlaskom svoga vjerenika, i mlada je djevojka prestala aktivno živjeti! Oni koji o našim sudbinama odlučju s »one strane«, postupili su najbolje što su mogli. Vratili su ih natrag u

život, ali sto pedeset godina kasnije. Mladića, u siromašnu češku obitelj u kojoj je odrastao u siromaštvu i poslijeratnoj oskudici (valjda kako bi upoznao i onu drugu stranu života), a djevojku u skromnu obitelj bečkog bankarskog službenika.

Činilo se da se u životu nikada neće sresti, zar, ne? Ali, kažu poznavaoci, sudbini se ne može pobjeći! Ponovno su se sreli, pod nevjerojatno jednostavnim okolnostima, smjesta se »prepoznali« i zahvaljujući regresiji potvrdili ono što su čitavog života podsvijesno naslućivali. I ne samo regresija, već i njihove nadarenosti u ovom životu, idu u prilog teoriji o reinkarnaciji. Oboje su bili nadareni, on za crtanje ona za sviranje. Janovo crtanje dvoraca »samo iznutra«, potvrđuje njegovu tvrdnju pod hipnozom, da je ostatak života proveo unutar očevog dvorca. Najimpresivnija pojedinost je svakako njegovo nenadano muziciranje na starom pianinu! Kada se konačno ponovno našao u rokoko dvorcu i ugledao mladu djevojku u plavoj krinolini kako svira na bijelom pianinu, Jan se u podsvijesti sjetio svoje prošlosti i odjednom osjetio »kao kod kuće«! Više nije primjetio da su turisti počeli napuštati dvorane i da se dvorac zatvara. Kao opčinjen je sjeo za pianino i počeo se »automatski« prisjećati najmilije melodije, koju je vjerojatno svirao najčešće svojoj ljubljenoj vjerenici. Glazba je privukla pozornost djevojke i kustosa, koji su se vratili u dvoranu u kojoj je došlo do spontanog ponovnog »susreta« dvoje mladih!

A susreli su se upravo u godinama u kojima su oboje umrli. On fizički, a ona duševno! Oni koji upravljaju našim sudbinama, znali su da im moraju dati još jednu priliku. Jer Jan i Isabella su se ubrzo vjenčali i imali troje djece. Njihov »drugi život« će ovoga puta biti normalan i potpun!

Nebeski kompjutor

Kako dolazi do reinkarnacije i zašto? Što ih uvjetuje i tko su »više instance« koje o sudbinama tih ljudi odlučuju? Kako se to radi? Kada »duh« točno ulazi u ljudsko tijelo i na koji način? Sto je to i kako izgleda »knjiga života i smrti« u kojoj je zapisan svačiji život i njegova sudbina? Može li se karma okajati i time spriječiti ponovni povratak u ovaj materijalni svijet? Ima li »samokažnjavanje« ikakav značajan utjecaj na otplatu naših grijeha? Gdje prestaje »mana« a počinje »grijeh«? Na ta i neka druga zanimljiva pitanja potražio sam odgovor kod jedne veoma originalne osobe!

Zovu ga Padre Gomes, jer je u mladim danima bio katolički svećenik. Ali da biste bolje shvatili s kime ovdje imate posla, svakako vam moram ukratko pojasniti zamršenost njegove osobnosti. Po završetku teološkog koledža, mladi Gomes, inače treće koljeno američkih Meksikanaca, zaposlio se i odmah dobio svoju prvu župu. Bila je to super nova crkvica sa obližnjim peterosobnim bungalovom, u čijoj se garaži presijavao najnoviji model Cadillaca! Prebogati župljani tog prekrasnog Californijskog gradića, nisu željeli da im se novi mladi svećenik požali na bilo što. Da su samo mogli naslutiti kakvu su grdnu pogrešku učinili!

Gospodinu Gomesu je trebalo veoma malo vremena, da istraži situaciju u okolini, i da shvati sa kakvim ljudima ima posla. Bio je to pretežito vinogradarski kraj u kojem je radilo oko trideset tisuća »ilegalnih« meksičkih radnika, pod više nego bijednim uvjetima. Spavali su gdje su stigli, rađali djecu nasred polja, pijani su tukli, ranjavali i ubijali zbog sitnica, a bili su plaćeni oko pet puta manje od američkih berača grožđa! Oko dolar na sat! U gradiću se nalazilo i nekoliko manjih tvornica tekstila, u kojima su većinom radile mlade meksičke žene i djevojke, od kojih neke stare trinaest godina! Šivale su po deset do dvanaest sati na dan, za plaću od dolar i pol na sat. Za petnaest dolara se u Americi ne može niti ručati u boljem restoranu.

Kada ga je biskup iz San Francisca posjetio nakon prvih mjesec dana, postavio mu je nekoliko neugodnih pitanja: zašto spava u podrumskim prostorijama luksuznog bungalova, na bijednom željeznom krevetu, kada su mu župljani gore luksuzno namjestili pet soba? Zašto se okolicom vozi na biciklu, kada su mu kupili skup i udoban automobil sa klima uređajem?

- Ja kao svećnik - mirno je pojasnio Gomes - trebam u svemu što radim slijediti Isusov primjer. On je putovao na magarcu, ja na biciklu. On se rodio u štali, često spavao po šupama i starim kolibama od šiblja, ja spavam u basement-u (vrsta podruma). On se hranio voćem i milostinjom drugih, ja kod McDonaldsa. Kako mogu sebi unajmiti domaćicu da mi kuha, kada posvuda oko nas tisuće žive u bijedi, mizerni i polugladni?!

Biskup ga je saslušao čvrsto stisnutih usana i ubrzo otišao bez riječi! No, moramo se najprije vratiti dva tjedna unatrag, na poziv uspaničenih župljana. On o što je tamo vidio, biskup očima nije mogao povjerovati. Gomes je i dalje spavao u basementu, a u gornjim

prostorijama bungalova smjestilo se *šest* meksičkih obitelji sa petnaestoro djece! Spavali su po krevetima, ali i po debelim sagovima luksuzne kuće! Gomes ih je uzdržavao od novca dobijenog od prodaje novog Cadillaca, kojeg je ispod cijene, za dvadeset tisuća dolara, ponovno kupio isti trgovac koji ga je i prodao! Biskup se uhvatio za orošeno čelo i srušio u stolicu crkvenog ureda. Bio je to kraj Gomesovog podražavanja Isusa za sva vremena! Crkva ga je smjesta proglasila »nekompetentnim« i raspopila. Jeftino je prošao, jer su mu župljani oprostili gubitak Cadillaca i troškove popravka bungalova, koji je djelomice ostao demoliran zbog stanovanja onolike djece!

Gomesov konflikt sa Crkvom nije se, međutim, na tome zaustavio, On je samostalno nastavio obilaziti jadne i bolesne, i dalje ustrajući da svećenik treba kopirati Krista, a u tom mukotrpnom poslu ubrzo su mu pomogli i drugi ljudi, koji su kao i on mislili, čak protestantske i židovske vjere! U bijednom narodu ilegalno okupljenom oko bogatih predjela Californije, ostao je do danas znan kao Padre Gomes (otac Gomes), iako više nije svećenik. U međuvremenu se ozbiljno posvetio znanosti i postao doktor psihologije i religije. Ovaj vrsni poznavatelj ljudske duše, koji se bavio i nekim stvarima koje Crkva striktno zabranjuje, sa odušuvljenjem je pristao da se sa mnom sastane tijekom priprema snimanja filma »Planeta Žena«, u kojem sam bio scenograf.

- Doktro Seffer mi je o vama ispričao bajke i kaže da ste Isus u trapericama!
- kažem mu dok se rukujemo.
- Dr Seffer je jedan pristojan i ljubazan znanstvenik - ograđuje se preplanuli Padre Gomes - A što se mene tiče ja nisam vrijedan niti Isusovog pogleda!
- A ja imam dojam, gospodine, da vas On svo vrijeme veoma pozorno promatra!

Točno takav je bio naš prvi susret. Ukratko sam iznio gospodinu Gomesu moju teoriju o paralenom svijetu, kao i namjeru da o tome napišem jednu popularnu knjigu. Zapeo sam kod reinkarnacije i potrebna mi je njegova znanstvena pomoć.

- Što vas zanima?
- Kako ste vi shvatili »Knjigu života i smrti« o kojoj se govori u romanu Karma, odnosno na koji se način obavlja odabiranje »povratnika« u ovaj život?

- Oni, bjelodano, imaju neku vrstu nebeskog kompjutora u koji su uneseni podaci o svakom rođenom čovjeku na ovoj planeti. Pokraj točnog sata njegovog rođenja, tamo je zapisan cijeli njegov život, kao i okolnosti pod kojima je prekinut. Kada čovjek umre i prijeđe u paralelni svijet, tamo mu prikazuju kratak »film« njegovog života, podsjećajući ga na dobre ili loše trenutke koje je imao. On sam mora tamo zaključiti, da li je sposoban za daljnji napredak, ili se mora vratiti na »doškolovavanje«!
- Na što bi mogao sličiti taj »nebeski kompjutor«?
- To je vjerojatno neki sistem povezan sa položajem nebeskih tijela u našoj galaksiji.
- Mislite na neku vrstu astrološkog kalendara?
- Ne doslovno - ograđuje se Padre Gomes. - Ali kako su nebeska tijela neprestalno u pokretu u odnosu na našu planetu i razna vremena u kojima su pojedinci rođeni, veoma je teško naići na dva bića rođena u isto vrijeme i u istom trenutku i na istom mjestu! Gak ako su i trojci, medu njima postoji vremenska razlika! Tako se pouzdano zna da je John rođen u pet i trideset a Bob u pet i pedeset pet a Linda u šest i petnaest!
- Zašto je to važno? - zanima mene.
- Kada je djevojka povela Valdesa** da pogledaju u Knjigu života i smrti
- podsjeća me Padre Gomes - ona mu je rekla da sada moraju pronaći za njega »pogodno vozilo« za povratak u ovaj svijet! Kako je to uradila? Budući je znala pod kojim je uvjetima mladić ubio svoju žrtvu, djevojka je morala

** Lik *iz* knjige »PRIČA O KARMI« pogledati u tu »knjigu« u kojoj su već ispisani svi naši životi, prošli, sadašnji i budući, do kraja našeg vremena. Tako je tražila najprije spol, odnosno djevojku, budući je jedna od Valdesovih žrtva bila mlada američka novinarka. Ustvrdila je da će se za šest godina roditi u tom i tom gradiću djevojka koja će postati novinarka. Potom su pristupili razgledanju životnog »filma« te buduće osobe. Tamo su otkrili da će mlada djevojka raditi za jednu znamenitu TV mrežu koju će je poslati u tajnu misiju u El Salvador! Tu je na žalost i kraj filma u životu te nesretne osobe, jer vidimo da će je CIA tamo izručiti vladinim agentima, kako bi je spriječili da iznese u javnost jednu veoma ružnu istinu o tamošnjem ratovanju.

Vojnici je navode u zamku i tamo je brutalno siluju i na kraju ubijaju. Djevojka koja je zadužena da vodi brigu o mladićevoj karmi, predlaže mu da se vrati u život kroz tijelo te djevojke, jer je njezina sudbina veoma slična sudbini mlade novinarke koju je Valdes silovao i ubio!

- Polako! - molim ga ja za stanku, jer me počinje boliti glava od nekoliko stotina pitanja koja mi naviru. - a što će se dogoditi sa duhom te siromašne djevojke iz budućnosti?

- Ne razumijete! Ona još nema duha. U pitanju je samo »video ploča« njezinog tjelesnog života! Tek nakon što je od Valdesa dobila suglasnost da pristaje, djevojka je ubilježila u »knjigu« da je »vozilo«, odnosno djevojčino tijelo - zauzeto! To je učinila iz praktičnog razloga da bi drugi znali da će to tijelo biti zauzeto! Više nije na raspolaganju!

- Pokušavam - trljam čelo. - Ostaje još neobjašnjeno što bi se dogodilo sa tim tijelom u budućnosti da ga Valdes nije »rezervirao«?

- Ništa! Naselio bi ga duh osobe kojoj je »od početka« bilo namjenjeno.

Ponovno sam prisiljen zamoliti ga za kraću stanku. Nije mi, naime, jasna »mehanika naseljavanja« tih tijela budućnosti. Padre Gomes je tako prisiljen da se, zbog vas i mene, vrati nekoliko milijardi godina-unatrag!

- Kada je u prvotnom raju došlo do »pobune« i odvajanja od Boga pojašnjava mi on - svi oni koji su krenuli sa vragom pristali su, samim time, da budu rođeni u materijalnom svijetu. Kako ne bi došlo do »gužve« i raznih nesporazuma, svi smo izvukli neku vrstu lutrijskih brojeva! Samo Bog i njegovi anđeli su znali tko će postati tko! U knjizi života i smrti već su bili uneseni svi brojevi i njihove sudbine! Tako je broj »jedan« postao Adam, odnosno prvi čovjek, odnosno prvi duh koji se »uselio« u jedno od tijela čovjekolike životinje! Tako su neki od nas postali vojnici, neki su se rodili kao budući lopovi, neki kao kraljevi i tako dalje. Iz povijesti vidimo, da su mnogi kraljevi, Pape, prinčevi i drugi ljudi »visokog roda« bili u stvari pravi kriminalci! To je zato što smo mi SVI odmetnici od Boga, odnosno sljedbenici vraga! Da smo bili bolji i pametniji, ostali bismo pokraj Boga. Kao što su nekada kriminalce iseljavali na daleki kontinent Australiju, tako je Bog iselio nas u ovaj materijalni svijet!

- Mi se, dakle, nemamo nikakvog prava žaliti na našu sudbinu, zar ne?

- Prirodno da nemamo, pa to je u stvari točno ono što smo htjeli kada smo za vragom krenuli! Neizvjesnost, strah, borba za život i smrt,

grijeh, razni užici, strasti, žudnja za vlašću! Mi nemamo prava niti pisnuti!
- U redu - shvaćam ja. - Znači, kada je Valdes rezervirao tijelo te buduće novinarke, duh kojem je ono bilo dodijeljeno na toj »pra-lutriji« pomiče se za jedan broj?!
- Konačno ste shvatili! - hvali me Padre Gomes. - Taj originalni duh nema što izgubiti, jer je upravo »za dlaku« izbjegao užasnu sudbinu. Zahvaljujući mladiću zvanom Valdes, naravno. Nakon što je Valdes pristao umrijeti strašnom smrti umjesto njega, ovaj će postati slijedeći broj, tko zna tko i što! Možda će završiti kao mlada učiteljica u nekom planinskom selu i doživjeti mirovinu u 65. godini. Njemu je to svejedno, jer nema pojma o svojoj sudbini. Rizik života i smrti je dio naše egzistencije od kada smo krenuli sa vragom. Ponekad, kada pomislim do koje smo mjere mi nemoćni...!
Obojica šutimo nekoliko dugih trenutaka...
- Znači - vraćam se ja problemu - kada se Valdes u budućnosti ponovno rodio, ali sada kao djevojčica u tom malom američkom gradu, on nema pojma tko je i zbog čega je!
- Onog trenutka kada se rodimo, odnosno naš duh zaposjedne naše novo tijelo, svo se naše sjećanje »briše« - pojašnjava mi moj sugovornik. - Dvadeset i osam godina će ta djevojka živjeti, i tek nakon što je ponovno umrla vratilo joj se svo izgubljeno sjećanje. Kada su joj ispalili metak u usta i ona konačno napustila svoje izmučeno tijelo, shvatila je da je ona u stvari Valdes! Kao što znamo, bilo mu je potrebno još dugo vremena da se duhovno ponovno pripremi za novi nesretni život i kraj!
- Iz romana Karma se vidi, da nije dovoljno samo vratiti život osobe koju ste ubili, već da se mora trpjeti, patiti, mučiti, školovati se, boriti za napredak, odnosno da se treba odživjeti sve ono što smo prekinuli oduzimanjem nečijeg života.
- Kako bismo, inače, shvatili svu besmislenost i užas grijeha koji smo počinili. Čovjek othrani dijete, školuje ga, odgaja ga, zavoli ga, planira njegovu budućnost, raduje se njegovom uspjehu ili napretku u karijeri, a onda jednoga dana čuje da mu je kćer brutalno silovao i zadavio neki obijesni mladić, nekakva budala koja ne zna što će sa sobom od nerazumnog gnjeva i dosade!
- Pa ipak - napominjem ja - kažu da se samo deset posto ljudi vraća u ponovni život. Kako vi to vidite?

- Većina ljudi živi mirnim i koliko-toliko normalnim životom. Istina, ponekad se naljutimo, ponekad pozelenimo od zavisti ili mržnje, ali se većina nas postidi i odmah pokaje. Brzo shvaćamo da je taj i taj uspio jer je bio vrijedniji i sposobniji od nas ili jednostavno mudriji. Rijetki su oni, koji tuđi uspjeh ne mogu lako »preživjeti«. Takvi često pribjegavaju nasilju. Skloni su prebiti čovjeka, jer im je ispred nosa ugrabio lijepu djevojku ili mu zapale kuću, jer je ljepša od njihove. To su veoma ozbiljni prekršaji i veliki grijeh. Zbog takvih se stvari mora vraćati, patiti i teško otplaćivati. Na sreću, takvih je budala svega deset od sto.
- Što se događa sa ostalima?
- Budući da svatko ima pravo samo na jedan »normalan« život, većina nas, kada prijeđemo na onu stranu - čekamo!
- Što čekamo.
- Kraj vremena! Tada će, kažu, doći do suda. Svatko će biti nagrađen prema zaslugama. Bog će od onih »kojima je najviše dao najviše i tražiti«. Znate li što to znači?
Odmahujem glavom, a on pojašanjava:
- Pretpostavimo da ste izvukli »broj«, koji će u ovom životu biti kralj! Bože, kakva fantastična mogućnost da se pomogne tisućama gladnih, jadnih i nemoćnih! No umjesto da se brine o dobrobiti svoga naroda, ovaj se duh toliko opije vlašću i toliko zanese bogaćenjem i raznim rasipnim proslavama, da još više osiromaši svoju kraljevinu. I tako, umjesto da siromašnima gradi stanove, nepismenima škole, putnicima puteve i željeznice, počinje okradati vlastitu zemlju i trpati u trezore silna bogatstva oteta od svog naroda. Takvoga će Bog sigurno pitati »Što si učinio s vlašću i novcem koje sam ti dao?«
- Znači, »blago siromašnima duhom jer je njihovo kraljevstvo nebesko«
- zaključujem ja drugom frazom iz Biblije.
- To je veoma zamršena fraza! - upozorava me Padre Gomes u kojem se budi nekadašnji svećenik. Tu se nikako ne misli na »mentalno zaostale« duhove. Tu se misli na one prostodušne milione ljudi koji su došli na ovaj svijet bez velikih talenata ili misaonih sposobnosti. Jer visoko inteligentni ljudi veoma često moralno posrnu zbog prevelikog znanja koje im je dano.
- Poput znanstvenika koji su oslobodili nuklearnu energiju? - pokušavam ja nagađati.
- Pa ... mislim da će nekim od tih ljudi biti veoma neugodno. Ne stoga

što su je otkrili nego zato što su je na pogrešan način i kroz pogrešne ruke oslobodili. Ja sam apsolutno uvjeren da tisuće drugih civilizacija također posjeduju nuklearnu energiju, ali je ona za njih kao što je ugljen nekada bio nama! Običan izvor energije. Samo mi ljudi rabimo tu užasnu snagu za uzajamnu prijetnju i eventualno samouništenje!
Vraćam pogled na malu listu u rukama...
- I umrli i »zamrli« pričaju o nekakvim neknadnim »razinama« na koje se treba popeti ako se želi vratiti Bogu. Sto ste vi načuli o tome?
- Mislim da se tu radi o progresiji čiste svijesti. Kada čovjek umre on ima dvije mogućnosti. Da ostane gdje je, odnosno u stanju stagnacije, ili da se nastavi nadograđivati. To može na nekoliko načina: nastavlja pomagati onima koji umiru i nastavlja dobra djela koja je činio i u životu. Pojašnjava im gdje su, pomaže im shvatiti da su još uvijek živi, ili ih uči kako da nastave dalje ... Potom, nakon što se dokazao na tom poslu, šalju ga na »višu razinu«, odnosno drugu poslije smrti. Tamo još više uči i od tamo ga još mogu vratiti ako treba u ovaj svijet. Ne za kaznu, naravno, nego kako bi svojom genijalnošću pomagao ljudima na zemlji. To bi mogao biti neki veliki znanstvenik, umjetnik, pisac, muzičar, bilo kakav talent koji »duhovno« oplemenjuje! Ja osobno mislim, da je Isus bio jedan od takvih genijalnih mudraca filozofa i da je svojevoljno došao na zemlju!
- Vi dakle, vjerujete da »ultragenijalni« umovi dolaze sa tih viših razina?
- Najvjerojatnije. *Zatim, što* se više odlazi, to se dobijaju *veća* i odgovornija zaduženja. Potpuno sam uvjeren da su super-svjesni duhovi, poput Isusa, Ghandija, ili Majke Tereze bili poslani sa tih »viših razina«! Ali obzirom na nisku razinu naše svijesti, njihov je zadatak užasno težak.
- Zašto smatrate da smo toliko niske svijesti, a već smo osobno ili pomoću satelita istražili sva obližnja nebeska tijela našeg Sunčevog sistema!
- Za posljednjih deset godina mi nismo duhovno istinski napredovali niti za jedan palac! još uvijek se ubijamo, kada se ne možemo sporazumjeti. U početku smo se probadali kamenim kopljima, a sada se probadamo olovnim kuglama. U usporedbi sa nekim super civilizacijama, za koje sam uvjeren da postoje, mi smo vjerojatno, jedva pripitomljene životinje. Samo da vas podsjetim na pojave masovnih ubojica, poput užasnog Henry Lee Lucasa. Valdes iz

romana Karma, pravo je nevinašce u poređenju sa ovim groznim čovjekom!
Ovdje moram za naše čitatelje ukratko iznijeti slučaj masovnog ubojice Henry Lee Lucasa, nedavno otkrivenog u Sjedinjenim Državama i to na krajnje neobičan način. Uhićen je u Austinu, savezna država Texas, zbog nošenja neprijavljenog revolvera. I dok je tako čekao u mjesnom zatvoru na suđenje, Lucasu se, prema vlastitim riječima, odjednom u uglu ćelije prikazala neka »prikaza od čiste svjetlosti«! Mislio je da sanja, ali mu se ta prikaza obratila glasom koji je samo on čuo i naredila mu da prizna sve svoje zločine! Lucas je odmah pozvao šerifa i zatražio, da da izjavu. Došao je zapisničar i on je počeo pričati kako je po USA i Canadi pobio oko tri stotine žezdeset ljudi! Mislili su da im se ruga, ali je svejedno pozvana federalna policija, koja je sa više pozornosti saslušala Lucasa i počela uspoređivati njegove grozne opise sa nerješenim slučajevima raznih ubojstava. Bili su zaprepašteni, jer se Lucas prisjećao potankosti sa velikom jasnoćom. Trudio se prisjetiti se svake žrtve i mjesta na kojem je zločin izvršen. Do sada je potvrđeno dvije stotine šezdeset zločina, od toga dvadeset osam izvršenih u Canadi! Lucasovo je priznanje potreslo Ameriku, osobito njegove izjave u svezi sekte kojoj je pripadao...
- Da - potvrđuje Padre Gomes - u pitanju je skupina ljudi koji sebe smatraju Sotononim izvršiteljima i nazivaju se »Ruka smrti«! Pošto je vražji cilj da uništi što više duša, oni su to činili u njegovo ime. Lucas je ispričao istražnoj komisiji, da je on »običan« član sa ne baš zavidnim rekordom, jer on poznaje neke članove sekte, koji su pobili svojom rukom i po tisuću i više nedužnih osoba, poglavito mladih ljudi koji su nailazili duž autoputeva! Obično bi ih povezli sa sobom, a potom pod prijetnjom oružja izvodili u neki usputni šumarak i jednostavno ubili metkom u zatiljak. Djevojke bi prethodno silovali, a izgleda da su neke silovane i nakon ubojstva! Možete li, dakle, zamisliti mrak i užas jednog takvog uma, odnosno duše? Sto mislite kakva »karma« može čekati jednog Lucasa ili njegove prijatelje?
- Kako objašnjavate nenadano Lucasovo priznanje?
- Priznajem, ta me pojedinost zbunjuje. Mislim da mu se mora vjerovati kada govori o nenadanoj prikazi Isusa, jer on smatra da je ta osoba od svijetlosti bila Isus. Rečeno mu je da mora prestati sa svojim nerazumnim zločinima i sve ih priznati. On se, čini se, konačno ozbiljno uplašio i smjesta sve priznao. A da mu se ta prikaza nije

ukazala, bio bi uvjetno pušten iz zatvora za tjedan dana!
- Ipak - priznajem Pedre Gomesu - ukoliko zaista karma kao takva postoji, ne čini li vam se da je to najužasnija igra života i smrti?
- Oni koji su za života »sijali smrt«, neka je budu spremni i »žeti«! mudro mi odgovara moj sugovornik. - Oni koji su sijali bijedu i nesreću, neka na njih budu i spremni, kada na njih dođe vrijeme! I u našoj se dimenziji za sve što želimo mora najprije platiti. Za kruh, benzin, stan, zabavu, piće! Da bi se »kupio« život vječni, mora se najprije mnogo trpjeti. Zato što nam je bio poklonjen, ali smo ga bacili Bogu u lice!.

Postavljam mu posljednje pitanje:
- Kako i kada smatrate da dolazi do »useljavanja« duha u novorođenče?
- Znam o tome vjerojatno isto koliko i vi. Iz onoga što sam naučio od drugih, vjerujem da duh ne može »opsjednuti« novo tijelo prije nego što se bebi ne razvije u potpunosti mozak! Znači, tijekom nekoliko tjedana. Jer srce se razvija prvo, ali ono je, ne zaboravimo, samo obična pumpa koja opskrbljuje tijelo gorivom. Duh se ne može naseliti u srcu, nego se mora smjestiti unutar mozga. Kako je mozak neka vrsta biološkog kompjutora, duhu je lako služiti se njime iz centra, odnosno iz neposredne blizine.

- Da li to, ako sam vas pravilno razumio, znači da bi se u doglednoj budućnosti duhovi mogli »useljavati« i u kompjutore?
- Uzeli ste mi tu misao iz usta! Gotovo sam uvjeren da će u skoroj budućnosti iz jednog od takvih IBM-ovih aparata »progovoriti« duh nekog pokojnika! Ali ne zaboravimo, to zaista mora biti savršen aparat, gotovo identičan ljudskom mozgu!
- Znači u nekim super-civilizacijama takve stvari već postoje, zar ne?
- Posve sam uvjeren, da se kod njih »prenose« umovi velikih znanstvenika i genijalnih duhova u slične aparate iz kojih po potrebi pomažu drugima da rješe tekuće probleme.

Nakon što je naš razgovor nenadano krenuo u smjeru kojem nema kraja, pokušavam se zaustaviti odmah tu:
Imate li na kraju neku poruku za moje čitatelje?
- Imam .... Ako ikada naiđu na polju na usamljenog mrava i primjete ga, neka ga nikako ne zgaze. Ako uvide da moraju zbog toga čak iščašiti nogu, , neka je radije iščaše. Neka je, ako je potrebno i slome, samo neka ga namjerno ne zgaze. Neka pomisle kako postoji ozbiljna mogućnost da će ih jednoga dana, negdje u nepoznatoj budućnosti,

natjerati da ponovno stvore tog mrava. Ja sam grubo izračunao, da bi nam uz svu današnju tehnologiju i znanstvena sredstva i znanja, trebalo otprilike deset tisuća godina da ponovno stvorimo jednu takvu jednostavnu životinjicu!
Još ćemo se u slijedećim poglavljima susresti sa ovim interesantnim »svecem u trapericama«.

Povijesni pregled

Čini se da je čovjek još od svog »postanka« vjerovao u paraleleni svijet i mogućnosti preseljenja duša iz jednog fizičkog oblika u drugi. O tome nam ne svjedoči samo najranija pisana povijest, već i ona »slikana«!

Još je pračovjek slikao životinje po kamenim zidovima svojih primitivnih prebivališta, a onda bi ispred njih izvodio nekakvu vrstu religioznih igara, ispričavajući se time »dušama« pobijenih životinja. Ispod tih primitivnih slikarija prinošeni su razni pokloni, jer se vjerovalo da su duše pobijenih životinja prešle poslije smrti u slikarije!

Prastara plemena američkih Indijanaca su također oduvijek vjerovala, da se duša poslije smrti seli u »vječna lovišta«! Eskimi sa Grenlanda danas vjeruju da je čovjek sačinjen od svoga tijela, duše i imena. Kada tijelo umre, duša se seli u neku drugu formu, a ime prelazi na novorođeno dijete! Zagrobni život bio je znan i starim plemenima Inka, Maležana, Papuanaca i urođenicima sa Fijija i Bornea.

Libanonski Druzi, Bengalci i mnogi Burmanci vjeruju u ponovno rođenje, kao i mnoga afrička plemena Mandinga, Zulu, Joruba i Bantu. Poznato je da su još osnivači prastarog Egipta polagali svoje mrtve u grobove - u dijelovima! Kako bi ih spriječili da se »vrate«, odsjecali bi im glave i udove. Time su ih »prisiljavali« da ostanu na »drugoj strani«.

Kasnije, Egipćani iz faraonskog doba nastavili su ovo vjerovanje svojih pra-otaca i počeli uz mrtva tijela ostavljati i osobne stvari pokojnika, čak i hranu. Bili su čvrsto uvjereni, da će time olakšati duši umrloga daljnju egzistenciju u onom životu. Kasnije je došlo do čuvenog balzamiranja tijela, samo iz želje da se i ono sačuva za budući »život iza smrti«. Egipatski su svećenici također vjerovali u osobite duhove »voditelje«, koji sa one strane života čekaju na čovjekovu dušu i pomažu joj da prijeđe iz ove dimenzije u drugu!

Uslijedile su istočnjačke religije poput hinduizma i brahmanizma, koje su propovijedale reinkarnaciju kao sredstvo da se iz »nižih razina« postupno prijeđe u »više duhovne sfere«! Sikhi, koji su se izdvojili iz

hindu grupe i poprimili nešto od Islama, također vjeruju, da se pomoću učestalih reinkarnacija duša »filtrira« i usavršava dok ne postane dovoljno dobra i čista za konačan »put u vječnost«! Buddha, koji je svoju doktrinu ubrzo proširio iz Indije u Kinu, Burmu, Japan, Tibet i jugoistočnu Aziju, učio je da ne postoji mogućnost da se naša zla djela izbjegnu, već ih se moramo odricati ili ih otplaćivati kroz bolna i duga razdoblja reinkarnacija. To traje sve dok se duša ne nade u stanju nirvane, odnosno ravnodušnosti. Ovo stanje nastupa nakon stečene mudrosti, a nju stječemo uzastopnim iskustvima iz ranijih života! Ulaskom u stanje nirvane, duša se konačno oslobađa svih neugodnih veza sa materijalnim svijetom i tek je tada sposobna za prelazak u više duhovne sfere! Odnosno, za ponovni povratak Bogu, kako smatraju kršćani.

Grčki filozofi poput Platona, vjerovali su da su sve naravi (na svijetu) posljedica nečije ideje o idealnoj formi, koja je samo po sebi privremena i u ovom svijetu samo služi za prijenos znanja i ideja sa generacije na generaciju. Znači, kada prestane postojanje svijeta u nama će ostati ideja o njemu i idealnim formama, koje smo kroz život saznali i upoznali. Aristotel je, također vjerovao u reinkarnaciju, ali je :a razliku od svoga slavnog učitelja, imao osobnu toriju o ulozi duše u materijalnom svijetu.

Stari Zidovi su vjerovali u seljenje duša iz tijela u tijelo, o čemu se osobito počelo govorkati poslije Isusovog rođenja.. Mnogi su, naivno, smatrali da je Isus ne samo obistinjenje ranijih proročanstava, već da je on, »reinkarnacija« nekog od starih židvoskih proroka - mudraca. Sam Isus je jednom zapitao svoje apostole: »Sto kaže narod, tko sam, u stvari, ja« Poslije Isusove smrti i »uskrsnuća« staro vjerovanje u besmrtnost duš još je više učvršćeno. A ne zaboravimo da je Isus neprestano govorio i podsjećao svoje sljedbenike, da će se »ubrzo« vratiti«! Na što je drugo time mislio, nego na osobnu reinkarnaciju'

Do koje je mjere vjerovanje u reinkarnaciju bilo rasprostranjeno, najbolje nam svjedoče oštre mjere poduzete od strane Drugog Svetog Sinoda u Konstantinopolisu. Već je taj drugi savjet bio bojkotiran od strane rimskog Pape, zbog nesuglasica oko »krojenja« budućeg izgleda Biblije. Tako je sinod bio prisiljen oštro osuditi vjerovanje u reinkarnaciju duše, a oni koji budu u takvu »monstruoznost« i dalje vjerovali, biti će anatemizirani! Svi tekstovi iz Starog i Novog zavjeta, koji su se odnosili na reinkarnaciju, tada su izbačeni, zajedno sa

mnogim drugim važnim podacima iz Isusovog ranijeg života. Tako je došlo do današnjih »praznina« u Bibliji, koje su za Crkvu mnogo opasnije nego da je unutra ostavljena prava istina. Budući se već tada, očigledno, rađala o budućem Rimskom Carstvu, crkvenim je očima onoga doba bilo neobično stalo da Isusa »internacionaliziraju« kako bi svoje ideje lakše »prodali« širom svijeta. Kako bi se omalovažile ideje i učenja ostalih svjetskih religija, potenciran je Isusov »međunarodni« karakter. Tako saznajemo, da je Isusa poslao osobno Bog, kako bi spasio ostali »bezvjerni i krivo zavedeni svijet«.. Stvarana je imperija koja će imati isključivi monopol na kršćanstvo
- 2000 godina!

Pa ipak, unatoč strašnim anatemama, bilo je »otpadnika« upravo unutar tog kršćanskog tijela. Tako je Sveti Augustin, rimski redovnik čvrsto vjerovao i propovijedao besmrtnost duše i njezino »seljenje« prema potrebi. Završio je u Engleskoj po kojoj je obraćao tamošnja plemena u kršćanstvo, postavši 601. godine prvi arhibiskup od Canterbury. Vjerovanje u reinkarnaciju duša povratilo se u Srednjem vijeku. Medu teolozima onoga vremena, koji su vjerovali u seljenje duša iz tijela u tijelo, nalazili su se i Sveti Francis, irski redovnik Johan Scottus i dominikanski redovnik Thomas Capinella.

Sa Srednjim vijekom prestaje razdoblje »vjerovanja«, a započinje razdoblje »pojava« reinkarnacija. Da se samo podsjetimo na Dalaj Lamu, koji se potvrđeno vratio u ovaj život - četranest puta! Svijet je čini se, po prvi put bio uzdrman i zapanjen pojavom glasovitog »infanta iz Lubecka« u Njemačkoj. Dijete je, kažu, progovorilo već poslije nekoliko sati poslije rođenja! Sa prvom godinom starosti već je poznavao sve značajnije događaje iz Starog zavjeta! U drugoj je godini uglavnom znao cijelu Bibliju i sve glavne događaje iz dotadašnje povijesti svijeta! Sa navršetkom treće, uz njemački, govorio je latinski i francuski! Za »čudo od djeteta« čuo je i danski kralj, koji je poželio vidjeti ga na svom dvoru. Dijete je u četvrtoj godini predvidjelo svoju smrt, što se i obistinilo. Samo jedno pojašnjenje postoji za ovakve slučajeve: Nečiji veoma učen i obdaren duh našao se u tijelu njemačkog djeteta, ali su prilikom porođaja popustile »veze« između njegove ranije memorije i sadašnjosti i dijete se jednostavno počelo sjećati svog ranijeg nakupljenog znanja!

Otprilike u isto vrijeme, u Francuskoj se rodio Jean Cardiac. Već sa tri mjeseca starosti poznavao je cijelu abecedu, sa godinu dana je

govorio, sa dvije je naučio latinski, sa tri engleski a sa četiri je već dobro vladao grčkim i hebrejskim! Prije no što je umro u sedmoj, također je svladao nekolikim umjetničkim vještinama. Čovjek se na kraju mora zapitati zašto su još naši praroditelji, a poslije njih čitave generacije, vjerovali u život poslije smrti, odnosno u »besmrtnost duše«. Oni, koji ovu materiju poznaju malo bolje od nas, tvrde da je to prirodno, jer su još prvi duhovi prenijeli u podsvijest svoje osjećaje iz paralelnog svijeta i iako nejasno, »znali« su da je život kao takav, u stvari, neprekidna nit svijesti. Njihova prirođena pretpostavka danas sve više dobija znanstveni oblik koji su sramežljivo nazvali - parapsihologija. Zašto se stidimo našeg »božanskog« podrijetla, pitaju ti znanstveni umovi? Zašto se odričemo Boga kao našeg tvorca? Do kada ćemo izigravati prkosnu, zločestu djecu koja nisu u stanju priznati »glupost« počinjenu u prapočetku?

SVJEDOČENJA *ZAMRLIH* *Što je to smrt?*

Smrt je kraj čovjekovog postojanja u ovom svijetu. To je, kao što vidimo, jedna veoma jednostavna definicija iza koje nema više ničega, jer, iza smrti nema ničega! S medicinskog stajališta, to je prekid svih fizioloških funkcija. Svijest postaje trenutno ništavilo, a tijelo se počinje raspadati u prah i pepeo. Da li je to upravo tako? Jesmo li baš sigurni da je to kraj? Čini se da nismo, jer je prije tri godine oformljena jedna visoka znanstvena udruga koju čine dvije stotine pedeset zapadnih psihijatara, psihologa, filozofa i kardiologa, s jednom jedinom svrhom: da se istraži ima li ili nema osnove vjerovanju, da je nama znana fizička smrt samo »sredstvo« pomoću kojeg se ponovno vraćamo u jedan drugi, sa nama paralelni, višedimenzionalni sistem.

Na osnovi pozorno prikupljenih i dvostruko provjerenih svjedočenja tisuću i pet stotina »zamrlih« osoba iz svih krajeva takozvane zapadne hemisfere, ovi su znanstvenici došli do slijedećeg generalnog zaključka:

»Klinička smrt je rijedak fenomen neuspjelog odvajanja duha od tijela«! To znači, da većina bolesnih umire brzo i »bespovratno« jer su im se prilikom umiranja potpuno prekinule »veze« duha sa tijelom! A kada se to dogodi, duh se više nikada ne može vratiti u nekadašnje tijelo ili ga »opsjednuti«. Tu je kraj. Tijelo odvoze na groblje, a duh prelazi u »paralelni svijet«, nama još nepoznatu i neistraženu dimenziju.

Na pitanje novinara, kako su došli do tako jednostranog objašnjenja, predstavnik te visoko specijalizirane znanstvene skupine je odgovorio:
»Prihvatili smo svjedočenja »zamrlih« na isti način i sa istom ozbiljnošću, na koji bi ih prihvatio i svaki zemaljski sud! Jer, kada se na sudu pojavi tisuću petsto svjedoka koji tvrde da su vidjeli i čuli to i to, mora im se povjerovati, zar ne?«
, Ovi su znanstvenici, dakle, povjerovali svim tim nekadašnjim pacijentima, koji su se nekim čudom »vratili iz mrtvih« i na osnovu čijih svjedočenja su stvorili sliku onoga što se sa njima događalo u tim kritičnim trenucima između života i smrti. Bez obzira na starost, spol, vjersko uvjerenje ili razinu obrazovanja, svi ovi zamrli pacijenti opisali su jedno te isto iskustvo sa neznatnim varijacijama:
»Čovjek umire... Nakon što je dosegnuo točku najvećeg fizičkog i psihičkog stresa, odjednom razgovjetno čuje svoga liječnika kako ga tužnim glasom proglašava - mrtvim! Umirući počinje čuti bučnu zvonjavu i tome sličnu neugodnu buku... Istodobno mu se čini da nekuda propada... Hrli velikom brzinom kroz neku vrstu tamnog tunela ... Odjednom se nalazi izvan svog nekadašnjeg tijela koje promatra iz ugla sobe ili sa stropa... Više nije uzbuđen, naprotiv, sa neopisivim duhovnim olakšanjem on mirno promatra neuspjele pokušaje liječnika i osoblja da ga vrate u život. Ubrzo primjećuje da mu prilaze nekadašnji (pokojni) rođaci, koji mu se blago smješe... Tu se nalazi **i** famozno »biće od svijetlosti«, koje pacijenti - kršćani odmah poistovjećuju sa osobom Isusa! Ovo »super - biće« ga pita o proteklom životu i da li se osjeća potpunim... Ta se konverzacija uvijek obavlja pomoću »misli«, odnosno nekim univerzalnim jezikom, a često se umirućem »prikazuje« i neka vrsta filma iz njegovog života. Ove slike protiču munjevito, ali ih je pacijent svjestan, jer se odnose na dobra ili loša razdoblja njegovog života. Ukoliko oni sa druge strane zaključe, da umirući još nije spreman za smrt, vraćaju ga natrag i on se ponovno nade u svom tijelu. Pokraj kreveta ugleda svog liječnika, bolničarke i eventualno članove **svoje** uže obitelji!«
Zanimljivo, zar ne? A sada ćemo, dragi čitatelji, i za sve vas ovdje navesti nekoliko najzanimljivijih slučajeva iz ovog opsežnog dossiera, kako biste i vi sami mogli doći do osobnog zaključka ili rješenja.

Svjedočenja zamrlih

Edwin Brocker se kasno vraćao u svoj New Yorški hotel. Mirno je prošao kroz osvjetljeno predvojre, dobacio nešto snenom vrataru i bez

ikakvog predosjećaja ušao u otvoreno ali mračno dizalo, koje ga je spremno čekalo. Sijalice u dizalima često pregore, ali je zato jasno svjetlila kontrolna ploča s brojevima katova. Prije no što je Edwin uspio pritisnuti gumb, osjetio je snažan ubod nožem u predio srca, od čega je smjesta izgubio svijest... Bandit koji mu je poslije toga uzeo lisnicu sa pedeset dolara mirno je sišao stubištem **i** neometan išetao iz hotela.

»Probudila mu je neugodna zvonjava ili nekakvo metalno klopotanje« pripovijedao je kasnije. »Ugledao sam iznad sebe reflektore kirurške dvorane... Shvatio sam gdje se nalazim, iako me ništa nije boljelo... Imao sam čudan osjećaj kako se dižem i napuštam svoje fizičko tijelo... Postao sam nevjerojatno lagan... Odjednom se pokraj stola našao moj pokojni brat Harvy ... Oprosti, smješio mi se, ali te moram vratiti natrag... Sa obje me je ruke počeo pristikivati nadolje, odnosno natrag u moje tijelo... Tu sam nekako ponovno izgubio svijest i više se nisam osvijestio sve do kreveta u bolničkoj sobi. Tu su mi liječnici rekli da su me već gotovo otpisali!«

Meli Zimmerman, prometni policajac iz Arizone, nalazio se tog vrućeg poslijepodneva prikriven u svom vozilu nedaleko od važnog raskrižja na međudržavnom autoputu broj 88. Radioni su ga upozorili da zaustavi ukradeno vozilo koje će mu naići iz smjera Phoenixa. U ludoj trci koja je uslijedila, mladi i bjelodano nedovoljno iskusan policajac je izgubio kontrolu nad svojim automobilom. Svom je snagom udario u drvo pokraj puta i izgubio svijest...

»Kada sam ponovno došao sebi«, tvrdi on, »nalazio sam se u grupi promatrača. Svi smo stajali oko nekog slupanog vozila, a na zemlji je ležalo tijelo nekog policajca... Kada sam shvatio da sam to u stvari ja, počela me loviti panika. Na sav sam glas počeo »vikati«, ali me nitko nije čuo.... Zatim sam počeo »drmusati« ljude pokraj sebe, ali sam sa užasom shvatio da moje šake »prolaze kroz njih«! Uto je sa autoputa sišla neka mlada plavuša, koja se bez razmišljanja spustila na zemlju pokraj mog tijela i započela me vraćati u život načinom usta na usta... Čim mi je udahnula prvu količinu zraka, počela me zaokupljati tama i osjetio sam oštar bol u glavi. Kada sam ubrzo otvorio oči, ugledao sam na sobom onu istu plavu djevojku, za koju se kasnije ispostavilo da je bila bolničarka«.

Mary Robbins iz Škotske je u tridesetoj doživjela srčani udar. Srušila se na pod spavače sobe, pokraj zrcala, ispred kojeg se do tada mirno

češljala...

»Odmah po gubitku svijesti, pričinilo mi se da nekuda propadam. Kroz neki mračan prolaz ili tunel, poput bunara. Na kraju se nalazila svjetlost koja me odjednom svu zaokupila. Našla sam se ispred osobe od čiste svjetlosti, za koju sam odmah znala da je Isus! Iza njega se prostirala prekrasna zemlja sa velikim gradom koji se presijavao kao da je bio sazdan od samih kristala. Krenula sam prema gradu, ali me je Isus (biće od svjetlosti) zaustavilo blagim riječima da se moram vratiti, jer bi inače, moja još nezbrinuta djeca teško patila i stradala. Osvijestila sam se poslije nekakvog šoka koji je potresao čitavo moje tijelo. Iznad sebe sam tada ugledala dvojicu službenika prve pomoći, koji su me uspjeli osvijestiti kardio-šokovima!«

Tijekom drugog srčanog udara koji je doživjela u bolnici, Eva Santiago iz Midlanda je također klinički zamrla...

»Odjednom sam počela propadati kroz pod bolnice, ili mi se bar tako pričinilo. I već sam pomislila kako ću se ubrzo naći u samom podrumu, kada sam se odjednom našla posred prekrasne livade posute prekrasnim cvijećem! Uspravila sam se iznenađena nevjerojatnom lakoćom novog tijela. Nisam znala kuda da krenem i što da učinim, kada se odjednom, iza mene stvoriše dva čovjeka u nekakvim smeđim ogrtačima... Odmah sam prepoznala svog pokojnog oca i njegovog neoženjenog brata. Nasmješili su mi se i pojasnili da se moram vratiti unatoč želji da ostanem, jer se inače, ne bi imao tko brinuti za moju udovicu majku. Rekli su mi da legnem natrag na travu i zaklopim oči... Kada sam ih ponovno otvorila našla sam se na stolu odjela intenzivne skrbi!«

Ritta Campbel iz Lareda, gotovo se utopila kada je imala osam godina. Vježbala je skakanje u svoj dvorišni bazen i pri tome se onesvijestila od udarca glavom u betonski rub...

»Probudila sam se od nekakve strašne buke u ušima i odjednom ugledala svoje tijelo na dnu bazena. Lebdjela sam iznad same površine bazena i osjećala se beztežinskom. Zainteresirano sam promatrala svoju uzbuđenu majku i nekoliko susjeda koji su me vukli van i pokušavali vratiti u život!« prisjeća se Ritta, sada već majka troje djece. »Odjednom, kao da me je zahvatio nekakav strašan vakuum, nešto kao vrtlog, i počeo me usisavati... Poslije kraće nesvjestice ponovno sam pogledala i našla se na nekoj ledini prepunoj cvijeća. Oko obližnjeg velikog drveta plesalo je petero djece mojih godina.

Kada su me primjetili, prekinuli su svoj veseli ples i krenuli prema meni. Stajala sam zbunjena i ragledala prekrasnu okolicu. Zamijetila sam divno plavo nebo, kao i to da na njemu nema sunca!« To mi niti danas nije jasno jer je sve oko mene jednostavno isijavalo briljantnim bojama. Ut o me onaj vakuum usisao pa sam ponovno izgubila svijest. Došla sam sebi tek u bolnici u kojoj su mi pojasnili da sam »tri puta« zamirala tog kobnog poslijepodneva i da su me jedva spasili!«

Martha Johans iz Amsterdama također je doživjela priču za sebe. Jednog kišnog jutra hitno su je odvezli u bolnicu na prijevremeni porod. Ubrzo poslije carskog reza, vjerojatno i zbog velikog gubitka krvi, Martha je zapala u komu, a potom je nastupila klinička smrt! Ostala je u tom stanju gotovo deset minuta.

»Sam porod, promatrala sam odnekud sa stropa! Jasno sam vidjela kako mi iz rasječenog trbuha vade bebu. Istodobno su primjetili da se gubim i počeli me spašavati... Tada sam počela tonuti u nekakav neopisivi ponor... U ušima mi je zvonilo... Kada se sve to smirlio i zvuk izgubio, shvatila sam da sam »stigla«, ali se još dugo nisam usudila »progledati! »Konačno sam otvorila oči i ugledala ispred sebe ogromna debela vrata okovana željeznim prečkama. Iznad tih masivnih vrata, nalazio se neki zapis na latinskom. Nisam razumjela što on znači. Dvojila sam što da radim, kada sam osjetila nečiju blagu ruku na svom ramenu. Rečeno mi je da zatvorim oči i okrenem se u suprotnom smjeru od tih vrata. Znala sam da sam umrla i da vjerojatno ne smijem vidjeti to biće iza mene. Uradila sam kako je zahtijevao i ubrzo čula oko sebe uzbuđene glasove bolničkog osoblja...«

Točno deset godina poslije ovog neugodnog iskustva, gospoda Johans je u krugu svoje obitelji promatrala televizijski prijenos božične »ponoćne mise« iz Vatikana. Između ostalih pojedinosti, kamere su odjednom prikazale ista ona masivna željezna vrata, koja je ona vidjela tijekom svog kratkog izleta »s one strane života«! Iznad vrata su prikazali isti onaj latinski zapis, za koji je nizozemski komentator pojasnio da znači »VRATA ŽIVOTA I SMRTI«!

Iz ovog se slučaja vidi, da zamrla osoba nije otišla u paraleni svijet poput većine ostali, nego se zadržala na ovoj, zemaljskoj razini, ali tisućama kilometara daleko od svog grada! Nikakvim nama znanim prijevoznim sredstvom nije mogla otputovati do Rima i natrag za deset minuta - osim jednim! Nama nepoznatim!

Leo Martin je iz Rhod Islanda je duže bolovao. Na očigled je gubio

težinu, a sa njom i tek! Veoma je oslabio i počeo povremeno zapadati u neku vrstu kome. Obično bi ga u tim trenucima zaokupila tama ništavila, ali jednog se dana našao na čudnom mjestu.

»Kao da sam pao s neba, našao sam se na divnom proplanku prekrivenom tepihom zelene trave i grmovima poljskog cvijeća neopisivih boja i oblika. Nikada za života nisam vidio ljepši krajolik niti na filmu niti na slici! Zagledao sam se u plavo nebo bez oblaka, jer mi se pričinilo kao da sam iz njega pao. Tada sam primjetio da na tom plavom nebu nema sunca! Svejedno je sve blistalo od jarke svjetlosti i jarkih boja... Stajao sam na poljskom putu pokraj kojeg se protezao kristalno bistar potočić. U susret mi je dolazila neka ženska prilika. Kada se posve približila, prepoznao sam u njoj svoju pokojnu suprugu, nedavno umrlu. Iako je imala preko 60 godina kada je umrla, ovdje mi se učinila veoma mladom i lijepom, kakva je bila u ranoj mladosti. Jedino joj se duga srebrnasto sijeda kosa rasula po ramenima. Nikada prije toga susreta nisam vidio ljepše stvorenje. Blago mi je uhvatila ruku i povela niz put. Tako smo neko vrijeme šetali, a onda se nađosmo pred malim mostom preko onog potoka. Tu smo stali i moja supruga mi je pojasnila, da smrt kao takva ne postoji i da se nisam trebao zbog nje toliko uzrujavati. Ona je i za života mala, da je iskreno volim, pa je i ovdje bila mirna i spokojna. Ona se sada mora vratiti, a ja neka je ne slijedim, jer još nije došlo moje vrijeme. Kada dođe, opet ćemo se susresti i tada ostati zajedno zauvijek! Tužan sam promatrao kako me *to* divno biće napušta i prelazi preko onog mosta. Na drugoj se strani još jednom osvrnula i rukom mi nježno poslala »poljubac«! Tu sam istodobno izgubio i svijest. Ponovno sam došao sebi na operacionom stolu. Zamjetio sam da nitko od osoblja ne vjeruje da ću preživjeti. No ja sam se sada osjećao veoma jakim i ponovno zaljubljenim i željnim života!«

Leo Martin je poživio još punih osam godina i umro je u sedamdeset trećoj godini - u snu!

Medu svakodnevnim pacijentima koji su zbog ovog ili onog medicinskog razloga zapadali u krizu kliničke smrti, nalazila su se i neka, u svijetu znanosti veoma glasovita i slavna imena. Dr Carl Jung, znameniti psihijatar, također se našao u bolnici zbog srčanog udara.

»Odjednom sam se našao na tako velikoj visini, sa koje sam jasno vidio

zemaljsku kugu! Nakon što me je prošao prvi osjećaj panike, ugledao sam ispred sebe nekakvu visoku sjajnu građevinu, nalik našim hramovima. Što sam joj se više približavao, sve više me je nešto vuklo da uđem kroz visoka masivna vrata. Osjećao sam da ću unutra naići na mnoga draga bića iz života i da će mi unutra odjednom postati jasne sve tajne života i smrti. Obuzelo me je nekakvo neopisivo stanje duševnog mira i spokojstva. Pričinilo mi se da sam upravo rješio sve probleme u životu! A onda me je nešto povuklo 'natrag' u nekadašnje tijelo, koje sam ugledao padajući sa visine, i u koje

sam se zaletio svom snagom. Iznad sebe sam ugledao zabrinuto lice mog liječnika... Upravo mi je poticao zamrlo srce injekcijom nekog jakog sredstva od kojeg sam se vratio - zemaljskoj svijesti! Izgleda da mi ovo baš nije godilo, jer će proći još puna tri tjedna prije no što ću zaboraviti predivno osjećanje i iskustvo koje sam imao tijekom svog kratkog izleta izvan tijela. Tri tjedna sam izgarao od želje da ponovno umrem!«

Znameniti francuski glumac Daniel Galen, također se našao u bolnici poslije srčanog udara...

»Osjećao sam oštar bol u predjelu srca, a potom me je progutala neopisiva tama i ništavilo. Pričinilo mi se da sam izašao iz vlastitog tijela. Posve sam jasno vidio liječnike kako se trude oko mene kao i monitor kardio-aparata, koji je bilježio sve slabije otkucaje mog crta! U panici sam pokušao vikati, ali su mi se usta samo nijemo otvarala. Istodobno sam se osjećao sve lakšim, gotovo bestjelesnim! Onda sam iznad sebe ugledao kupolu divnog plavog neba i začuo ugodne zvukove ptica i razdragane djece, koja su se negdje igrala. Shvatio sam da sam »umro« i da se nalazim na putu u raj! Prvotna me je panika sve više napuštala a zaokupilo me je nekakvo ugodno stanje opuštenosti i mira. Kada su me nešto kasnije vratili u život, osjećao sam se razočaranim, želio sam ostati tamo gdje sam krenuo!«

Mary Hudson iz Tulse dovezla se do mjesne bolnice da primi injekciju penicilina protiv jake infekcije sinusa. Imala je 26 godina i nije znala da je alergična na penicilin. Odmah nakon ubrizgavanja lijeka, počela se gušiti, da bi ubrzo izgubila svijest...

»Počela sam nekuda propadati, kao da me zahvatio neki vrtlog. Pomislila

sam - umirem! Tada mi ispred zatvorenih kapaka počne bljeskati neka svjetlost. Kratko sam se kolebala da li da otvorim oči. Kada sam

to konačno učinila, ugledala sam valovitu okolicu neopisive ljepote. Uredna gusta trava mi se pričinila sličnom skupocjenom tepihu, a sva je bila posuta raznobojnim cvijećem. Na vrhovima brežuljaka bile su divne šume. Nebo se plavilo bez oblaka i sva je okolica isijavala neviđenom ljepotom boja. Znala sam, umrla sam i nalazim se u raju. Na proplanku se tada ukazalo neko biće u dugačkom bijelom plaštu, koje je svijetlilo jarkom žutom bojom. Isus, pomislila sam! Tada sam, kao u bunilu, začula vrisak i zapomaganje moje majke »Isuse, spasi mi dijete«! Istog trenutka ona osoba od svijetlosti je nestala, a mene je povukao onaj isti vrtlog natrag u tijelo! Pokraj kreveta sam ugledala svoje uplakane roditelje, presretne što me ponovno vide živu!«

Timothy Clarke se nalazio u patroli u Vijetnamu, kada ih je pogodila granata iz obližnjeg minobacača. Ubila je dvojicu njegovih drugova, a njemu rarnijela obje noge, desnu ruku i dio prsnog koša!

»Našao sam se kao izbačen i: tijela« pričao je kasnije liječniku u vojnoj bolnici. »Lijepo sam vidio bolničare kako me stavljaju na nosila, dok su drugi sakupljali raznesene dijelove mojih drugova i trpali ih u plastične vreće tamne boje. Prije no što su me podigli sa zemlje, prekrili su mi modro lice dijelom moje košulje. Znači, mrtav sam, razmišljao sam. Tada me odjednom zaslijepila briljantna svjetlost nepoznatog izvora. Vjerojatno snažni reflektori poljske bolnice, na čijem operacijskom stolu sam se našao. Kada sam se probudio, pojasnili su mi da sam izgubio obje noge i ruku. Počeo sam plakati... Od užasa pri pomisli da ću živjeti od dvadeset druge godine kao teški invalid, a i nešto od tuge što nisam ostao na »onoj strani«. Znao sam da moje tijelo ima i dušu, jer, kako bih inače mogao sebe onako jasno vidjeti? A ako imam dušu, zaključio sam, tada smrt ne postoji!«

Francisca Bushman je došla u SAD još 1920. s roditeljima njemačkim emigrantima. Be: problema je živjela četrdeset pet godina u Tampi na Floridi, sve do tog kobnog poslijepodneva, kada ju je srušio nenadani srčani udar. Znala je da je voze u bolnicu, tamo je još čula uzbuđene glasove osoblja i očajan glas liječnika: Bojim se da ćemo je izgubiti! A onda ju je progutalo ništavilo...

»Pričinilo mi se, da se smanjujem i propadam u vlastito tijelo! Našla sam se u nekakvom tunelskom bezdanu, kroz koji sam pojurila vrtoglavom brzinom. Odjednom me obasjala do tada neviđena svjetlost. Sigurna sam da u nju očima ne bih mogla gledati, ali u onom fantastičnom stanju mi uopće nije smetala. Prizor koji sam ubrzo

ugledala posve me je smirio. Ispred mene uzdizao se nekakav neobičan grad, sav od bijelog mramora, sa mnoštvom visokih stupova i nebrojenim stepenicama, koje su vodile u smjeru zlatom urešenih dveri! Polako sam prilazila podnožju tih stepenica i tamo se našla oči u oči sa svojim pokojnim roditeljima. Odmah sam ih prepoznala, a otac mi se obratio na njemačkom: Ciska, mi znamo da ti se ovdje sviđa, ali ćeš se morati vratiti natrag! Još nije došlo tvoje vrijeme. Istoga trenutka me je nešto povuklo natrag u moje tijelo koje je poskočilo od kardio-šoka.«

Manvin McMillan, listonoša pred mirovinom, srušio se pred vratima kuće gdje je trebao uručiti preporučeno pismo. Domaćica je odmah pozvala prvu pomoć. Na nesreću, Marwina su odvezli u bolnicu - mrtvog! Bar su tako tvrdili svi elektronski instrumenti za otkrivanje bilo kakvih znakova vitalnosti unutar mozga i tijela...

»Probudio sam se na obali neke rijeke i zagledao u divno plavo nebo bez sunca! Nisam u prvi mah znao što se samnom dogodilo, pa sam pomoslio da sam zaspao pokraj obližnje rijeke, na koju sam često vikendom odlazio u ribolov. Kada sam se uspravio, zamijetio sam da je okolica jednostavno djevičanski čista. Za razliku od naše gradske rijeke, ova je bila poput stakla. S druge se strane uzdizao u nebesa nekakav fantastičan grad od bijelog kamena ili mramora tu i tamo urešen zlatom i kristalima. To se ne može opisati, a nešto slično nisam vidio niti u jednom filmu znanstvene fantastike! Prišao sam malom drvenom mostu i tu stao. Pitao sam se, Bože gdje li se to nalazim? Ugledao sam sa druge strane skupinu razdragane djece. Igrali su se veselo vičući. Po prekrasnoj okolici šetali su stariji, o nečemu ozbiljno razgovarajući. Bože, pa ja sam umro, sinula mi je neugodna ideja. Međutim, nisam se zbog toga osjećao osobito ganut. Naprotiv, »novi svijet« mi se svidio na prvi pogled. Mostu je s druge strane odjednom prišla mlada djevojka neviđene ljepote i nasmješila mi se: »Ako prijeđete ovaj most, više se nećete moći vratiti!« Samo mi je Bog svjedok, koliko sam želio prijeći taj most i pridružiti se onom anđeoskom bižu! Čitavog sam života bio neženja i ne osobito društven čovjek, ali za onom bih djevojkom vjerojatno pošao i u sam pakao! Ali nije me, kako da kažem, »fizički« privlačila. Ne, privlačila me nekom silnom duhovnom snagom, pričinilo mi se da bih mogao provesti sa njom u razgovoru cijelu vječnost! Kada su me na kraju ipak povratili,

osjetio sam jake bolove u prsnom košu i silnu želju da se ponovno vratim u onaj drugi mnogo ljepši i bolji svijet!«

Nije nam poznato, da li je ona ista djevojka sačekala Marwina McMillana i kada je konačno umro tri godine kasnije!

Ovo su bili neki od tisuću pet stotina zabilježenih slučajeva, u koje sam imao priliku zaviriti i prepričati ih za vas. Međutim, zanimljivo je napomenuti, da nisu svi zamrli imali ugodne i »nebeske« vizije s one strane života. Gotovo po pravilu, svi oni koji su sami skrivili svoju smrt, našli su se u posve neugodnoj sredini, koju mnogi od njih poistovjećuju sa paklom!

Elisabeth Ford iz Los Angelesa bila je mlada ambiciozna agentica za prodaju nekretnina. Kada je konačno u dvadeset sedmoj godini pomislila da je pronašla čovjeka svoga života, njezinoj sreći nije bilo kraja. Pet dana prije vjenčanja u stanu je pronašla kratku poruku svoga vjerenika. Pojašnjavao joj je, da nema srca prevariti je, ali je otkrio da je ipak zaljubljen u svoju nekadašnju djevojku sa kojom je upravo otputovao na Havaje! Elisabeth je izašla iz stana, sjela u svoj plavi mercedes i pojurila niz krivudavi autoput u smjeru doline San Francisca. Nakon što je dosegla brzinu od sto dvadeset kilometara na sat, zatvorila je oči, i zaokrenuta upravljač u desno...

»Osjetila sam još izvjesno vrijeme kako se automobil preveće, a potom je uslijedio snažan udarac... Ali ja sam i dalje nekuda jurila sumanutom brzinom. Nekuda nadolje! Kao kad upadnete iz zrakopova i propadate u tamu oceana pod sobom. Odjednom se moj pad usporio, pa sam počela zamjećivati nekakvu promjenu oko sebe. Prvo što sam primjetila bilo je odsutnost boja! Sve je nekako bilo crno-bijelo i maglovito. Iz te čudne magle izranjale su glave ljudi i žena. Otvarali su usta u nemoćnom pokušaju da nešto kažu. Neki su me pokušavali dodirnuti ispruženim rukama. Uhvatila me je užasna panika, pa sam i sama počela otvarati usta »vičući bez glasa«. Bože, plakala sam u sebi, oslobodi me ovog pakla! Što sam ti učinila da me ovako kažnjavaš? Tada sam se sjetila da sam se upravo ubila i da ću ovdje morati ostati za kaznu do kraja. Moj užas je bio toliko velik, da se netko konačno sažalio na moje duševne vapaje i poveo me nekuda za ruku... Ta me je nevidljiva osoba dovela do neke bare, u čiju sam se mutnu površinu zagledala. Osjećala sam da ću tamo vidjeti nešto od iznimne važnosti. Odjednom se u bari, kao na nekom ekranu ukazala slika u boji mog prijašnjeg vjerenika i jedne lijepe plavuše, koja je

sjedila u zrakoplovu pokraj njega. Svaki bi se čas zaljubljeno pogledali i poljubili... Potom se slika »pretopila« u prizor proplanka na kojem je sjedila i razdragano se smijala jedna sretna obitelj. Prepoznala sam sebe, kao i starijeg kolegu sa posla za kojega sam znala da je potajno zaljubljen u mene. Pokraj nas su sjedile dvije djevojčice. Jedna od sedam a druga od pet godina - naše kćeri! Znala sam to, jer sam osjetila da mi prikazuju budućnost koju sam zbog gluposti zauvijek izgubila. Iskrenula sam oči prema tamnom stropu i počela očajno moliti Boga da mi oprosti... Kada sam se osvijestila, pokraj kreveta sam ugledala svoje problijedjele roditelje i onog kolegu sa posla!«

Elisabeth je shvatila poruku. Pravilno je razumjela, da se pokušala ubiti zbog mladića koji nije bio vrijedan tolike pažnje, a odbacila je iskrenu ljubav nešto starijeg čovjeka koji ju je obožavao. Čim se dovoljno oporavila, pozvala ga je na večeru i »zaprosila« ga. Nakon dvije godine dobili su prvu kćer a kada im se, poslije dvije, rodila još jedna djevojčica, Elisabeth više nije mogla izdržati i čuvati tajnu. Ispričala ju je svom suprugu, a on njihovom psihijatru, pa je tako njezin slučaj došao na spisak svjedočenja zamrlih.

Larry Woods je bio mladić prilično neobuzdanih manira. Bio je u stanju posvađati se i potući zbog najmanje sitnice. Osobito u pijanom stanju. Tako je došlo do neugodnog objašnjavanja u jednom baru, nakon čega je uslijedila tučnjava. Larry i njegov prijatelj jednostavno su pobjesnili i poput vukova se bacili na trojicu studenata sa obližnjeg univerziteta. Dok je policija stigla, njegov prijatelj i dva studenta ležali su na podu okrvavljenih lica. Stigla je prva pomoć i odvezla jednog teško povrijeđenog mladića u bolnicu. U policijskom automobilu pojasnili su Larryu da onaj nema izgleda da preživi. Ubrzo se našao u zatvorskoj ćeliji sa glavom u rukama. Upravo je iz čistog bijesa ubio čovjeka. Neugodni ga je događaj brzo otrijeznio i on je počeo shvaćati težinu posljedica svoga čina. Znao je da će se u najboljem slučaju naći na robiji od najmanje deset godina! Iako su mu iz predostrožnosti izvukli vezice iz cipela, nisu znali da mu je lijeva noga obavijena podužim zavojem od nedavne povrede koju je zadobio uslijed pada s motocikla. Počeo je polako odmotavati zavoj i od njega plesti trostruko uže. Pričekao je da se stražar koji ih je nadgledavao udalji i prišao malom prozoru. Popeo se na zahodsku školjku i zavezao uže za rešetku prozora, sebi namaknuo drugi kraj omče. Čini se da je zatvorenik do njega čuo krkljanje i počeo dozivati stražara...

»Pošto sam se gušio nekoliko sekundi«, pričao je Larry kasnije, »počeo sam gubiti svijest. Osjetio sam da propadam nekuda u zemlju. Jurio sam strelovitom brzinom nadolje, a pokraj mene su propadali i neki drugi. Čudno su se kesili u mene svojim unakaženim licima. Jednom od tih tipova je curila krv iz čela, nekoj djevojci je zjapila velika rana na vratu iz koje je štrcala krv. Pružala je ruke prema meni, kao da me je željela uhvatiti za vrat. A oko nas posvuda užasna tama i nekakva neobjašnjiva hladnoća. Kao da smo se svi vrtjeli u krug u nekakvoj ogromnoj pećini. Da nije to pakao, o kojem su mi kao dječaku govorili! Bit će da je pakao, proletjelo mi je glavom, a ja sam tu jer sam se upravo ubio! Pa da, shvatio sam. Svi oko mene su samoubojice. Bože, ako te ima, počeo sam se moliti, oprosti mi, nikada više neću podići ruku na drugog čovjeka, samo me oslobodi ovog košmara!«

Policajci su uspjeli vratiti Larrya u život još u ćeliji pomoću masaže i umjetnog disanja. Kada se povratio, sa radošću je primio vijest, da će onaj mladić također preživjeti. Sudac je imao na umu Larryevo kajanje kada ga je blago osudio na sto radnih sati u obližnjem gradskom parku. Dogodilo se to prije osam godina i Larry je održao obećanje koje je dao sucu. Nikada se više nije napio niti posvađao, a potukao se još jednom, kada je priskočio u pomoć dvojici tinejdera koje su na ulici pokušali opljačkati.

Laura Dee iz Toleda, nije se smjela vratiti kući tog vrućeg ljetnjeg poslijepodneva. U torbi je imala rezultate svog školovanja, nimalo ohrabrujuće. Morati će ponoviti dvanaesti razred, ali nije znala kako da to pojasni svom strogom ocu, alkoholičaru. Još je na leđima nosila modrice od posljednjeg batinanja remenom i to više nije mogla izdržati. Pokraj fizičkih bolova, još je više patila zbog sramote pred prijateljima u školi. Kada je god mogla, izbjegavala je svlačenje koje bi gotovo uvijek otkrivalo pruge ili masnice! Nije onda čudno što se ova, inače ljupka osamnaestogodišnja djevojka na kraju odlučila sama prekinuti svoj pasji život. Majku nije imala već tri godine, a nastavak života sa vječno pijanim i bijesnim ocem činio joj se gorim od pakla.

Na povratku kući, zaustavila se na mostu gradske rijeke i zagledala u mutnu površinu. Kako bi bilo, razmišljala je, da jednostavno skoči i pridruži se pokojnoj majci, koju je voljela i koja ju je uvijek štitila. Kako nije znala plivati, pričinilo joj se to jednostavnim rješenjem. Pogledala je lijevo, pa desno, i kada se uvjerila da nema nikoga na pustom putu,

spustila je lagano torbu pokraj željezne ograde, izula svoje plitke cipele, prekrižila se i zamolila Boga da joj oprosti i pomogne, pa zatvorila oči. Odlučila je čvrsto da ih nikada više ne otvori, jer u ovom svijetu nije znala za ništa dobro ili lijepo. Malo je tako stajala, potom se presamitila i pala.

»U početku sam držala pred sobom čvrsto prekrižene ruke i gutala vodu širom otvorenih ustiju. Ali me nedostatak zraka i urođeni instinkt za održavanje života ubrzo natjeraše da ispružim obje ruke uvis i pokušam se mlataranjem spasiti. U jednom sam trenutku i otvorila oči, ali mi se plavetnilo vedrog neba ubrzo zamaglilo od prljave vode i nesvijesti... Počela sam osjećati klonulost i čudan mir. Činilo mi se da sam tonu teška. I ruke i noge postale su mi poput željeznih poluga. Obavila me je neopisiva tama. Znala sam da umirem, ili sam već mrtva. Mnogo sam čitala o životu poslije smrti, osobito posljednjih mjeseci otkada sam odlučila umrijeti. Valjda sam zato očekivala da ću odmah po umiranju s druge strane ugledati svoju pokojnu majku. No , umjesto nje, kroz tamu ništavila ukazalo mi se jedno neobično lijepo lice nekog mladića. Nasmješio mi se i pozvao me blagim pokretom ruke da ga slijedim. Aha, pomislila sam, to je anđeo došao da me povede do moje majke. Slijedila sam ga na taj način što smo oboje plovili lebdeći kroz taj ponor ništavila. Počeo me nenadano spopadati strah. Zašto nigdje nema svjetlosti o kojoj sam toliko čitala? Što je sa »bićem od svjetlosti« koje se ukazuje umirućima? Nije mi niti na kraj pameti bilo, da sam upravo počinila strašan grijeh - ubila sam djevojku u cvijetu mladosti! Mladić se odjednom okrenuo kao da vidi pratim li ga, pa sam krajnje zabrinuta primjetila da mu se, u početku prelijepo lice, sada počelo nekako mijenjati. Više ne samo da nije bio lijep, izgledao mi je stravično ružan! Isuse, kriknula sam u sebi bespomoćno, da nije to po mene došao vrag? Kao da je upravo razumio moju misao, onaj se okrene i isceri u mene svojim unakaženim licem. Nisam tako groznu priliku vidjela niti u najjeftinijim filmovima strave i užasa! Da, bio je to samo vrag, ili barem netko od njegovih najbližih »suradnika«! Tek sada sam shvatila svu težinu svoje pogrešne odluke i čina. Bila sam krivac za svoje ubojstvo. Odvodili su me u »pakao« da me muče i kažnjavaju. Najstrašnija od svega bila je moja neizreciva nemoć. Kao namagnetizirana lebdjela sam sa tim stvorenjem, a on se cerio... Upali smo tako u neku strašnu zbrku, u doslovnom smislu riječi. Oko nas su lebdjela tijela drugih nesretnika

sličnih meni, lica ispijenih, blijedih ili tamnih, svi kao da su bili posuti pepelom. Samo su im se crnile očne duplje i otvarala usta iz kojih su navirali krici ili mumljanje. Svi smo se tu vrtjeli u očajanju. Pa neću valjda, razmišljala sam, ostati ovdje do kraja vijeka? Oh, Bože, počela sam prizivati Tvorca, postoji li ikakva mogućnost da mi pomogneš? Molila sam ga da mi podari još samo jednu priliku, iako mi nije bilo jasno kako. I tada, kao da me je neka divovska ruka povukla snažno unatrag, nekakav vakuum me ponovno »usisao« u moje mokro izmučeno tijelo...«

Kada je ponovno otvorila svoje smeđe oči, Laura se zagledala u oči nekog čovjeka nagnutog iznad sebe. Zagrcnula se od vode koja joj je poletjela iz pluća i okrenula se u stranu. Čovjek ju je dohvatio oko pojasa i tako presamićenu držao dok nije izbacila svu vodu. Bio je to jedan sredovječni farmer, koji je na povratku kući iz grada, svratio da ispod mosta okuša svoju ribičku sreću. Laura ga nije mogla zamijetiti, jer je sjedio ispod samog luka krijući se u sjenci od prejakog sunca. Saslušavši tužnu Laurinu priču, blago ju je prekorio i rekao da pokraj njezinog nevaljalog oca, ima i drugih dobrih ljudi, kojima se trebala obratiti za pomoć. Kako je upravo navršila osamnaest godina, poveo ju je na svoju farmu gdje je živio sa svojom suprugom.

Vantjelesni izleti

Sve je to lijepo i zvuči zabavno, reći će skeptici, ali činjenica je da se još nitko nije vratio »iz mrtvih« da nam sve to posvjedoči. Ovo je također točno, ali samo djelomično. Jer, pokraj svjedočenja zamrlih, u svijetu su postojali i postoje i rijetki pojedinci, kojima uspjeva da za trenutak napuste svoja tijela tijekom kome ili dubokog sna. O ovim fenomenima, prvi su nam posvjedočili biblijski proroci poput Izaije i Ezekijela, koji su vidjeli našu neslavnu budućnost »u duhu« kako kažu. Oni nam svi govore o »dubokom snu« u koji su zapali, a potom su »duhom« izašli iz svojih tijela kako bi vidjeli stvari koje kao obični smrtnici nisu bili u stanju. Danas nam je, iz povijesti znano, da su svoja tijela slično napuštali i drugi vidovnjaci i prorodi, a smatra se da je i glasoviti talijanski pjesnik Dante Alighieri imao na sličan način »uvid« u paralelni svijet, čiju nam je geografiju i duhovnu konstrukciju onako pedantno i slikovito opisao u svojem remek djelu »Božanstvena komedija« (La Divina Comedia). U ovom fiktivnom izletu na onu stranu, Dante nam tvrdi, da ga je kroz pakao i čistilište vodio pokojni rimski pjesnik Vergilije, a kroz više sfere raja, njegova Beatrice

Portinari, koju je bjelodano za života obožavao, iako su njihovi odnosi ostali tlo danas tajna.

Dante je dakle, bio prvi koji nam je slikovito opisao što nas čeka poslije fizičke smrti. Pakao one kojima nema spasa, poput ubojica, zločinaca i onih koji su te zločine naređivali, čistilište čeka one koji su bili lakomi, ljubomorni, zlobni, ili se radovali tuđoj nesreći, a one najčistije duše bjelodano čekaju rajski perivoji neviđene ljepote. Bez obzira da li je pjesnik doista u snu posjetio svijet koji nam opisuje, on se mudro pridržava i crkvenih dogmi onog vremena, odnosno biblijski opisanih predjela i mjesta. On maštovito dodaje svojoj verziji pakla sav užas i mučenje kroz koje griješna duša mora »zauvijek« prolaziti, a potom nam opisuje iskušenja onih u čistilištu, onih koji se čak niti tamo poslije smrti još nisu opredjelili na koju će stranu, Božju ili vražju! Vijenac njegove poeme je ulazak duševno pročišćenih vjernika kroz »zlatna vrata« raja, odnosno u neposrednu blizinu našeg zajedničkog tvorca, gospodina Boga. Danteu je također dobro poznato, da se mora strogo pridržavati teorije ondašnje crkve, jer su sve one koji bi tvrdili »suprotno«, Inkvizitori odvodili na lomače! Ali i pokraj svih crkvenih cenzura i osobnog straha, pjesnik je uspio na smrt preplašiti mase svojih čitatelja. Istodobno je ulio nadu u spas onima koji su griješili, a učvrstio vjeru kod onih pravednih i potlačenih, da ih poslije ovog teškog i nepravednog života očekuje božanska nagrada u obliku bezbrižnog i vječnog života.

Čini se, da je providnost čekala još punih šest stotina godina, dok na svijet nije došla slijedeća osoba pogodna za izlaske iz tijela, odnosno osoba dovoljno »labavih« veza između duše i tijela. Čekalo se na osobu dovoljno produhovljenu, na osobu kojoj materijalni svijet nije mnogo značio. Mene osobno zabrinjava zašto se ta osoba pojavila upravo sada, upravo u naše vrijeme i upravo pred godinu 2000-tu!

Sve vam ovo ukratko navodim zbog veoma jakog razloga, zbog onoga što slijedi, a što do sada nije objavljeno u cijelosti niti u jednom ranijem izdanju »Paralelnog Svijeta«. Za mnoge hrvatske čitatelje ovo će doći kao šok, jer se radi o osobi rođenoj usred njihove domovine. Ako se izuzmu opisani slučajevi klinički zamrlih, dosada nije poznato da je i jednoj osobi bilo moguće napuštati tijelo sa ovakvom nevjerojatnom lakoćom.

Katarina, kako ćemo je od sada prema njezinoj želji zvati, rođena je u jednom selu nedaleko Ludbrega. Još dok je bila mala, roditelji su joj se

preselili u Ludbreg, gdje joj je otac mehaničar otvorio radionicu. Katarina je u Ludbregu pohađala Osnovnu školu a Gimnaziju završila u Varaždinu. Još od rane mladosti, a i kasnije kao mlada djevojka, Katarina se izdvajala od svojih vršnjaka. Bila je veoma stidljiva i povučena u sebe. Imala je neki čudan, neobjašnjivi osjećaj bliskosti sa prirodom i životinjama. Osjećala bi kako Božji duh »zrači« iz svega što je stvorio. Iako okružena komunističkim ateizmom i službenom teorijom »slučajnog« stvaranja svijeta, Katarina nije niti na trenutak izgubila vjeru u Boga. Posvetila se čitanju i duhovnom sazrijevanju, sve više shvaćajući da su Božja ljubav i pomoć jači od nama poznate pravde!

Po završetku Pedagoške akademije u Čakovcu, Katarina je odmah dobila svoje prvo mjesto učiteljice u malom selu nedaleko Zeline. Tamo je ostala podučavajući niže razrede punih osam godina. Još uvijek se sa ljubavlju sjeća svojih malih đaka i ljudi Hrvatskog Zagorja. Ova romantična okolina još više je podsticala mladu učiteljicu na česta meditiranja i duboka razmišljanja o životu i čovjekovoj svrsi u njemu. Nastavila je konzumirati desetke novih knjiga, sa neutaženim apetitom osobe željne istine.

Godine 1976. u selo je navratio njezin otac i rekao joj, da bi se jedan naš čovjek iz Canade želio sa njom dopisivati. Mirno ga je saslušala i bez otpora pristala. Poslije devet mjeseci i nekoliko desetaka pisama, Katarina je u ljeti 1977. odletjela za Toronto. Došla je u privatnu posjetu svom budućem suprugu, kako bi bolje upoznala i njega i njegovu teško bolesnu majku sa kojom je tamo živio. Samo tri tjedna kasnije, Katarina se u tridesetoj godini udala.

Način na koji su se ona i njezin suprug upoznali na udaljenosti od osam tisuća kilometara, toliko je nevjerojatan, da ga uopće nemam namjeru ovdje opisivati. Ako jednostavno tvrdim, da je u pitanju bila »programirana slučajnost«, mislim da ću biti najbliže istini. Čvrsto sam uvjeren da je samo »providnost« mogla izvesti zamršenu operaciju njihovog upoznavanja, zbližavanja i trenutne ljubavi. Shvativši da se njezin sin napokon usrećio, presretna svekrva je blaženo preminula deset mjeseci kasnije. I te noći počinje u stvari, povijest Katarininih nevjerojatnih »izleta iz tijela«. Do tada potpuno normalna osoba, bez ikakvih primjetnih znakova bilo kakvih paranormalnih osobina ili talenata, Katarina se preobrazila doslovno - preko noći!

Oko četiri sata prije zore 13. svibnja 1978., Katarina je doživjela svoj prvi susret sa »onom stranom«. Ležeći na krevetu na leđima, odjednom je otvorila oči i zagledala se u luster na stropu. Dok je tako razmišljala tko ga je i zašto upalio iz hodnika je začula karakteristične udarce štapa, kojim se njezina svekrva obično poštapala po stanu. Iznenađena, Katarina se uspravila u sjedeći položaj. Na vratima spavaće sobe pojavila se stara žena. To je bilo posve nelogično, jer su bolesnicu odvozili dva puta tjedno na dijalizu kolima hitne pomoći. Kako je odjednom mogla prohodati? Sa štapom u jednoj ruci a buketom cvijeća u drugoj, njezina nasmijana svekrva priđe krevetu.

- Donijela sam ti ovo cvijeće jer dobro znam koliko ga voliš, i iz zahvalnosti što si o meni nesebično brinula.

- Ali mama... - mucala je zapanjena Katarina, - zar vi noćas ne bi trebali biti na dijalizi? I otkud možete hodati, kada ste jedva mogli sjediti!

Njezina svekrva položi buket ruža na krevet, pa se i sama lagano spusti na njegov rub.

- Znaš, - blago je promatrala svoju snahu, - ne znam u stvari kako da ti to pojasnim, ali ja više nisam medu vama živima. Upravo sam izdahnula u bolnici, inače te ne bih mogla posjetiti.

Katarinu obli hladan znoj. Ona spusti pogled na onaj buket u koji se pažljivije zagleda. Primjetila je kako prekrasne ruže »zrače« najljepšim bojama, koje kao da su »isijavale« iznutra. Ona ih se nije usudila dodirnuti.

- Još jednom ti na svemu hvala - nastavi bolesnica, - puno si mi pomogla svojim čitanjem i pričanjem o drugom svijetu. Osjećala sam da ću ubrzo umrijeti, i priznajem, počela sam sumnjati u bilo što poslije smrti. Ali zahvaljujući tvojim riječima utjehe i tvojim savjetima, odmah sam se snašla i shvatila da sam umrla. A pomogao mi je i moj pokojni muž koji me je dočekao pokraj kreveta.

Bolesnica ustane i krene natrag k vratima u kojima se još jednom okrene:

- Znaš, umrla sam toliko žedna, da sam na putu ovamo našla bocu pive i utažila žed! Legni sada natrag i ništa ne brini. Doći ću ja još po tebe i pokazati ti mnoge zanimljive stvari.

Pošto se utvara ponovno izgubila u mračnom hodniku, Katarini se pričinilo da je za trenutak »izgubila svijest«. Pala je iz sjedećeg položaja natrag na jastuk na kojem se istodobno »probudila«! Širom

otvorenih očiju, zagledala se u strop osvjetljene sobe, pa potom spustila pogled na širom otvorena vrata hodnika. Ovo joj je bilo dovoljno. Ispustila je prigušeni krik i uplakana počela tresti za rame svog usnulog supruga.
Ispričala mu je o svom čudnom »snu«. Odmah su provjerili vrijeme na satu, bilo je pet sati i pet minuta ujutro. Ostali su sjedeći u krevetu, razgovarajući i nagađajući što bi to moglo značiti i tko je to mogao otvoriti vrata i popaliti svijetla. Onog buketa ruža, naravno, više nije bilo na krevetu. Sjedili su tako sve do šest, kada ih iz razgovora trgne reski zvuk telefona na noćnom ormariću. Bila je to dežurna bolničarka, koja im je tužnim glasom priopćila, da je njihova majka i svekrva izdahnula toga jutra točno u pet sati!
Apsolutno ništa neobično se nije dogodilo punih godinu i nešto dana. Katarina nije čak niti jednom usnula svoju pokojnu svekrvu. Već je bila spremna povjerovati, da je to ipak bio samo živi san, iako joj nije išlo u glavu »tko« je otvorio te noći vrata hodnika i upalio svjetlost.
U proljeće 1979. Katarina i njezin suprug, došli su sa malom kćerkicom na odmor i u posjetu njezinim roditeljima u Hrvatsku. Odsjeli su u kući njezinih roditelja u Ludbregu. Jedne, od tih toplih ljetnih noći, Katarina je doživjela svoj, drugi po redu, izlet iz tijela, a koji ju je prilično »potresao«. Usred noći, točnije poslije ponoći, odjednom ju je spopao čudan osjećaj »beztežinskog stanja«. Pričinilo joj se kao da »lebdi« iznad samog kreveta. A onda, prije no što se snašla i shvatila o čemu se radi, »proletjela« je najprije kroz strop sobe, a zatim i kroz krov kuće, kao izbačena nekakvim snažnim katapultom. Odjednom je jasno vidjela sjaj zvijezda i mjeseca, a po licu je osjetila strujanje ledenog zraka. Onako sa visine okrenula se licem prema dolje, i sa užasom zagledala u ulične svjetiljke malog grada duboko ispod sebe.
Brzo i uplašeno je razmišljala, da nije i to jedan od onih košmarnih snova? Ali kao da ju je »netko« želio razuvjeriti u to, ponovno je snažno poletjela naviše. Ponovno se zaustavila, tek kada je ugledala niz nekakvih malih svjetala ispred sebe. Kada joj se vid malo izoštrio, počela ju je hvatati panika. Lebdjela je pokraj niza zrakoplovnih prozora! »Netko« ju je gurnuo još bliže, tako da je jasno vidjela jednu stariju damu, kako pokraj prozora čita knjigu. Pogledala je naviše, ali je umjesto naziva kompanije uspjela vidjeti samo krak nekog velikog plavog slova. Uto primjeti kako se ona putnica uznemirila i prinijela lice prozoru. Uplašena da je žena ne primjeti, Katarina je »poželjela« da se

vrati natrag. Istog se trenutka sunovratila strelovitom brzinom natrag u smjeru zemlje...
Probudila se i skočila u krevetu, sva se tresući od silnog uzbuđenja. Njezin je vrisak probudio i supruga. Bez riječi pojašnjenja, zgrabila mu je obje ruke i pritisnula ih uz svoje »ledeno« lice. A noć je bila ljetna i veoma topla!
- Što ti se dogodilo - zapitao ju je njezin suprug, više nego zabrinut.
- Ovog sam trenutka »pala sa neba«! - povjeravala mu se drhtavim glasom žene, koja je upravo preživljavala šok. - Bila sam na visini od nekoliko tisuća metara i lebdjela pokraj osvjetljenih prozora nekog putničkog zrakoplova! Kada se jedna putnica zablenula u mene kroz staklo, uplašila sam se i sjurila natrag! Zbog prevelike brzine pada i hladnoće zraka, lice mi se gotovo zaledilo!
Kratko su se bez riječi promatrali, onda njezin suprug ustane i priđe otvorenom prozoru spavaće sobe. Blagi vjetrić je njihao zavjese. Promolivši glavu, on pogleda visoko u smjeru, mjesečinom osvjetljenog neba. Visoko na nebu, još se bijelila tanka pruga kondenziranog kerozina, kakve ostavljaju iza svojih motora transkontinentalni zrakoplovi. Više nisu mogli te noći zaspati.
Pošto je slijedećeg jutra trebao otići do Zagreba, njezin muž odluči provesti malu, privatnu istragu. Poslije obavljenog posla, nazvao je telefonom zračnu luku Zagreb i raspitao se kod dežurnog dispečera o noćašnjim preletima domaćih i stranih zrakoplova iznad područja grada Ludbrega...
- Iznad Ludbrega, kažete... - razvlačio je onaj, prelistavajući neke papire ispred sebe. - Ne, nitko nije noćas letio iznad tog područja ... Sto je danas? Čekajte!
Poslije nekoliko minuta, dispečer se vratio telefonu...
- U pravu ste. Oko ponoći je tuda mogao preletjeti jumbo jet njemačke kompanije »Lufthansa«. Svake srijede polijeće iz Frankfurta za gradove Srednjeg Istoka!
A »Lufthansa« ispisuje svoju tvrtku krupnim plavim slovima! Više nije bilo sumnje. Tako je Katarina konačno saznala da nije sanjala, već da posjeduje nevjerojatnu moć napuštanja svog fizičkog tijela. O sličnim fenomenima se do tada znalo samo iz šturih svjedočenja klinički zamrlih osoba, od kojih su pojedinci tvrdili da su »lebdjeli« iznad operacionog stola i promatrali odozgo rad kirurga. Međutim, slučaj koji se te noći dogodio Katarini, nadmašivao je i po trajanju i po sadržaju

sve do tada poznato! Katarina, koja je sebe smatrala normalnom osobom prosječnih fizičkih i duhovnih mogućnosti, veoma se zabrinula zbog ovog svog nenadanog »talenta«. Bilo joj je jasno, da se fenomen ponovio, ali zašto je do toga došlo, postati će joj jasnije tek u doglednoj budućnosti.
Katarina nije dugo čekala na njezin treći izlet iz tijela. Svega dva mjeseca nakon povratka u Toronto, ponovno se »probudila« usred noći. Svjetlo u sobi je opet gorjelo, a pokraj kreveta je stajala njezina pokojna svekrva, prijateljski joj se smješeći. Više se nije služila štapom i djelovala je mnogo zdravije.
- Ne brini, zlato - odmah ju je umirila. - Došla sam ti pokazati neke stvari koje trebaš znati, a koje sam ti prošli put obećala.
Ovo dakle nije bio »san«! Žena je jasno potvrdila svoju posjetu iz prošlosti i došla održati obećanje dano za budućnost!
- Lijepo izgledate - hvalila ju je Katarina, onako iz kreveta.
- Ah, to ti je čudna priča - odmahne žena rukom. - Bila sam toliko izmučena bolešću i tegobama, da su me još dugo držali u bolnici i liječili. Znaš, i ovdje postoje neke vrste bolnica i prihvatilišta za one problematične slučajeve. Mene su i dalje liječili od bubrega, a one osakaćene ili iskomadane u nesrećama šivaju i krpaju. Kažu, to je zbog naše autosugestije sa kojom prelazimo na ovu stranu. Pa znaš o čemu ti govorim. Oni koji umru bolesni, i ovdje su još neko vrijeme bolesni.
Katarina počne šarati očima po spavaćoj sobi. Bože, da li to ona opet sanja, ili joj se stvari događaju. Njezina svekrva se na ovo nasmješi.
- Pođi sada sa mnom. Vidjeti ćeš zanimljive stravi.
Katarina prihvati njezinu pruženu ruku i osjeti kako je hladna. Uspravila se u krevetu, a potom i ustala. Pošle su prema hodniku kod kojeg se Katarina zaustavi i okrene da nešto provjeri. Na krevetu iza nje, ležala su nepomično njezino i suprugovo tijelo a u drugom uglu je mirno spavala njezina mala kćerkica. Tek pošto se uvjerila da je sve u redu, prepustila se svojoj svekrvi.
Ušetale su u potpunu tamu, a onda se našle u nekakvoj izmaglici koja se sve više prorjedivala. Kada su izronile iz te magle, ugledale su »najljepši prizor na svijetu«, kako ga je Katarina kasnije zapisala u svoj novi dnevnik. Nalazile su se na proplanku prekrivenom zelenom travom kvalitete najskupljeg tepiha. Tu i tamo nalazili su se grmovi najljepšeg cvijeća. Bilo je arhaično razbacano po cijelom polju, pa

opet, kao da je nekakva nevidljiva ruka planirala i odmjeravala svaki cvjetić, sve je izgledalo zasađeno u najidealnijem mogućem rasporedu. Drveće su krasile rascvjetane krune »neviđenih boja«, a sva je okolica jednostavno isijavala »vječnim proljećem«. Stajale su tu zadivljene čarobnim prizorom, a onda podu uz »kristalno bistri« potočić koji je krivudao dolinom. Na drugoj strani obale, uzdizao se visoko nekakav »metropolis«, sazidan od bijelog mramora ili nekog sličnog materijala. Stakla na prozorima su mu bila »kristalna« i raznobojna, a arhitektura »božanskog oblika«! Grad se uzdizao u smjeru plavog vedrog neba »bez sunca«! Ovo natjera Karatinu da se bolje zagleda u svoju neprirodnu okolicu. Ona primjeri da sve stvari tamo svijetle »iznutra«, a ne izvana kao kod nas. Za razliku od našeg materijalnog svijeta, koji prima svjetlost »izvana« na onoj strani su stvari »zračile« svjetlost iz sebe samih!

- Ovakav svijet čeka tebe i druge dobre ljude - pojasni joj svekrva. - Ali moram ti sada pokazati i onaj drugi, nimalo lijep, koji čeka one griješne i pokvarene!

Katarina odjednom osjeti kako one »propadaju« nekuda u dubinu zemlje, ili joj se barem tako pričinilo. Ubrzo se zaustave ispred nekog pećinskog grotla.

- Ovo su vrata pakla! - pojasni joj svekrva zlosutno. Katarina se sa zebnjom u duši zagledala u stravičnu scenu. Kroz ogromni prolaz mogla se vidjeti nekakva teška magla iz koje bi povremeno izranjale neke pepeljasto modre glave širom otvorenih »očnih duplji i usta«, iz kojih su dopirali »nijemi krici« ovih nesretnika bez nade i budućnosti...

- Ali mama, - zagledala se Katarina u svoju svekrvu, - zar oni ne mogu van kroz ovaj prolaz?

- Ne mogu. To su duše teških zločinaca, ubojica, i njima sličnog »taloga civilizacije« koji su izgubili pravo na Božju milost. Ostati će u ovom jadnom stanju do Sudnjeg dana!

- A onda će biti uništeni? - provjeravala je Katarina. Njezina je svekrva pogleda zagonetno se smješeći.

- Bolje da nikada ne saznaš što vrag radi sa njima!

- Ali mama, valjda ne želite reći da će zauvijek ostati u ovom groznom stanju!

Pokojnica na ovo ništa ne odgovori. Odgovor se nametao sam od sebe!

- Hajdemo odavde - uhvati ona Katarinu za ruku. Čim se »vratila«

natrag u svoje fizičko tijelo i ovu našu dimenziju, Katarina je dograbila njezin upravo nabavljeni dnevnik i počela u njega zapisivati pojedinosti sa ovog svog trećeg po redu »izleta« u fantastične sfere onog drugog, paralelnog svijeta.
Prelistavam taj njezin nevjerojatni dnevnik i ne mogu očima povjerovati. Primjećuje se »postupnost« događanja koja su uslijedila, što je bjelodana posljedica brižljivo planiranog »programa« s one strane. Na žalost, većina tih događaja, susreta i razgovora sa »onom stranom«, nije mi dopuštena za objavljivanje iz posve razumljivih razloga. Katarina se boji, da bi neke od tih stvari mogle negativno, čak tragično utjecati na izvjesnu duševno labilnu skupinu čitatelja. Od ukupno 67 njezinih »vantjelesnih izleta«, ovdje ćemo navesti samo desetak.
Na osnovi tih nevjerojatnih vantjelesnih ekskurzija, autor je kasnije napisao roman »Priča o karmi«. U toj potresnoj priči o meksičkom banditu Valdesu, koji se pristaje vratiti u ovaj život pet puta, kako bi vratio Bogu nasilno uzetih pet života, korišćene su samo informacije zabilježene od Katarine. Njezini razgovori sa tim jadnicima, grozna okolica u kojoj se nalaze, procedura »programiranja« tih budućih života i smrti, kao i uvid u nebeski kompjutor, takozvanu »knjigu života i smrti«, o kojoj govori i Biblija.
Pošto su je dobro istrenirali u napuštanju i vračanju u svoje fizičko tijelo, Katarina je počela posjećivati i neka veoma neugodna mjesta. Sada bi bila svjesna da je napustila tijelo, a naučila je i da se prema želji i hitno vrati i povuče iz opasnih situacija. Dobro je zapamtila, da ne smije prelaziti, nikakve »bistre potoke«, »gradska vrata«, ili njima slične »prolaze« kroz koje se na simboličan način zauvijek napuštao ovaj svijet. Otkrila je, da kada god bi izašla iz tijela, između njezine fizičke glave i »astralne glave« bi se protezala nekakva poput paučine tanka srebrna »nit«. Prekid ove niti značio bi trenutnu smrt na ovoj strani, odnosno njezin potpuni prelazak na onu stranu! A kod svih umrlih, do prekida te niti dolazi prilikom njihove prirodne fizičke smrti. Pokraj ovog fenomena, Katarini su pojašnjene i mnoge druge »tehnike« napuštanja fizičkog svijeta. Bilo je jasno da čovjek ima »dva tijela«. Fizičko, koje ostaje i raspada se natrag u »prah«, ali i jedno drugo, takozvano »astralno«, u kojem prelazi na onaj drugi svijet, u onu paralelnu dimenziju sa ovom našom.
Tako se jedne kišne noći (najlakše se prelazi po vlažnom vremenu),

Katarina našla na nekakvom bijednom mjestu. Sve je bilo tmurno, sivo i depresivno. Ispred nekakvog kamenog prolaza, čekala je rijeka ljudi i žena tužnog izgleda. Tom bi se redu povremeno pripajale nove grupe. Katarina je odmah razumjela da se radi o novoumrlim osobama i poželjela vidjeti što se nalazi sa druge strane tog prolaza. Kada je došla na red, jedna joj je djevojka na ulazu predala u ruke čudan cvijet tamnoplave boje. Za razliku od cvijeća koje je do tada vidjela, ovaj ne samo što nije zračio boje, već se činilo da »upija« svoju okolicu! 1 samo što ga je pomirisala, počela je gubiti svijest...
- Katarina je u opasnosti! - začula je iza sebe nečiji uzbuđeni glas, a onda ju je nečija nevidljiva ruka povukla natrag i istrgnula joj smrtonosni cvijet iz ruku.
- Tko su ovi jadnici i kamo odlaze? - zapitala je svog nevidljivog vodiča.
- To su duše upravo umrlih, ali još nisu spremne niti za više, niti za niže razine. Kasnije će se neki od njih još vratiti u novi život, ali će većina ostati ovdje raditi i pokušati se popraviti.
Katarina je još mnogo toga poželjela pitati, ali je njezin vodič naglo »povuče« natrag u njezino tijelo. Te noći je »;a dlaku« izbjegla smrt, ali i mnogo toga naučila za buduća putovanja po onom svijetu.
Potresena onim što je vidjela s one strane, Katarina je poželjela silaziti u »donje« slojeve što češće. Molila se Bogu da joj omogući da pomaže onima dolje. Tko god je bio zadužen za njezina »silaženja« čuo je njezine molbe i ubrzo je otpočela serija njezinih izleta u najniže razine. Propala je jedne noći duboko u podzemlje naše planete, u svijet bijede koji se prostirao unutar nekih ogromnih podzemnih pećina i prolaza prirodnog podrijetla. Ovdje su umjesto »bistrih rječica« vijugale rijeke usijane lave, a kameni su svodovi bili ispunjeni oblacima dima. Pakao? Niti govora! Katarina je veoma dobro znala gdje se našla. Bio je to posve prirodan podzemni ambijent, u kojem su boravile duše poglavito umrlih vojnika, plaćenika, raznih avanturista i njima sličnih »ratnika« iz svih razdoblja naše povijesti, a koji su poglavito ubijali i lovili iz čistog zadovoljstva.
Odjednom, ispred nje se stvori mala kolona turskih janjičara. Dok su ostali ignorirali njezinu nazočnost, njihovom se vodi Katarinina nazočnost pričinila sumnjivom. Zastao je ispred nje i zagledao se u njezinu dugu svilenu spavaćicu, koja ga je valjda podsjećala na plašt neke dame. A bjelodano mu se nije dopadao niti njezin veliki zlatni

križ, koji je nosila oko vrata. Ovdje odmah treba napomenuti, da se Katarina uvijek pojavljuje na »onoj strani«, točno onako odjevena u onom u čemu je te noći legla!
- Tko si ti i što radiš ovdje? - zapita janjičar prirođenim glasom despota kojem su dana sva prava.
Katarina odluči šutjeti i vidjeti što će se dogoditi. U stvari je znala, što onaj namjerava, jer je naučila da »u mislima« preduhitri događaje. Pošto je sačekao, Turčin podigne još krvlju umrljanu sablju i počne »sjeći« ženu ispred sebe. Zamahnuo je nekoliko puta u visini njezinog vrata, pa još nekoliko puta sa druge strane, ali oštrica je »prolazila« kroz njezino tijelo. Dok mu se ona nadmoćno smješila, janjičar spusti sablju u koju se razrogačeno zagleda...
- Ti mene ne možeš ubiti - pojašnjavala mu je Katarina smirenim glasom.
- Ti više nikada nećeš moći nikoga ubiti! Zar još nisi shvatio da ste ti i tvoji prijatelji već stoljećima mrtvi!
Turčin ju je zapanjeno saslušao, napokon shvativši kako sa njim nešto nije u redu. Ustuknuo je nekoliko koraka, promatrajući je širom otvorenih očiju. On na kraju odbaci svoju krvavu sablju. Katarina ga ostavi i krene u suprotnom smjeru da bolje razgleda čudnu okolicu. Zaključila je da se ovdje nalaze poglavito pokojnici turskog podrijetla iz davne prošlosti. Nalazila se u središtu nekog vojnog tabora. To joj postane još jasnije kada se našla ispred masivnih drvenih vrata, koja su vodila u Pašin dvor! Osjetila je da slobodno može ući, jer su joj sada »onostrana« osjetila radila mnogo preciznije. A privuklo ju je i nečije tiho plakanje iza visoke drvene ograde. Osjetila je da je nekome potrebna.
Ubrzo se našla u jednoj maloj pećini, nešto raskošnije namještenoj. Na tlu pokrivenom bogatim tepisima, sjedila je mlada djevojka duge plave kose, bjelodano jedna od Pašinih robinja. Po njezinom izgledu, Katarina osjeti da je bila dovedena iz nekog istočnog kraja ondašnje porobljene Europe. Primjetivši nepoznatu ženu pokraj sebe, djevojka podigne svoje uplakane oči.
- Zašto plačeš? - zapita je Katarina.
- Tužna sam - uspravi se djevojka sa zemlje. Aga me je ostavio ovdje prije mnogo vremena, a van ne smijem zbog vojske koja me stalno čuva.
Katarina baci pogled na drugi dio pećine, gdje je ugledala Agu koji je

sjedio na nekakvom improviziranom »prijestolju« prekrivenim krznima i tepisima, dok se okolo motalo desetak slugu i vojnika. Katarina se morala nasmijati. Shvatila je da Aga zna što se sa njim i ostalima dogodilo, ali im ne govori! Svi su bjelodano bili pobijeni tijekom nekakve krvave bitke, nakon čega su se našli u »nižim slojevima svijesti«! Prirodno je da su Agu okruživale poglavito ubojice, pljačkaši i slični tipovi bez svijesti. Agina neprirodna i drska želja da i »na onom svijetu« ostane Aga, dovodila je Katarinu do očajanja. Ona se okrene nesretnoj djevojci:
- Ti si, u stvari, bila svo vrijeme slobodna - pojasni joj. - Svi ste vi pomrli, zar se ne sjećaš? Neprijateljska vojska vas je pobila! Vi ste svi mrtvi, za ime Boga!
- Mrtvi? - blenula je robinja u svoju sugovornicu. - Bila je bjelodano ubijena u snu, jer joj se ubrzo počelo vraćati sjećanje.
- Točno! Mi smo mrtvi! Pomrli smo tijekom noćenja na putu za Agin dvor! Bože, što da radim? - počela je očajavati.
- Ne brini - umiri je Katarina. Jednostavno prođi kroz ona vrata i nastavi hodati moleći se u sebi. Netko će te već čuti i krenuti ti u susret. Odvest će te zauvijek iz ovog ružnog svijeta, kojemu nikada nisi niti pripadala. Prođi kroz vrata, zaklopi oči i moli se za pomoć!
Lijepa robinja je bila presretna. Odmah je postupila po njezinim savjetima. Prije no što će i sama napustiti pećinu, Katarina se okrene u smjeru Aginog prijestolja. Gledao ju je bez riječi, izgubljenim pogledom i činilo se, posuđenim.

Jednom drugom prilikom Katarina se našla na dnu Atlanskog oceana! Vidjela je olupinu ogromnog broda i u jednom od brojnih salona zatekla grupu mladih djevojaka, vjerojatno starijih učenica neke škole ili koledža. Po njihovim je haljinama mogla zaključiti, da su umrle negdje oko 1930.

- Zdravo! - pozdravi ih Katarina. - Što radite, djevojke?
- Evo, dosađujemo se - spusti jedna od njih knjigu koju je imala u rukama.
- Što se dogodilo sa ostalim putnicima? - upita druga. - Sinoć je došlo do strašne oluje a jutros, kada smo se probudile, na brodu nismo našle nikog živog.
- Ovdje nema živih! - reče Katarina koja je već znala što se dogodilo sa brodom. - Vi ste se utopile u snu! Vi ste sve mrtve! To su vaša duhovna tijela!

Djevojke ustanu i zagledaju se jedna u drugu, pa u svoja »tijela«.
- A tko ste vi? - zapita je jedna od njih.
- Došla sam vas izvesti odavde. Slijedite me!
Djevojke su bez riječi poslušale i pošle za Katarinom, koja ih izvede na samu površinu mirnog mora. Niti traga od oluje, a na plavom nebu niti oblačka. Katarina odjednom ugleda na obzoru otok sa bujnom njegovanom vegetacijom. Djevojke su kao opčinjene piljile u tu rajsku okolicu iznad koje se uzdizao visoki bijeli grad, sličan onome, koji je Katarina već jednom vidjela.
- Idite u smjeru kopna - pojasni im ona. - Tamo ćete naći divna polja posuta cvijećem, a u onom gradu mnogo knjiga i neviđenih umjetničkih ljepota. Nikada vam više neće biti dosadno!
Uto se na obzoru ukazaše neke prilike, koje su im dolazile u susret.
- To su vaši roditelji i bliski prijatelji. Idite sada!
Djevojke su sa zahvalnošću gledale u Katarinu, pa se bez riječi upute »koračajući« po samoj površini vode, kao da je u pitanju neko čvrsto tlo! Katarina se prisjeća da je prizor bio fantastičan, jer su se i grad i otok i djevojačka vitka tijela odražavala na glatkoj površini vode, kao u nekakvom ogromnom zrcalu!

Katarina je još mnogo puta »silazila dolje« kako bi pomogla izgubljenim dušama. Kasnije, više nije putovala samo po »sadašnjosti«, već je počela posjećivati i »prošlost i budućnost«! Tako je bila nazočna krunidbi jednog francuskog kralja, koji je došao na vlast - nezakonito! Bilo joj je dozvoljeno da prati cijeli tijek spletki, dogovaranja, ubijanja i ostalih političkih makinacija, kojima su se naši preci služili u svojoj bolesnoj želji za zemaljskom vlašću i materijalnim bogatstvima.

Katarina je još nekoliko puta zavirila i u našu ne baš ružičastu budućnost! Vidjela je scene, koje svjedoče o »smrtnoj opasnosti« naše civilizacije nad koju se sve više naginje avet nuklearnog uništenja, ali do šireg, odnosno, globalnog sukoba neće doći. Doći će do nečeg drugog! Na žalost, moram se ponovno pokoriti striktnom zahtjevu da o tim pojedinostima ne pišem. Ipak, pošto sam izvršio pomnjivu usporedbu onoga što je ona vidjela, sa onima što su stari proroci vidjeli, čini se da je njezina verzija predstojećih događaja najtočnija i najvjerojatnija.

Tijekom svojih brojnih »izleta« u paralelni svijet, Katarina je nailazila i na veoma opasne situacije. Tako se jedne noći našla u podzemnim

dubinama, medu čudnom grupom odraslih ljudi i žena. Svi su mirno sjedili u nekom vozilu spremni za polazak...
- Kuda će ovi? - zapitala je jednog čovjeka, koji se tu negdje stvorio pokraj nje.
- Idu vidjeti vraga! - rekao je ovaj mirno.
- Možemo li i mi sa njima? - kopkalo je Katarinu.
- Zašto ne? - ponudi je onaj rukom.
- Posjedali su tako i oni medu ostale i čudno vozilo pojuri strelovitom brzinom nadolje. Ali što su više silazili, to se okolica sve više mijenjala u negativnom smislu. Počela ih je obavijati sve veća tama, a sa tom teškom tamom naišli su strah i sumnja. Katarina se sada sve više brinula za rezultat ove neugodne ekspedicije, pa je zapitala sa strepnjom onoga pokraj sebe:
- A što ako se više ne budemo mogli vratiti?!
- I to je moguće! - izrazi čovjek svoju bojazan, ukočeno zureći nekuda ispred sebe.
Zanimljivo je ovdje napomenuti, da se tu radilo u nekakvoj čudnoj vrsti »psihološkog vozila«. Nije to bio podzemni vlak ili tome slično, već nekakva »zamišljena« sjedala poredana u više redova, sličnih onima u zrakoplovu. Bez zidova, krova ili prozora. Pa ipak, svi su mirno sjedili i nekuda bjesomučno jurili...
- Bože! - zakolutala je Katarina očima nagore. - Oprosti mi što sam bila ovako glupa! Sada vidim da nisam smjela poći sa ovim ljudima! Ne želim se sresti sa vragom, bila je to glupa ideja! Oprosti mi i spasi me!
Oini se da je njezino panično prizivanje u pomoć »netko« spremno čekao, jer je ovo »ljudsko vozilo« počelo naglo usporavati. Jasno je čula, kako se onaj koji ih je predvodio sa nekime prepire:
- Zašto ste nas zaustavili? Vi se nemate pravo miješati u naše poslove. Sto hoćete od nas?!
- Zaustavili smo vas, jer se između vas nalazi jedna osoba koja ne želi ići dalje - začula je Katarina zvonki ženski glas.
Duž ovog ljudskog »vlaka« naišle su ubrzo tri »anđeoski« lijepe djevojke u bijelim kratkim haljinama, koje su Katarinu podsjetile na našu »mini« modu. Oko struka su imale zlatne i srebrne pojaseve, očite oznake »položaja« i pripadnosti određenoj skupini! Zastale su i zagledale se u uplašenu ženu.
- Ja sam molila za pomoć! - odmah je skočila Katarina sa svog sjedišta i stigla pokraj njih. Sišao je i onaj čovjek sa kojim se popela. I dalje je

samo mirno stajao i šutio.
- Prekasno sam shvatila da sam počinila pogrešku! - opravdavala se preplašena žena. - Ne želim dalje ići sa ovima!
- To je u redu - nasmješi joj se jedna od djevojaka, ona glavna sa »zlatnim« pojasom! - Vratite se mirno natrag.
- Katarina isprati zabrinutim pogledom »vlak« koji je jurnuo dalje, te se okrene svojim spasiteljicama:
- Kako ću se vratiti? - Nisam ovako daleko i duboko nikada zalazila!
- Ne brinite - umiri je ona glavna. - Zažmirite i tri puta se okrenite oko sebe!
Katarina učini ovo odmah, u silnoj želji da što prije pobjegne sa ovog kranje »pogrešnog mjesta«. Odmah se trgnula iz dubokog sna i uspravila na svom krevetu, pipajući se rukama!
Ali ovime se nisu završila njezina putovanja u niže sfere. Još je nekoliko puta »silazila« na dolje, susretala mnoge osobe iz naše davne prošlosti ili razgovarala sa njima. Neki od tih nekadašnjih vladara, generala, ili diktatora shvatili su počinjene greške i o njima joj pričali. Drugi, poput Hitlera, i tamo još uvijek drže govore ili pripremaju svoje zle pomoćnike u »vječne ratove« kojima nikada nema kraja! Ovi se zli dusi, nalaze u čistilištu iz kojeg ih ništa više ne može spasiti! Katarina smatra, da će ove nesretnike negdje u budućnosti zauvijek progutati tama i ništavilo njihovih vlastitih duša. Ona tvrdi, da su ove izgubljene duše, već sada, u stvari, u stanju duhovnog »raspadanja«.
Na njezino pitanje zašto se ne spašavaju, neki su samo tužno odmahivali glavama, jer više nemaju vremena da »vrate« Bogu pobijene živote. Neki od njih su joj pričali, kako su svojom rukom posjekli više od dvije tisuće ljudi! A takav zločin iziskuje dvije tisuće reinkarnacija, odnosno razdoblje od šezdeset tisuća godina - najmanje!
Pokraj ove većine »depresivnih« izleta na onu stranu, Katarina je imala i veselih doživljaja. Tako se jedne noći našla medu skupinom pokojnika iz balkanskih krajeva. Po njihovim narodnim nošnjama i opancima, zaključila je da su ili iz južne Srbije ili iz Makedonije. Bilo ih je desetak u grupi, a čekali su nešto pokraj uskog puta. Sa njima je bila i jedna mlada žena tridesetih godina, građanski odjevena i veoma lijepa. Katarinu je odmah podsjetila na neku filmsku glumicu. Kada je stari autobus konačno stigao, postalo je jasno, da je mlada žena njihov vodič na onoj strani. Počela ih je raspoređivati i nešto im pojašnjavati.

Kada su svi ušli, pošla je i Katarina da vidi gdje ih odvoze. Međutim, oni iz autobusa su bjelodano znali, da ona nije »mrtva«, pa su je počeli gurati van. Medu njima se nalazio i jedan visoki mladić u narodnoj nošnji, koji je bio sahranjen sa velikom trubom, njegovim za života omiljenim instrumentom. Počeo je udarati trubom Katarinu po rukama, kako bi ona sišla sa vrata za koja se držala. Na kraju je morala sići, tužno ih promatrajući.

- Bože dragi! Kako ste pogani! - korila ih je nezadovoljna njihovim ponašanjem.

- Da li je moguće, da ćete ostati tako bezobrazni i na onom svijetu!

- Ne ljutite se - prišla joj je ona mlada žena, njihov vodič. - Oni vide da si još uvijek »vezana« za materijalno tijelo, pa su se uplašili. Oni nisu zli. Zato sam i došla po njih kako bi ih odvela na sabirno mjesto.

Katarina se tu bolje zagledala u svoju sugovornicu. Gdje li ju je to već jednom vidjela, razmišljala je. Žena je imala dugačku pepeljastu plavu kosu savijenu u urednu pundžu, kremastu bluzu i svijetloplavu suknju.

- Vidim, ti me ne prepozaješ, zar ne?

Katarina odmahne glavom.

- Ja sam tvoja nekadašnja svekrva -zapanji je ženin odgovor.

- Mama?! - unese joj se ova u lice. - To nije moguće! Pa umrli ste u šezdeset sedmoj godini života!

- Ovdje se svi vraćamo u tridesetu, a djeca rastu dok ne napune tridesetu!

Žena ude u autobus, a Katarina ostane pokraj puta razrogačenih očiju...

I tako nailazimo na posljednju i završnu fazu obrade »vantjelesnih« izleta i iskustava, u kojoj su oni koji to mogu, vidjeli i kontaktirali ne samo sa pokojnim osobama već i bićima iz ostalih dijelova svemira.

Opet sam imao sreću ili je u pitanju, kako to tvrdi Katarina »programirana slučajnost« da ispitam dvije od tih rijetkih osoba kojima su se »bića iz svemira« slobodno ukazala! Ne radi se ni o kakvoj posebnoj tehnici, sa iznimkom što gospodin Thomas Roberts, na primjer, vidi ta bića usred bijela dana u budnom stanju, dok ih Katarina posjećuje jedino tijekom dubokog sna. Poslije punih šest godina iskustava sa »onom stranom«, Katarina je tijekom posljednje godine prestala zalaziti u duhovni svijet viših i nižih razina, a počela se penjati u velike visine i sretati sa posve drugačijom vrstom bića, bićima svemirskog podrijetla!

- Lijepo sam osjetila kako se dižem iz svoga tijela, prolazim kroz strop i krov naše kuće i odlazim nekamo uvis - priča mi pribranim tonom. - Kao da me »privlačila« nekakva nepoznata energija, neka nevidljiva zraka, bespomoćno sam letjela naviše, da bih se našla u unutrašnjosti komandne sobe nekog svemirskog broda. Odmah sam shvatila da je to leteći tanjur smješten u orbiti naše planete, jer sam kroz veliko prednje staklo jasno vidjela Zemlju. Bila je isto onakva, kakvu su snimile svemirske ekspedicije. Malo sam se zabrinula, pitajući se kako ću se vratiti i da li ću znati baratati tim nepoznatim komndnim uređajima. Uto mi je s leđa prišlo jedno čovjekoliko biće, vesela izgleda.

- Zabrinuti? - nasmješio mi se.

Pojasnila sam mu svoju zbunjenost, jer nikada ranije nisam slučajno zalutala u nešto slično. Poveo me u obilazak svog broda. Putem smo se upustili u razgovor...

- Vi ne nalikujete na nas zemljane, zar ne? - primjetila sam.

- U pravu ste. Samo sam se poslužio vašim oblikom, kako se ne bi uplašili. Nisam želio, da vam naš prvi susret ostane u neugodnom sjećanju.

- Jeste li vi u stvari »duhovi« bića sa druge planete?

- Ne u doslovnom smislu - nastavio mi se smješkati - mi smo samo dosegnuli razinu znanja, koje nam omogućava da prelazimo iz jedne dimenzije u drugu. Kao što ste vi, na primjer, naučili izlaziti i vraćati se u svoje tijelo, tako se i mi možemo slobodno kretati po cijelom svemiru. Vi to zovete »mentalnom projekcijom«.

- Zašto ste ovdje?

- Motrimo na vas! Došli ste u fazu odrasle djece, koja previše znaju, ali se sa tim znanjem igraju. Bojimo se da ne učinite nekakvu glupost, pa smo tu da vam priskočimo u pomoć. Kao što vi potrčite za vašim djetetom da se ne utopi u bazenu ili u potoku!

Torontski vidovnjak Thomas Roberts, kojeg sam već na nekoliko mjesta spomenuo, također mi je potvrdio nešto slično. On veoma često, dok sjedi za radnim stolom ili zadrijema na kauču, vidi čudna mala bića velikih glava, kako šetaju po njegovom apartmanu! Ponekad se zaustave, nasmješe mu se, nešto mu »kažu« istim onim jezikom misli, kojima razgovara i Katarina na drugom svijetu, i odu! Nekoliko puta su ga tijekom sna dizali sa kreveta nekakvim »svjetlosnim zrakom« i odvodili u svoje brodove. Bili su okrugli, duguljasti, plosnati

ili sličnih oblika. Gospodinu Robertsu se ukazuju u svom prirodnom obličju, sličnom malim ljudima velikih glava, visokog čela, kakve smo imali prilike vidjeti u znanstvenim i drugim časopisima.

I Thomas Roberts se slaže sa tvrdnjom Katarine, da su ta bića ovdje zbog nas, odnosno zbog našeg skorog »kraja«!

Katarina je bila na nekoliko od tih brodova, ali joj je u pamćenju najviše ostao jedan ogroman brod, doista svemirskih razmjera, koji je svojim oblikom podsjećao na dvije poklopljene zdjele za voće!

- Dok sam mu se lagano približavala - piše ona u svom dnevniku - zapanjila me njegova veličina. Bila je to grdosija tanjurastog oblika, najmanje kilometar i pol u promjeru! Zamjetila sam stepenaste terase sa mnogobrojnim prozorima na više desetaka razina.

Unutra je Katarinu čekao onaj »čovjek«, kojeg je susrela prilikom svoje prve posjete. Odmah ga je prepoznala po karakterističnom smješku. Shvatila je, da joj se smješi samo iz jednog razloga, da joj se prikaže ljubaznim i prijateljskim. Naklonili su se jedno drugom i on je provede u djelomično razgledavanje ove svemirske grdosije..

- Bože, pa ovdje se može smjestiti milion ljudi! - čudila se Katarina prostranim terasama, prolazima i dvoranama.

- Čemu služi ova letjelica?

- Još ničemu - smješkao se ovaj zagonetno. - Imamo još nekoliko ovakvih brodova u vašoj orbiti - za slučaj hitne potrebe!

- Katarina se zaustavi u hodu i ozbiljno zagleda u njega:

- Da li vi, u stvari, želite reći da ste sve ovo pripremili za neku vrstu našeg skorog »prisilnog preseljenja«?

Tu vam opet ne mogu citirati njegov odgovor, jer je jasno podvučen crvenom olovkom! No i bez tog odgovora, oni koji vjeruju u postojanje letećih tanjura i bića iz svemira, shvatiti će, da se radi o nekakvoj predstojećoj operaciji, nama još nepoznatih razmjera i razloga!

Da li je to moguće?

- Zašto ne? - gleda me začuđeno dr Seffer, sa kojim sam se ponovno našao po završetku teksta ove knjige. -I Katarina i Thomas Roberts su »dokazali« da su bili tamo gdje tvrde da su bili!

- Kako mislite? Otkuda znate da jednostavno ne izmišljaju priče za »veliku djecu«.

Dr Seffer se nadmoćno smješka...

- Kada sam pročitao o prvom iskustvu gospode Katarine, tražio sam »pogrešku«, kako bih joj doskočio. Potom sam naišao na tvrdnju, da

joj je lice nakon pada sa visine bilo gotovo ledeno!
- Da! - živnuo sam - otkuda joj ledeno lice, kada je mogla napustiti svoje tijelo samo duhom, odnosno u takozvanom »astralnom tijelu«?
- U pitanju je njezina snažna autosugestija. - pojašnjava mi mladi znanstvenik. - Sjećate li se poznatog slučaja smrzavanja radnika u Chicagu? Dogodilo se to prije dvadesetak godina. Čovjek je radio na istovaru vagona u jednoj tvornici za preradu mesa u Chicagu. Nakon što je ispraznio vagon hladnjaču, vratio se unutra po svoj kaput. Uto je naišao pružni radnik, koji je zalupio vrata vagona i zaglavio ih kukom. Znao je da su ti vagoni ispražnjeni, jer ih je trebalo odvući na sporedni kolosjek. Na nesreću, nije čuo viku i lupanje onog zaključanog radnika. Došla je lokomotiva i sve to odvukla na drugu stranu teretne postaje. Tek predvečer, kako se nije pojavio da podigne svoju plaću, nadzornik radne skupine se zabrinuo za svog radnika i naredio da se odmah pregledaju svi vagoni iz te radne smjene. U jednom od njih, našli su tog jadnog radnika, posve zamrznutog! Čak je po licu i rukama imao naslage inja! No ono što je najviše zaprepastilo istražnu komisiju, bila je činjenica, da je u vagonu cijelo to poslijepodne bila temperatura iznad nule, točnije 10 stupnjeva C! Kako se onda, taj čovjek mogao uopće smrznuti?
- Kako? - nije niti meni najjasnije.
- Veoma jednostavno - pojašnjava mi dr Seffer. - Kada je otkrio da je zaključan, odmah je pomislio da se unutra mora smrznuti, jer je znao da su svi vagoni bili spojeni sa glavnim strojem za hlađenje. Da je malo bolje gledao, primjetio bi, da je stroj još ranije isključen i odvučen. Ali, on toga nije bio svjestan, pa se počeo »smrzavati« od čiste autosugestije. Tri i pol sata kasnije, čovjek je bio mrtav. Našli su ga sklupčanog u kutu vagona, cijelog prekrivenog injem, unatoč instrumentu montiranom u istom vagonu, koji je pokazivao - +10 stupnjeva C.
- Zvuči nevjerojatno - priznajem.
- Ali je istina, i za taj slučaj znaju gotovo svi psiholozi i psihijatri u svijetu. Radilo se o veoma jednostavnom i neobrazovnom čovjeku, koji nije znao čitati niti pisati i koji je broj deset na aparatu protumačio pogrešno. Ovaj je slučaj samo još više učvrstio uvjerenje psihologa, da je autosugestija to jača, što je čovjek bespomoćniji!
- Ali Katarina je nekadašnja učiteljica i jedna veoma načitana i školovana osoba. - podsjećam ga ja.

- I to je točno, ali ne zaboravimo, da se ona te noći našla po prvi put izvan svog fizičkog tijela, na visini od nekoliko kilometara iznad zemlje. Kao školovana osoba, dobro je znala da je na visinama kojima lete mlažnjaci veoma niska temperatura. U stvari i po četrdeset i više stupnjeva ispod nule. Zbog tog saznanja kao i naglog pada i »strujanja vjetra«, njezino se fizičko lice dolje u krevetu počelo hladiti. Razumijete?
- Znači to »strujanje vjetra« bilo je također autosugestivne naravi?
- Prirodno! - uzbuđuje se moj sugovornik. - Time je dokazala, prije svega meni kao psihologu, da je doista preživljavala nešto izuzetno dramatično i tragično. A onda njezin suprug, koji se mudro dosjetio da odmah otrči otvorenom prozoru, jasno je čuo udaljeni zvuk zrakoplova.
- Mogao je to biti bilo koji zrakoplov, koji je slučajno nadlijetao! - ne prepuštam ništa slučaju.
- Ali nije! - živnuo je pobjedonosno Seffer. - Kada su ujutro pozvali obližnju :račnu luku, saznali su ta je u to vrijeme Lufthansa prelijetala u Ankaru. A Lufthansa ima debela plava slova ispisana iznad redova prozora.
Seffer malo zastane, pa nastavi:
- U stvari, da se njezin suprug toga sjetio, mogao je od Lufthansa tražiti popis putriika i kasnije čak identificirati onu stariju damu, koja je navodno sjedila pokraj prozora. Kakva bi to bila senzacija!
- Ali, gospoda Katarina nije taj tip, - podsjećam ga - ona ustraje na anonimnosti.
- E, vidite, upravo zbog toga su je izabrali, ma tko to »oni« bili! Iz njezinog kratkog životopisa koji ste mi pokazali, vidi se da je živjela osam godina kao učiteljica u nekom zabačenom dijelu Europe. Gotovo svo vrijeme je provela čitajući, meditirajući ili u dugim studioznim šetnjama po okolici. Način na koji su ona i njezin suprug saznali jedno za drugo, jednostavno je fantastičan! Već se tu može nazrijeti »programiranje« naših života. U dvadesetdevetoj se udala i došla u Canadu, gdje ju čeka gotovo nepomična svekrva. Nije shvatila da joj je to »posljednja zamka« prije konačnog ispita duhovne zrelosti. Niti jednom riječi se nije pobunila zbog ovakvog preokreta u životu, iako se oslobodila brige oko svekrve već za oko devet mjeseci. I odmah tu, još iste noći kada je umrla, njezina zahvalna svekrva joj dolazi u posjetu i »otvara« liniju sa onim svijetom. Nastupa dulje razdoblje priprema, pa let u nebo, pa potom niz izleta u gornje i donje razine paralelnog

svijeta. Nakon što je sve to uspješno savladala, sa njom stupaju u vezu »bića iz svemira« i otkrivaju joj svoje tajne i namjere.
- Zašto upravo njoj ili ljudima poput Robertsa i drugim vidovnjacima' Zašto ne stupe u vezu s nekim značajnijim osobama, znanstvenicima, političarima ili predsjednikom SAD?
Dr Seffer me na ovo samo. pogledao sa takvim sažaljenjem, da sam brzo zažalio što sam mu tako glupo pitanje uopće postavio.
- Političari su gospodine Benedict, »posljednji« sa kojima bi ova nadmoćno inteligentna bića poželjela razgovarati. Zbog raznih političara i njihove nesposobnosti da riješe naše zemaljske probleme, oni i jesu ovdje. Što se znanstvenika tiče, oni su suviše skeptični i nepovjerljivi prema ovakvim stvarima. Istina, danas smo već podijeljeni na dvije skupine, ali ne zaboravimo da je znanstveni um suviše realan i samim time i duhovan. A tijelo može napustiti osoba iznimne produhovljenosti. Ja sam do sada načuo ili pročitao o nekoliko takvih slučajeva, od kojih se većina dogodila u krugovima indijskih fakira. Ti neobični ljudi mogu po želji usporiti ili ubrzati otkucaje srca, zaustaviti disanje do besvijesti, neki čak i »levitirati«! Što manje želja za materijalnim stvarima, to lakši duh! Što lakši duh, to veća mogućnost za njegovim odvajanjem od fizičkog tijela.
- Ipak, - bunim se ja - u svim tim vantjelesnim izletima gospode Katarine ima i potpuno čudnih predjela i objekata! Na primjer, te podzemne pećine pune turskih janjičara i njima sličnih ratnika, pa »rijeke usijane lave«, ne podsjeća li vas to na užase biblijskog »pakla«?!
Dr Seffer se nasmješi...
- Kako još ne shvaćate - pita me. - Sve što je ta obdarena osoba vidjela, samo svjedoči u prilog istinitosti njezine tvrdnje! I Biblija i Kuran i mnogi stari zapisi drugog podrijetla pričaju nam o nekakvom strašnom »podzemnom svijetu« zvanom pakao! Tamo sve gori, gdje griješnike »bacaju u plamene rijeke« ili »vatrena jezera«! Moramo se zapitati zašto svi ti izvori neovisno jedan od drugoga, o tome govore?
Šutim čekajući njegov odgovor...
- Zato što su i stari proroci i vidovnjaci, poput gospode Katarine imali slične »vantjelesne izlete« u gornje, odnosno donje razine naše svijesti, ali su ta svoja iskustva pogrešno protumačili kao »vizije« poslane im od Boga!
- Svejedno - ustrajem ja, - zašto ostali duhovi odlaze u više razine,

odnosno »prekrasne predjele« a ovi griješnici se motaju po našim prirodnim, podzemnim pećinama i grotlima?
- Zato što su opterećeni ovozemaljskim grijesima. Kad umru, ovi griješni duhovi nemaju kuda nego u »podzemlje« planete Zemlje, odnosno »naniže«, dokoni »lagani« duhovi bez mnogo materijalnih stega i veza odlaze »naviše«, odnosno, u drugi, duhovni posebno za njih pripremljeni svijet ljepote i mira. Posvuda u svemiru, kako u materijalnom, tako i u »paralelnom« važe isti fizičko-duhovni zakoni. Teško »tone« na niže, a lagano »lebdi« i stremi naviše.
Kada sam god sa ovim mladim znanstvenikom u razgovoru, počinje me boljeti glava.
- Ja vas doktore sve ovo pitam u nadi, da ćete mi pomoći naći rupe u svjedočenjima ovih ljudi, a vi ih gotovo u svemu podržavate.
- Kako ih ne bi podržavao, kada sam proučio na stotine sličnih svjedočenja ljudi, koji nemaju pojma jedni o drugima. Zašto mislite da naša vlada prikuplja svjedočenja o pojavama letećih tanjura i brižljivo ih proučava, klasificira i stornira? Zato što u vladi shvaćaju, da leteći tanjuri postoje, ali izvan naše dimenzije! Sovjeti također imaju sličnu službu, kao i mnoge druge vlade u svijetu. Naš je problem u tome, što ih ne možemo dostići, srušiti i poubijati. Stoga smo strašno nervozni. Počeli smo shvaćati da ima nešto »jače od nas«!
- Govorite o nama, kao o nekakvim ljudožderima!
- Da li ste danas u podne gledali vijesti - saginje se mladi znanstvenik prema meni. - Samo u sedam dana posljednje iranske ofenzive na Irak poginulo je na obje strane oko četrdeset tisuća vojnika redovne vojske. Četrdeset tisuća pobijenih ljudi! U Genevi se ne možemo složiti sa Sovjetima niti o jednoj jedinoj raketi sa nuklearnom glavom! Umjesto toga, umjesto bilo kakvog razumnog sporazuma poslali smo u Europu novih dvadeset »Cruz projektila«, a Sovjeti su požurili da nam ne ostanu dužni.
- Onda da zbrojimo... - odlučujem ja prekinuti mučnu raspravu.
- Vi dakle smatrate da nas budno motri nekakva viša, nadmoćnija civilizacija, kako bi nas spriječila u pokušaju mogućeg samouništenja.
- Posve sam u to uvjeren! Milijarde godina su bile potrebne, da se na Zemlji stvore pogodni uvjeti za život i razvoj svijesti, koju sada pokušavamo zauvijek uništiti. Onaj koji nas je stvorio ne može to mirno promatrati. Zato nam šalje u pomoć druga bića više svijesti od naše, da nas pričuvaju, zaplaše ili spriječe izravnom intervencijom »više

sile«! Oni vjerojatno sa užasom promatraju, kako mirno sijedimo i gledamo na našim ekranima kako se naša braća u Iranu i Iraku masovno istrebljuje.
- U redu, vaši su dokazi u svezi naše niske svijesti doista snažni - slažem sa sa njim - ali zašto se onda oni najprije ne umješaju u taj mjesni sukob? Cijeli bi svijet bio time šokiran i obje supersile bi se »preko noći« sporazumijele.
- Zašto bi »oni« intervenirali - pita me Seffer. - On i čekaju da se naša »svijest«, da mi sami »shvatimo« svrhu i razlog fizičkog života. Oni to već znaju! No ja se bojim da oni također znaju, da smo mi gomila luđaka koje sve više zaokuplja njihovo ludilo. A poludjeli smo od bijesa. Od prevelike slobode, od silnog bogatstva, od grešnih misli, od neumjemog žderanja i lokanja, poludjeli smo od prevelikog znanja, kojem smo ostali psihički nedorasli!
Odavde ću se suzdržati od daljnjeg komentara.

ŠTO KAŽU *POKOJNI* *Duhovi kroz stoljeća*

Za »duhove« i pojave raznih »aveti« znalo se gotovo od postanka prvih svjesnih čovjekolikih bića. Crtana svjedočenja o tome zalaze duboko u predpovijest. Čovjek je, dakle, imao ideju i strah od »više sile« još od prvih dana svoje svijesti. Svijesti, kakvu mi danas poznajemo.

Jedno od prvih zapisanih svjedočenja o pojavi »aveti« datira oko sto godina prije Isusa, odnosno, početka nove ere. U ondašnjoj Ateni se u to vrijeme mnogo pričalo o neobičnoj aveti, koja se pojavljuje u jednoj vili podignutoj iznad prastarog grada. Avet se prikazivala u obliku starog čovjeka duge sijede kose sa teškim lancima na rukama i nogama. Kada se nije mogao ukazati, čuo bi se noću zveket njegovih teških lanaca. Zbog šoka prilikom susreta sa tom aveti, od srca je umro jedan od vlasnika te vile. Njegovi nasljednici više nisu mogli prodati prekrasnu kuću niti za minimalnu cijenu, pa su je nudili uz niski najam potencijalnim stanarima. Ali priče o stravičnoj aveti su se već proširile gradom, pa se nitko nije usuđivao tamo stanovati.

Za ovaj slučaj je, kažu, čuo jedan filozof koj i se iz prirodnih razloga zanimao za čudnu pojavu i odlučio otkupiti vilu. Već prve noći ga je uznemirio zveket lanaca a nekoliko dana kasnije, susreo se sa svoj im nepoželjnim »sustanarom« na mjesečinom obasjanoj terasi. Da, bila je to avet nekog sijedog čovjeka u lancima. Iako mu se opasno kezio, mlatarao lancima i polagano prilazio, filozof je stojički izdržao test ne pomaknuvši se sa svog mjesta. Kao što se i nadao, avetinska se prilika okrenula i nestala. Filozof ju je slijedio do jednog ugla u dvorištu u kojem se prilika izgubila u »ništa«!

Odmah slijedećeg dana, filozof je pozvao radnike da prekopaju taj dio dvorišta. Nisu dugo kopali, kad naidoše na grob nekog čovjeka u lancima, bio je to okovani kostur, a okovi su se već raspadali od hrde. Novi kućevlasnik ga je prenio na groblje i dostojno pokopao. Avet se više nikada nije pojavila niti ga bilo čime uznemirila!

Sto su to »aveti« ? Oni koji ovu materiju poznaju malo bolje od mene tvrde, da je avet, u stvari duša umrlog čovjeka, koji iz nepoznatih razloga nije u stanju mirno »prijeći« u onaj drugi paralelni svijet! Avet, kažu oni, obično ima nekakav jaki razlog zbog kojeg se mota na rubu ova dva svijeta, ne mogavši napustiti ovaj, ili ne znajući kako da prede u onaj. Avet se obično zauvijek izgubi, ako joj se »pojasne stvari« ili

udovolji razlogu zbog kojeg je još tu. U ovom se slučaju avet okovanog nesretnika izgubila nakon što je bio dostojno sahranjen.

Da bi se opisali svi zabilježeni slučajevi pojava raznih duhova i aveti, bila bi nam potrebna barem još jedna ovakva knjiga. Zato ćemo preskočiti nekoliko stoljeća i navesti nekoliko slučajeva iz vremena pobune Olivera Cromwella protiv kralja Charlesa I. Ova upozorenja, bila su namijenjena kralju Charlesu, ali ih on, na svoju nesreću nije poštovao. Kao što znamo, Parlament ga je kasnije osudio na smrt zbog izdaje i pogubio odsjecanjem glave. 1645. godine kralj se pojavio kod North Hamptona sa vojskom od oko pet tisuća rojalista. Trebala je to biti odlučujuća bitka. Namjeravao je napasti Cromwellove snage odmah ujutro, ali mu se te noći u snu prikazao pokojni prijatelj Straford, plemić koji je poginuo u jednoj od prijašnjih bitaka. Kralj se sjećao, da mu je jasno rekao da odustane od ove bitke, jer neće biti u stanju sukobima izgladiti nesporazum sa Parlamentarcima. To će se moći riješiti samo pregovorima i izvjesnim odricanjima s kraljeve strane. Kada se trgnuo iz sna odmah je pozvao svoje generale i ispričao što im Straford poručuje. On i su ga pozorno saslušali ali se nisu složili s idejom da se sukob prekine, jer su imali veoma pouzdana izvješća o izvjesnoj slabosti Cromwellove vojske. Pojasnili su kralju, da je sada vrijeme da se protivnik potuče i zatre svako daljnje miješanje Parlamenta u kraljeve stvari!

Charles ih je, na svoju nesreću poslušao, iako zabrinut. Ali unatoč nenadanom napadu na još nesređene pobunjenike, bitka se tijekom dana okrenula u korist Cromwella i kraljeve su snage bile potučene kao nikada ranije. U stvari, rojalisti nikada više nisu uspjeli poslije toga vojno se oporaviti. Tada je uslijedilo i drugo upozorenje, ovaj put obimnijeg oblika. Na jednom nekadašnjem bojištu počela se pastirima svake noći prikazivati »avetinjska vojska« na konjima! Urlali su, mlatarali sabljama, ranjenici jaukali, da bi se pred zoru sve smirilo. O događajima je načuo dvor i odmah tamo poslao istražnu komisiju. Članovi komisije su i sami prenoćili sa pastirima na tom brdu i vidjeli istu stvar, ali su na čelu avetinske konjice prepoznali lik princa Ruperta, tada još živog kraljevog rođaka i generala! Kralj niti ovo, nije pravilno shvatio, i prekinuo sukob, već je odobravao daljnje bitke. U prvoj koja je uslijedila princ Rupert je pao mrtav! Ostatak tog krvavog ishoda dobro nam je znan iz povijesti.

Čini se da je i kraljica Anne Boleyn bila nedužna žrtva nesretne i krvave povijesti britanskih vladara. Kažu da se i do današnjih dana pojavljuje njezina »obezglavljena« prilika u dvorištima londonskog Towera. 1914. godine jedan ju je stražar susreo i od šoka pao u nesvijest. Kasnije je pričao da je ispod pazuha nosila svoju odrubljenu glavu.

U izgnanstvu na otoku Sveta Helena, Napoleonu se također prikazao duh voljene Josephine. U dnevniku je ostavio o tome zapis. Posjetila ga je jedne noći i posjedila malo na rubu njegovog kreveta. Kada ju je rukama pokušao zagrliti, nestala je bez traga. Napoleon je bio toliko uznemiren ovim priviđenjem, da nije mogao mirno spavati nekoliko dana. Najvjerojatnije ga je potresla pomisao što će reći Bogu ili onim silnim tisućama pobijenih, ukoliko duhovi dosta postoje, a samim time i »život poslije smrti«!

Iz povijesti znamo da su se aveti i duhovi umrlih ukazivali u snu ili »u živo« još faraonima, židovskim kraljevima i mnogim prorocima, svećenicima i običnom narodu. Oni »sa druge strane« su bjelodano pokušavali ovakvim svojim ponašanjem utjecati na tijek razvoja naše civilizacije, ali danas vidimo, bez osobitog uspjeha. Mi smo, kažu, toliko čvrsto vezani za ovaj materijalni svijet, da nas od njega često ne može otrgnuti ni sama smrt.

Nečiste kuće

O duhovima koji nisu u stanju napustiti svoja nekadašnja prebivališta postoje čitave legende. Poglavito su to duhovi pogubljenih kraljeva, plemića, ili okorjelih bogataša koji iz razumljivih razloga ne mogu prihvatiti postojanje lišeno bogatstva, vlasti, počasti i drugih ovozemaljskih slasti i strasti. Takvi »nečisti« duhovi, kako ih narod obično naziva, borave u svojim nekadašnjim dvorcima i kućama i po više stotina godina. Oni na sve moguće načine nastoje uznemiriti vlasnike svojih nekadašnjih posjeda, a da bi se zauvijek odstranili, potrebno je pozvati u pomoć »istjerivače duhova«. To su najčešće parapsiholozi ili mediji, sposobni za izravan kontakt, a veoma često i posebno izvježbani svećenici. Ali, nisu samo zlobni vlasnici u pitanju. Cesto na sebe pokušavaju svratiti pozornost duhovi pokojnih, koji su u tim kućama svojedobno nastradali »prisilnom« smrću. O jednoj od takvih kuća u Americi, snimljena su čak tri filma. Riječ je o znamenitim »užasima iz Amityvilla. Navesti ćemo jedan karakterističan slučja.

Bertha Shulc iz Frankfurta na Maini uselila se 1976. u jednu veoma očuvanu kuću iz devetnaestog stoljeća. Dobila ju je po nevjerojatno niskoj cijeni, iako je cijela kuća bila ukusno preuređena i ukrašena skupim tapetama. Ubrzo će joj postati jasnije zašto ju je kupila po tako niskoj cijeni!

Već prvog tjedna, čula je kako u kupaonici na prvom katu šišti mlaz vode. Pomislila je da su u pitanju razlabavljene stare slavine. Ali kada je ušla unutra, šum vode ne samo da je prestao već je u kupaonici bilo potpuno suho. Berhta je protresla glavom pomislivši da je sanjala. No samo što se vratila u krevet, šum vode se ponovno začuo! Bertha do tada nije imala sličnih iskustava u životu, pa se ozbiljno zabrinula. Upalila je noćnu svjetiljku i budna prosjedila u krevetu do jutra.

Sutradan se sa izleta vratila kćer, osmanaestogodišnja djevojka pa su zajedno potanko istražile kupaonicu i sve cjevovode. Kćer je zaključila, da »šum« dolazi putem cjevovoda iz neke kuće u susjedstvu. To je zvučalo razumno, pa je na tome i ostalo. Ali ne zadugo. Kada se desetak dana kasnije djevojka pokušala istuširati, vrisnula je i gola istrčala van u susret prestrašenoj majci...

- Iz tuša šiklja krv! - histerično se derala majci u uho, grčevito je stežući oko vrata.

Gospoda Shulc se odvažila izvidjeti situaciju. Pažljivo je otvorila vrata ali osim mlaza tople vode ništa se drugo nije moglo primjetiti. jedva je nagovorila kćer da se vrati i okupa, sjedeći pokraj nje na zahodskoj školjci. Ništa se više nije pojavilo, niti toga dana, niti idućih mjesec dana. Majka i kćer su bile uvjerene da sa kućom nešto nije u redu. Njihove sumnje su se još više učvrstile, kada su jedne noći, spavajući u istom krevetu, začule iz kupaonice stravično dozivanje u pomoć! Vikala je neka mlada djevojka, očito u smrtnoj agoniji. Tri minute kasnije galama je prestala.

Bertha Shulc je odmah slijedećeg jutra pozvala u posjetu svoju agenticu za prodaju nekretnina i postavila joj nekoliko veoma neugodnih pitanja: Tko je prije njih živio u kući i da li se u kući dogodilo nešto neugodno? Agentica je bila zbunjena. Priznala joj je, da je vlasnik imao teškoća oko prodaje i izdavanja vile, ali u kući se nije dogodilo ništa nasilno. To se lako može provjeriti kod mjesne policije. U kući je do prije deset godina živio jedan udovac sa kćerkom, koji se poslije prodaje imanja iselio u USA.

Poslije niza uzastopnih uznemiravanja Bertha je odlučila sve povjeriti

jednom rođaku, inače protestantskom svećeniku. I on se složio, da nešto nije u redu sa kućom, točnije sa dijelom u kojem je smještena kupaonica. Počeli su je samoinicijativno rušiti, komad po komad, :id po zid. Ispod same metalne kade nisu pronašli ništa. Nisu naišli na tragove niti medu zidovima. Tek kada su počeli strpljivo odljepljivati sloj tapeta, zastali su zapanjeni. Na trećem sloju staroga papira, jasno su se ocrtavali krvavi otisci nečijih ruku!

Pozvana je policija. Istražitelji su pažljivo saslušali uzbuđenu vlasnicu vile i odmah krenuli na posao. Bilo je jasno, da je u kupaonici, točnije u samoj kadi izvršen zločin! A da bi se moglo krenuti sa mrtve točke bilo je potrebno pronaći leš. Nakon što su pomnjivo istražili okolicu kuće, istražitelji su zaključili, da treba kopati u podrumu. Učinio im se sumnjiv jedan ugao, očito popravljan i preliven slojem betona »novijeg datuma«. Već na dubini od svega pola metra, naišli su na posmrtne ostatke tijela mlade djevojke, ne starije od osamnaest godina. Prije zakopavanja, tijelo je višestruko zamotano u prozirnu plastičnu navlaku.

Odmah se posumnjalo na prijašnjeg vlasnika, koji je emigrirao »sa kćerkom« za SAD. Otkrilo se, da mu to nije bila prava kćer, već pastorka od druge žene, koja je prije deset godina umrla od raka na plućima. Sve se slagalo. Policija je tako imala i motiv za ubojstvo: Očuh je, vjerojatno, jedne noći pokušao silovati djevojku u kadi. Došlo je do borbe, pa ju je on ili udario po glavi ili se tijekom pružanja otpora poskliznula i sama smrtno povrijedila! Uplašen od mogućih posljedica, zakopao ju je u podrum i pobjegao u SAD. Interpol je odmah izvjestio FBI, a ovaj uhitio ubojicu i sproveo natrag na suđenje. Bertha Shulc je ostala živjeti u istoj kući, ali je više nitko nije noću uznemiravao. Duh pokojnice se zauvijek smirio, jer je uspjela privući pozornost »živih« na svoju zlu sudbinu. Tijelo joj je poslije istrage odneseno na gradsko groblje i dostojno sagranjeno. Mora se priznati da priče o sličnim događajima zvuče pomalo stravično, ali su točne. Parapsiholozi se muče, da odgonetnu tajne, pomoću kojih se »mrtvi« motaju između nas živih, ali im za sada nije pošlo za rukom da dođu do »opipljivih« dokaza da mrtvi uopće »žive«.

Zli duhovi

O takozvanim zlim duhovima, također postoje legende koje datiraju stotinama i tisućama godina unatrag. Od ovih su duhova stradali rimski imperatori, španjolski kraljevi, mnogi vojskovođe i veliki broj običnih

ljudi. Nemoguće ih je nabrojiti, pa ćemo se ponovno poslužiti samo onim slučajevima novijeg datuma, za koje postoji istražna ili druga dokumentacija. U pitanju su duhovi ljudi koji su i za života bili zli, jer kažu poznavatelji duhovnog svijeta, karakter čovjeka se uopće ne mijenja kad umre. To što se odjednom našao »sa druge strane«, nema nimalo utjecaja na njegove poglede. Posebice kada shvati da je živio griješno i da kao takav nema pristupa u »više razine« novog svijeta. Zvuči razumno, a kao što ćemo ubrzo vidjeti ovakvi »zli duhovi« mogu i sa one strane nanijeti živima mnogo nesreće, pa često i smrt!

Loretta Simpson iz Floride, kupila je 1979. gotovo novi Cadillac El Dorado u pola cijene. Automobil je prešao svega sedam tisuća a prodavala ga je poznata tvrtka za preprodaju vozila. Dobila je i jamstvo na tri godine. Na nesreću, nije je uspjela iskoristiti. Samo dva tjedna kasnije, patrola koja kruži po autoputevima, pronašla ju je unutra mrtvu od udisanja ugljičnog monoksida. Automobil se nalazio parkiran sa strane na autoputu sa svim prozorima zatvorenima i presavijenom ženom na prednjem sjedalu.

Obitelj pokojnice je vratila Cadillac tvrtki od koje je nedavno kupljen. Prekrasni je auto bez problema prodan već slijedećeg tjedna jednom bračnom paru iz Minessotte, kojima se stari automobil pokvario tijekom ljetovanja na Floridi. Dobili su ga za nevjerojatnu cijenu od pet tisuća petsto dolara i odvezli se kući - pjevajući! Bili su nešto sretniji od Lorette Simpson, jer im se ništa nije dogodilo čitavih sedam mjeseci. A onda im je taj isti Cadillac usmrtio najmlađe dijete, dječaka od dvije godine. Kako? Otac ga je ostavio parkiranog pred garažom kuće. Zaklinjao se da je zakočio automobil i ručnom kočnicom i mjenjačem po propisu. Tek, automobil je iz nepoznatih razloga krenuo nizbrdicom unatrag i smrtno prignječio malog Patricka, koji se vozio na biciklu. Istražna komisija je ustanovila da je automobil bio - otkočen!

Normalno, roditelji se više nisu mogli voziti u automobilu ubojici svog najmlađeg djeteta, pa je ponovno prodan. Kupio ga je trgovački putnik iz tog grada, koji nije mario za nesreću za koju su svi znali. Činilo se, da ga je to došlo glave, jer su ga tri mjeseca kasnije pronašli mrtvog. Skrenuo je noću s puta koji je inače od djetinjstva poznavao i svom silinom udario u obližnje drvo. Udario je glavom upravljač i na mjestu ostao mrtav. Automobilu se samo malo iskrivio teški branik.

Za slučaj se zanimao jedan mladi student psihologije, koji se zabavljao sa kćerkom pokojnika. Počeo je sa svojim profesorom, inače

priznatim parapsihologom, istraživati povijest ovog »avetinjskog« vozila. To mu nije bilo teško, jer su se u knjizi vozila nalazila sva imena ranijih kupaca. Tako su saznali za sudbinu svih kupaca, osim prvog! Ime mu se nije nalazilo niti u jednom imeniku, a za adresu mu nije znao niti prvotni prodavalac iz Floride. Tek im je federalna policija (FBI) uspjela dostaviti ime prvog kupca. Bio je to jedan kubanski izbjeglica, poznati prodavač droge, u podzemlju znan pod imenom »Kubanac«! Dok se jedne tople ljetne noći vraćao kući sa neke vesele zabave, pokraj njega se na crvenom semaforu zaustavio jedan drugi crni Cadillac. Uslijedila su tri prigušena hica i »Kubanac« se srušio na upravljač težinom tijela pritiskujući sirenu, koja je počela privlačiti pozornost usnulih susjeda. Policija nikada nije uspjela saznati tko ga je ubio.

Ovdje se sa lakoćom može zaključiti da se »Kubanac« niti na onom svijetu nije mogao pomiriti sa svojom zlom sudbinom, već je nastavio ljudima donositi smrt i nesreću. Saznavši za sve to, kćerka trgovačkog putnika, odlučila je da sa svojim vjerenikom odveze Cadillac na staro željezo, gdje su ga pred njezinim očima morali isprešati na veličinu kocke od jednog kubičnog metra. Bio je to, čini se, jedini način da se spriječi daljnje krvoproliće. O slučaju se puno pisalo po novinama, napisano je i nekoliko knjiga, a snimljen je i film.

Drugi slučaj koji se dogodio u Californiji, nema veze sa avetinjskim strojevima, ali ima sa osvetom.

Istražitelj Jack Flynt radio je sa partnerom na jednom slučaju zlouporabe malodobnika u pornografske svrhe. Već su tri godine lovili glavnog raznositelja tih filmova i časopisa na području južne Californije bez uspjeha. Flynt bi obično »igrao« policajca grubijana, čovjeka »teške ruke«, dok je njegov znatno mlađi suradnik pomagao kao »ravnoteža« odnosno glumio istražitelja blage naravi i više prijateljski naklonjenog potencijalnom kriminalcu, od kojega bi pokušavali iznuditi priznanje. Ova je tehnika stara koliko i civilizacija, a sa njome se služe manje - više sve policije svijeta.

Jedne noći tijekom racije u mjesnom klubu homoseksualaca, Flynt i njegov partner upali su u malu podzemnu dvoranu u kojoj su se prikazivali filmovi o seksualnim odnosima dječaka sa odraslima. Dok su se ostali razbježali glavom bez obzira, uhićen je mladić koji je te noći radio kao kinooperater. Odvukli su ga u postaju, zatvorili se sa njim u sobu za preslušavanje i napali ga pitanjima onako s nogu. Nisu

mu dali odahnuti. Osjećali su, da bi ih on mogao dovesti u vezu sa vanjskim snabdjevačem ovog zabranjenog materijala. Ali jadni mladić nije imao pojma o raspačavanju i distribuciji ovih filmova, samo je noću »zarađivao« za honorar od dvadest dolara. Iako su mu u kabini za projekcije pronašli knjigu iz povijesti umjetnosti, nisu mu povjerovali da je on u stvari student željan dodatne zarade. Znali su da se organizirani kriminal, sve češće služi vrlo vještim smicalicama u nastojanju da doskoči policiji.

Poslije dva sata ispitivanja istražitelji su izgubili strpljenje. Nastalo je teško šamaranje i ubrzo su slomili čeljust jadnom mladiću. U nasilju se osobito isticao Flynt. Onesviještenog mladića su odvukli u zatvorsku ćeliju. Ostavili su ga ležati na betonskom podu, lica okrenutog prema stropu. Od jakog krvarenja u ustima, ugušio se prije no što se i osvijestio. Dvojica policajaca su za to vrijeme mirno večerali u susjednom restoranu, planirajući novu taktiku. Na povratku su ih dočekala ambulantna kola i velika gužva u postaji i policijski komesar San Francisca. Još iste večeri su mu morali predati svoje policijske značke, potjerani su sa posla bez prava povratka u policiju, sa gubitkom mirovine i bilo kakve nadoknade.

Ali, za jednog od njih, tu nije kraj priče. Život istražitelja Flynta se pretvorio u pravi pakao. Saznanje da je te noći bez potrebe ubio dvadesetogodišnjeg mladića, studenta završne godine primjenjene umjetnosti, zaručenog s jednom iznimno lijepom i bogatom djevojkom, dovodilo ga je u stanja potpune depresije. Njegova nasilnička narav, napokon ga je upropastila. I inače sklon alkoholu, poče je piti. Ubrzo su ga ostavile žena i kćer. Susjedi su kasnije pričali, kako ih je noću budio »životinjskim« krikovima! Očito je proživljavao ružne snove iz svog neugodnog života. Jedne je noći iz »čistog mira« skrenuo automobilom i udario u drvored! Glavu su mu zašili sa trideset kopči, donja usnica mu je ostala trajno osakaćena, a na lijevoj polovici glave nikada mu više nije izrasla kosa! Tako unakažen poživio je još pola godine, dok ga jedne noći susjed nije vidio kroz osvjetljen prozor kako visi!

Pismo - dnevnik, koji je ostavio na stolu zapanjilo je istražnu komisiju. Iz njega se jasno vidjelo, da je Flynta u smrt »natjerao« pokojni mladić. U snovima bi mu dolazio i »vrag« cereći mu se u lice dok se ujutro brijao. Jedne noći mu se ukazao nasred puta, one kobne noći kada je skoro izgubio život. Noću bi ga jasno čuo kako jauče u podrumu. Kada

je sišao u podrum da provjeri, zatekao je na podu lokvu krvi. Misleći da ludi, otrčao je pod hladan tuš i kada se vratio u podrum, više ništa nije vidio. Noću ga je nečija »ledena« ruka tresla iz sna. Više nije mogao sve to izdržati i odlučio se objesiti.

Kontakti pomoću medija

Što je medij? Medij je »posrednik« između umrle osobe i svijesti živih. Pomoću ovih rijetko obdarenih osoba, može se komunicirati sa pokojnicima. Pokraj tih nekoliko potvrđenih i provjerenih medija, postoji također i čitava vojska tobožnjih medija, obdarenih jedino da vam vješto uberu novac! Za pedeset ili sto dolara pasti će ti prevaranti u trans ili »nesvijest« od kojih će vam se dići kosa na glavi, ali kada kasnije malo bolje razmislite, shvatiti ćete, da niste, u stvari, saznali baš ništa! Ovo govorim zato, da sebe sačuvate od lažnih proroka i gatara, i da bi ujedno mogli provjeriti takvu osobu na licu mjesta.

U čemu je stvar? U većini slučajeva, obitelj pokojnih osoba, posebice djece, zapada u depresivno stanje zbog iskrene tuge i boli. To, obično saznaje osoba koja »poznaje« dobrog medija, ali ne zaboravimo, da ista osoba dobro poznaje i vas. Nije dakle, čudno što »medij« zna ime vašeg djeteta ili supruga, kao i niz drugih pojedinosti iz vašeg života. To mu je posve slučajno mogao ispričati vaš prijatelj, koji vas je preporučio, a u većini slučajeva, medij i vaš znanac rade zajedno. Toliko o mogućnosti prevare. A sada ćemo biti nazočni jednoj »pravoj« seansi prizivanja duhova, onakvoj kakvoj sam ja bio nazočan u Los Angelesu.

Jednoj televizijskoj glumici kćer je počinila samoubojstvo. Njezino ime, iz razumljivih razloga, ne mogu ovdje navesti. Mjesec daha nakon događaja, utučena majka je odlučila saznati zašto joj se jedino dijete usmrtilo. Filmski redatelj, zajednički znanac, preporučio joj je jednu provjerenu osobu iz Santa Monice. Nakon što mi je to kroz razgovor spomenuo, sjetio se zapitati me, da li bih i ja želio biti nazočan, jer je potrebno bar šest osoba oko stola, a glumica se bojala neželjenog publiciteta. Pristao sam iz čiste radoznalosti, jer u to vrijeme još nisam imao namjeru početi pisati ovu knjigu.

U devet sati navečer, dovezli smo se do vile te žene. Bio je to više dvorac nego vila, sa oružanom stražom, TV monitorima i foto ćelijama, koje su propuštale ili sprečavale automobile. Dama je bjelodanoo bila bogata i veoma vješta. Predosjećao sam da već sve zna, samo smo

joj potrebni kao maska za ono što će uslijediti. Kako sam se gadno prevario.

Uz spomenutu glumicu, nazočan je bio i njezin znatno mladi suprug, playboy tridesetih godina. Pokraj mog prijatelja redatelja sjedila je njegova supruga, a sa moje druge strane njihova kćer.»Bila to, dakle, striktno »obiteljska« seansa sa izuzetkom moje cijenjene osobe, koji sam bio samo prijatelj.

U polumračni salon je oko devet i deset ušetala dama koja će nas zabavljati slijedeći sat. Bila je to žena pedesetih godina, veoma smirenog lica, koje je nekada bilo veoma lijepo. Svima nam se ljubazno naklonila, ne rukujući se. Potom je sjela i zamolila za nekoliko trenutaka koncentracije i meditiranja. Ja sam piljio u nju diveći se njezinoj fenomenalnoj »glumi« i sposobnosti da opčini prisutne oko sebe. Nije mi bilo jasno, zašto se moj prijatelj redatelj petlja sa ovakovim stvarima, kada sam ga poznavao kao veoma trezvenog i naobraženog čovjeka...

- Ovdje se nalaze dvije osobe - presječe me glas naše domaćice iz razmišljanja. - Jedna je djevojka dvadesetih godina a druga je starija dama sa maramom na glavi! Danas me više nije sram javno priznati, da sam se na ove njezine riječi jednostavno ohladio i odmah pomislio na moju pokojnu majku, koja je umrla nepunu godinu dana prije tog događaja. Naviku nošenja marame zadržala je još *iz* domovine, pa je čak sa njom i umrla!

- Možete sada početi sa pitanjima - upozorila je dama uzbuđenu glumicu neprestano zatvorenih očiju.

Uplakana majka je pitala svoju »kćer« zašto se ubila u cvijetu mladosti i zašto joj je tim postupkom zagorčila život i karijeru?

- Zbog nesretne ljubavi - glasio je odgovor koji smo dobili od dame mediji potpuno prirodnim glasom. Ona je sa njom jednostavno komunicirala. Vjerojatno ju je jasno vidjela za razliku od nas ostalih, koji smo se čvrsto držali za ruke i zurili u nju.

Pokojnica je potom na opće zaprepaštenje ispričala kako je već dvije godine bila primorana »dijeliti« ljubavnika sa svojom majkom! Priznala je da je živjela sa svojim mladim očuhom, koji ju je zaveo kao osamnaestogodišnju djevojku! Kada je nedavno otkrila da nosi njegovo dijete, odnosno svog »brata«, pokušala ga je nagovoriti da zajedno pobjegnu. Ali mladi playboy, lijenčina po naravi, nije se usudio udaljiti od prebogate glumice sa kojom je imao osiguranu budućnost!

To ju je razočaralo i dotuklo, pa se nagutala tableta i jedne rijetke droge. Umrla je brzo i sada joj je strašno žao što je to učinila, jer će za to morati ispaštati! Nije nam pojasnila kako.
I tu je, u stvari, bio kraj seanse. Svi smo svratili poglede sa medija na onog jadnog mladića, čije je lice poprimilo nekakvu sivo-pepeljastu boju! Glumica je prva prekinula »krug« oko stola, jer se ubrzo srušila sa stolice na tepih! Užasno saznanje da joj je kćer živjela sa očuhom i da je nosila njegovo dijete, potpuno ju je dotuklo!
- Sjednite! - oštro nam naredi dama medij, nakon što su se neki oko stola uzvrpoljili. - Ona će biti u redu! - umirila nas je kao da se radi o nekakvoj sitnici. Ova druga gospoda bi željela nešto poručiti svome sinu. Kaže da se zove »Roza« ili »Ruža«! Kada se tada nisam i sam skljokao na pod, vjerojatno više nikada i neću! Moja pokojna majka se zvala Ruža, a to nije mogao znati nitko od prisutnih! Promucao sam da se moja majka tako zvala...
- Ona vam poručuje da vas puno voli i da vas neće večeras uznemiravati. jer vidi da ste večeras veoma uzbuđeni... Kaže da ćete popričati za šest mjeseci, kada se ponovno vratite!
To je bilo sve. Po licima prisutnih moglo se zaključiti da smo svi veoma zažalili što smo došli ovamo. Ostao sam u Hollywoodu još tjedan dana, pa sam od moga prijatelja doznao, da je glumica naredila naknadnu ekshumaciju leša svoje pokojne kćeri. Dva mjeseca kasnije, u Toronto mi je stiglo pismo, u kojem me izvješćuju da je djevojka doista bila u trećem mjesecu trudnoće!
Ovaj moj prvi »kontakt« s onim svijetom, toliko me je šokirao da sam gotovo nesvjesno počeo prikupljati i proučavati literaturu o toj nedovoljno istraženoj dimenziji. Zahvaljujući tim grdnim spisima, knjigama, fotografijama i znanstvenim člancima, danas sam u stanju prepričati vam sva ova, širom svijeta nagomilana iskustva.

Indirektni kontakti

Uz ova izravna stupanja u vezu sa pokojnima, postoje i neizravni. Razlika je u tome što se u izravnim »mi« odlučujemo o mjestu, vremenu i osobi medija, a u onom drugom slučaju »ono« odlučuju o načinu kontaktiranja! To se može dogoditi tijekom najobičnijeg sna. To je ujedno i najmasovniji oblik komuniciranja sa mrtvima. Kako je naš duh veoma olabavljenih veza sa tijelom tijekom sna, kažu stručnjaci, onima sa druge strane je lakše da nam se »projiciraju«. Ili u nekim drugim slučajevima, oni nas mogu i posjetiti!

Za one tvrdoglave čitatelje, koji još uvijek imaju živaca nastaviti čitanje ove knjige, navesti ćemo istiniti događaj, koji se dogodio u SAD 1962. godine.

Rodney Foster, sa suprugom Elisabeth i desetogodišnjom kćerkicom Dolly, živio je lagodnim stilom života čovjeka srednjeg sloja. Bio je jedan od direktora poznate agencije za osiguranje i sa godišnjom plaćom od trideset pet tisuća dolara, i mogao je taj luksuz sebi priuštiti. Fosterovi su živjeli u novom bungalovu, tek sazidanom posebno za njih u jednoj od boljih četvrti grada Denvera u Coloradu. A onda je jednog vedrog ljetnog poslijepodneva obitelj Foster iznenadila tragedija.

Gospoda Foster je sjedila u dnevnoj sobi i pratila na televiziji svoju omiljenu emisiju, a mala Dolly se sunčala straga u prostranom dvorištu i povremeno skakala u veliki bazen za kupanje, kojim su se Fosterovi ponosili. Iz susjednog dvorišta čulo se kloparanje male motorne kosilice, kojom je njihov susjed Rodriguez šišao svoju dvorišnu travu. Dijelila ih je daščana ograda srednje visine, preko koje su se on i mala Dolly o nečem dovikivali. Kako mu djevojčica nije odgovorila na posljednje ponovljeno pitanje, on se propeo preko ruba ograde da je vidi, ali je više nije bilo u platnenom naslonjaču pokraj bazena. Pomislio je da je ušla unutra i nastavio kositi svoju travu. Ali kada se po treći put vratio gradi i ponovno pogledao u susjedno dvorište primjetio je nepomično tijelo djevojčice kako licem prema dolje pluta nemirnom površinom vode u bazenu. Bez oklijevanja je preskočio ogradu i onako obučen skočio u bazen. Gospoda Foster, koja ga je primjetila kroz veliki stakleni prozor dnevne sobe, skočila je iz svoje stolice, shvaćajući da se nešto dogodilo sa njezinom Dolly. Gotovo bez daha je istrčala u dvorište, gdje je Rodriguez već klečao presavijen iznad nesretne djevojčice, pokušavajući je osvijestiti umjetnim disanjem »usta na usta«. Promatrajući njegove napore, stajala je nesretna majka po strani, ustiju prekrivenih rukama koje su se tresle.

- Ne stojte tu kao kip - doviknuo joj je susjed - nego odmah pozovite ambulantu!

Ali sve je već bilo uzalud. Maloj Dolly se više nije moglo pomoći. Tek poslije potankog pregleda i obdukcije u obližnjoj bolnici, otkrilo se da je patila od ozbiljne srčane mane. Nije ostalo razjašnjeno, da li je nešto hladnija voda toga dana imala ikakvog udjela u ubrzavanju srčanog udara, ali je bilo jasno, da se utopila uslijed nenadanog gubitka svijesti.

Ovim nenadanim odlaskom male Dolly, za nesretne je roditelje nastupio pravi duševni pakao. Ocu je trebalo više od dva mjeseca da se oporavi od šoka, a gospoda Foster je zapala u tešku duševnu depresiju, od koje se više nije oporavila niti poslije dvije godine. A onda se mala Dolly jednoga dana ponovo pojavila u svojoj nekadašnjoj kući, ali na veoma originalan način. Ovdje ćemo vam opisati cijeli taj slučaj, jer je jedinstven po svom fenomenu takozvane »indirektne prikaze«.

Godine 1963. jesen je bila veoma blaga, prije je sličila nekoj vrsti produženog ljeta. U školskom dvorištu katoličkog internata »Saint Joseph« odvijao se sat gimnastike. Dječaci i djevojčice vježbali su salto preko »konja«. U tome su im pomagala dvojica iskusnih nastavnika. Ali, dvanaestogodišnjoj Dorothy Malvin se izgleda veoma žurilo, jer kada je skočila, preduhitrila je nastavnike, koji su još uspravljali prethodnog učenika. Pala je tako nezgodno, da je ostala ležati u travi bez svijesti. Službenik hitne pomoći je zaključio, da je zapala u neku vrstu kome i da se odmah mora prebaciti u najbližu bolnicu.

Stjecanjem okolnosti, bila je to ona ista bolnica u koju je prije dvije godine bila prebačena i mala Dolly Foster na obdukciju. Smjestili su je onako obučenu u jednu praznu sobu, prema kojoj je već žurila specijalna liječnička ekipa. Ali u tom kratkom razdoblju, djevojčica se odjednom osvijestila, ustala, mirno pokupila sa poda torbu sa svojim knjigama i prišla vatima iza kojih je čula jasan razgovor svojih uznemirenih nastavnika, koji su je dopratili i sada nemirni čekali ishod prvog stručnog pregleda. Tu se Dorothy iz samo njoj znanih razloga predomislila i napustila sobu kroz poluotvoreni prozor. To joj nije bilo teško, jer se soba nalazila u prizemlju zapadnog krila zgrade. Poslije svega stotinjak koraka, našla se u obližnjoj ulici niz koju se zaputila u smjeru Golf kluba.

Bilo je tri sata poslijepodne, gospoda Foster je po svom starom običaju gotovo nepomična sjedila i piljila svojim uvijek vlažnim očima nekuda u daljinu, kroz veliki prozor dvorišta, iza kojeg se talasala plava voda dvorišnog bazena. Ona još uvijek nije sebi mogla oprostiti, što se zanijela gledanjem televizijske emisije tog kobnog dana, kada je izgubila jedinicu kćerku. Nikada više otada nije se posvetila niti televizijskom programu, niti svom inače omiljenom čitanju. Sate bi provodila tugujući za svojim izgubljenim djetetom. Iz tog melankoličnog

stanja, trgnuli su je veseli poznati joj zvuci zvonca sa ulaznih vrata. Samo njezina Dolly je zvonila jednom dugo i pet puta kratko, veselu završnicu Marša Pajaca!
Usplahirena je skočila iz svoje fotelje i požurila ka ulaznim vratima, kroz čija se obojena stakla, već nazirao obris djevojčice. Dok joj se krvni tlak penjao nenormalnom brzinom, širom je otvorila vrata i propustila unutra veselu djevojčicu slične visine i kose njezine pokojne Dolly...
- Zdravo, mamice! - reče nepoznata mala gošća i po starom Dollynorn običaju, propne se na prste da je poljubi u obraz.
Gospoda Foster ju je promatrala kao paralizirana. A kada dijete nastavi u smjeru spiralnih stepenica koje su vodile na prvi kat vile, ona tiho zatvori ulazna vrata i pode za njom. Dorothy Malvin, jer to je bila ona, kao da je poznavala raspored kuće i svih soba, ude ravno u sobu male Dolly. Otvorila je upravo onaj zidni ormar u kojem je Dolly držala svoje knjige i ostavila svoju školsku torbu. Potom je ušla u kupaonicu u kojoj je sve ostalo nedirnuto i počela prati ruke. Poslije toga je provjerila jedan drugi ormar sa svojim omiljenim igračkama, pomilovala velikog pajaca po crvenom nosu, malo mu ga zavrnula a iz izgračke se začuje poznati joj zvuk uspavanke. Onda je odjednom sve to vratila na mjesto i sjela na svoj uredno spremljeni krevet, ruku spuštenih u krilo, upravo onako kako je sjedila i pokojna Dolly. Odatle je veselo promatrala smrtno blijedu gospodu Foster, koja se njihala u otvorenim vratima.
-Tko si ti, zlato? - prišla joj je uzbuđena majka klecavih koljena i spusti se pokraj nje na rub Dollynog kreveta.
- Ja sam tvoja Dolly, mamice! Zar me ne poznaješ?
- Oh, Bože? - počele su ženi nekontrolirano teći suze.
- Naravno da te poznajem! Godinama sam se molila dragom Bogu, da mi te vrati, barem još jednom u životu! Strašno mi nedostaješ mila!
- Ne budu tužna, mamice - nježno ju je pomilovala djevojčica po od suza vlažnom licu. - Samo zbog tebe sam se i vratila, da ti kažem da više ne tuguješ za mnom. Znaš mamice, ja u stvari nisam umrla, nalazim se u jednom drugom svijetu, mnogo ljepšem od ovog.
- Hoćeš li mi ikada oprostiti što te nisam bolje pazila onog prokletog poslijepodneva? - jecala je nesretna majka.
- Ne plači - brisala joj je Dorothy suze svojim prstima, - tako je moralo biti! Zato se nemoj više odricati vlastitog života zbog mene. Ti si mi bila

veoma nježna i dobra majka, ali moja smrt nije tvoja krivica. Uostalom, tamo gdje sam sada, mnogo mi je bolje i ljepše nego što mi je bilo na ovom svijetu!
Ove čudne riječi nepoznate djevojčice kao da su malo umirile gospodu Foster, te i sama počne brisati oči od suza, ali niti na trenutak ne ispuštajući iz vida ljupku djevojčicu pokraj sebe. Ovdje se mala Dorothy odjednom uhvati rukom za čelo i umorno zaklopi svoje plave oči...
- Moram se sada vratiti... - rekla je još Dorothy i bez svijesti se opružila na leda po površini kreveta.
Gospoda Foster joj sa nježnošću majke podigne noge sa poda i položi na krevet, čak je prekrivši dijelom gornjeg svilenog prekrivača. Još jednom ju je blago pomilovala po čelu i ostala pokraj nje sjediti. Iako joj nije bilo sve najjasnije, gospoda Foster je bila i ostala čvrsto uvjerena, da ju je tog poslijepodneva posjetila njezina, prije dvije godine umrla kćerka. Otprilike, u isto vrijeme, točno prije dvije godine, istog tog datuma, utopila se i mala Dolly Foster.
Kada su upali u sobu male Dorothy Malvin, liječnici su se zbunjeno zagledali jedni u druge. Dvojica nastavnika su posvjedočila, da se nije pojavljivala na vratima. Bilo je jasno, da se Dorothy u međuvremenu osvijestila i »pobjegla« kroz prozor! Bilo je ovo prilično čudno, jer je Dorothy Malvin smatrana za veoma pametnu i odgojenu djevojčicu. Odmah su pozvali njezine roditelje koji, još uvijek, o cijelom slučaju nisu imali pojma. Ne, rekli su im odande, Dorothy se nije pojavila kod kuće!
Dok su uzbuđeni roditelji hitali u bolnicu, škola je pozvala mjesnu policijsku postaju. Svi su se počeli pribojavati onog najgoreg, odnosno da se djevojčica probudila u polusvijesti i sada sama luta nekuda po gradu. A u modernom društvu kakvo je američko, takve se avanture obično tragično završavaju, jer ulicama gradova potuca se i velik broj opasnih tipova svakakve vrste. Šerif je odmah sazvao svoj specijalni odred, koji se bavio nestancima i kidnapiranjem djece, na brzinu su izrađene i razaslane fotografije male Dorthy, a prije večernjih vijesti ih je primila i mjesna televizijska postaja.
Kada je u šest na vijestima ugledala sliku male Dorothy Malvin, gospoda Foster je odmah mirno prišla svom telefonu...
- Ured šerifa, molim - zatražila je dežurnog službenika.
- Šerif pokraj telefona!- začuo se duboki muški glas.

- Nestala djevojčica koju tražite, nalazi se živa i zdrava u mojoj kući.
- Koja je vaša adresa, gospođo? - zapita šerif istim smirenim glasom, iako je mislio da se radi o nekakvoj podvali, kakve su u sličnim slučajevima također bile česte.
Kada su, kao bez daha, dojurili šerifovim kolima u diskretnu otmjenu ulicu, pred vratima ih je već čekala gospoda Foster...
- Slijedite me - samo je rekla zadihanim policajcima.
Uvela ih je u sobu male Dolly, u koju su se jedva svi nagurali. Šerif je naravno, najprije opipao bilo zaspalog djeteta i sa radošću ustanovio da je živo.
- Kako se to dogodilo? - pogleda on u gospođu Foster.
- Ono što je potom čuo, zaprepastilo ga je. Zapanjile su ga i ostale nevjerojatne pojedinosti. Nikome nije bilo jasno otkuda je mala Dorothy mogla znati za kuću Fosterovih, kada je živjela u suprotnom dijelu grada! Otkuda je znala, da se umrla kćerka Fosterovih zvala Dolly? Kako je mogla znati za raspored po kući, kada u njoj nikada nije bila? Pa ona karakteristična zvonjava na vratima?
Naravno, cijeli slučaj se mogao pojasniti na jedan posve logičan način, što su mjesne TV postaje i novine i širom zemlje i učinile: ganuta strašnom tugom svoje nesretne majke, pokojna Dolly je odlučila na trenutak se vratiti »i pojasniti« joj neke stvari. Odabrala je dan i trenutak, koji joj je najviše pogodovao. Bila je dvogodišnjica Dollyine smrti, sunčano poslijepodne, a i pogodno »vozilo« za ovaj materijalni svijet, odnosno onesviješćena Dorothy Malvin. Opsjela je njezin životni sistem, odnosno materijalno tijelo, i pošla svojoj nekadašnjoj kući. Pošto se do mile volje napričala sa svojom majkom, na isti je način oslobodila tijelo Dorothy Malvin na koji ga je i opsjela i vratila se u svoj bolji i ljepši svijet - paralelni!
Što se tiče Fosterovih, neobični susret sa nepoznatom djevojčicom toliko je izmjenilo ponašanje Dollyne majke, da je godinu dana kasnije, čak i rodila jednu drugu djevojčicu. Naravno, nazvali su je Dolly, vjerojatno iz očajne želje i nade, da će se »duh« njihove voljene kćerke »useliti« u ovo novo tijelo!
Da li se doista uselio, bojim se da će ostati tajna i za njih i za nas.

Snimanje »pokojnih« glasova

Bilo je gluho doba noći.

Iako je posljednji TV film već davno završio, Stacy Lucas je još uvijek njemo piljila u »kišu« na TV ekranu. Uopće nije primjećivala, da je

program završen, niti je čula karakteristično šuštanje sa ekrana. Kao hipnotizirana je buljila ispred sebe, zanesena vlasitim crnim mislima. A budućnost Stacy Lucas nije bila niti malo ružičasta. U stvari je više nije niti imala, jer joj je ovo bila posljednja noć u maloj obiteljskog kući smještenoj u gustišu velike farme. Znala je, da je ništa na svijetu ne može spasiti od glomaznog šerifa Masona i općinskih poreznika, koji će zakucati na njezina vrata već oko sedam sati ujutro. Doći će po nju sa malim općinskim kamionom i iseliti je u obližnju seosku školu, gdje će moći ostati samo do kraja veljače, a onda mora i odande otići kuda god zna!

Stacy je bila učiteljica, stara oko trideset godina, još neudana. Nije se udala zbog starog oca, bolesnog i veoma nervoznog čovjeka, prijeke naravi. Uz sve to Lucas je bio i užasno škrt, i sitničav čovjek. Za svaku sitnicu se satima pogađao, nerado je plaćao svoje dugove i poreze, pa su se tako oni nagomilali na preko dvadeset tisuća dolara! Kada je prije godinu dana umro, Stacy ga je morala sahraniti »na kredit« kod banke. Svi su je žalili i pomagali joj koliko su mogli, ali sada joj više nitko nije mogao pomoći. Thula je bio mali texsaški gradić od jedva tri tisuće stanovnika, okružen poglavito pustinjskim predjelima. Od svakih stotinu odraslih, radilo je svega tridesetak. Stacy je, naravno, primala od općine plaću, ali tih četristo pedeset dolara bilo joj je jedva dostatno za životne nužnosti. Zbog svega toga, pala je te noći u tešku depresiju, ne znajući što bi uradila, a na um su joj počele padati i najcrnije ideje! Odjednom ju je iz košmarnih misli prenuo reski zvuk telefona...

Djevojka se trgnula pogledavši na zidni sat... Prošlo je dva... Tko bi je mogao zvati tako kasno? Mladića nije imala, a onih nekoliko prijatelja ju je u posljednje vrijeme počelo izbjegavati, svjesni da joj ne mogu pomoći...

- Halo! - reče ona tihim, baršunasto promuklim glasom, čekajući da se netko javi iz šuštavog etera slušalice...
- Gospođice Lucas?! - konačno upita oštri muški glas.
- Da - potvrdi ona još slabijim glasom, prirodno pomislivši da je zovu iz šerifovog ureda u Thuli.
- Imam poruku za vas - reče glas.
- Da?! - očekivala je Stacy najnoviji udarac sudbine.
- Vaš otac vam poručuje, da se prestanete brinuti, jer se novac koji vam je potreban nalazi sakriven u garaži ispod dvostrukog poda njegove kutije za alat!

Nastupi grobna tišina, a potom se linija prekine...
- Halo!!! - poskoči djevojka sa stolice. - Halo!!!
Ali sa druge strane se samo čulo »zauzeto« brujanje. Djevojka počne lagano podrhtavati, a to se ubrzo pretvori u pravu groznicu. Bože, što da radi? Tko je to mogao biti? Pa, njezin otac je mrtav već više od godinu dana! Da nije neki njegov prijatelj ili partner u kakvom poslu, pa se na nju sažalio? Da bi barem donekle odgovorila na ovu bujicu nijemih pitanja, odmah je provjerila informaciju. Zamotala se vunenim šalom, jer su pustinjske noći prohladne, pa se žurnim koracima zaputila preko mračnog dvorišta u smjeru hambara i obližnje garaže. Upalila je svijetlo i nervoznim pokretima počela prevrtati po alatu i raznim kutijama. Kada je naišla na veliku crvenu kutiju za alat, povadila je svih šest ladica i počela ispitivati dno, kuckajući ga prstima... Odzvanjalo je nekako čudno, pa Stacy okrene kutiju naopačke. Zapanjeno se zagledala u šest vijaka, što je bilo krajnje neobično, jer takve kutije imaju prešano dno iz jednog dijela! Nespretno je počela odvrtati vijke posebnim odvijačem i taj joj se posao učinio najdužim u životu...
Pažljivo je podignula plehnato dno i zagledala se u svežnjeve dolarskih novčanica krupne vrijednosti! Učinilo joj se da će izgubiti svijest, jer joj je već na p'rvi pogled bilo jasno, da se pred njom nalazi pravo malo bogatstvo! Osjećajući slabost u cijelom tijelu, Stacy počne vaditi novčanice i trpati ih sebi u haljinu. Zatim se laganim koracima uputila natrag prema kući, plašeći se da ne izgubi ravnotežu. Unutra se srušila u naslonjač zureći u svežnjeve ispred sebe na krilu. Počela ih je površno prebrojavati, radilo se o najmanje tri stotine pedeset tisuća dolara!
Iz ovog novog letargičnog stanja, ponovno je prenu zvono telefona.....
- Halo! - zgrabi ona nervozno slušalicu. - Halo!!!
Nastade kratka tišina...
- Jeste li pronašli taj novac? - upitao je onaj glas.
- Jesam! - potvrdi djevojka plačljivim glasom. Tko ste vi, gospodine?! Recite mi za ime Boga!
Ali po šumu iz slušalice činilo se da onaj odugovlači.
- Zovem se Martin Bloch - reče na kraju. - Službenik sam telefonske centrale u Dallasu. Već tri pune godine javljaju mi se razna lica »s one strane«, šaljući poruke svojima. Mnoge su nejasne ili zbunjujuće, a neke poput one vašeg oca jasno mi dolaze sa točnim adresama i

telefonskim brojevima.
Stacy ga nije prekidala iz jednostavnog razloga, jer je za trenutak izgubila moć govora.
- Kažu mi psiholozi, da je to zbog neke posebne vidovitosti koje nisam svjestan, a pomoću koje se sa mnom može kontaktirati s one strane pomoću telefona!
Tu Stacy izdadu ionako slabi živci i ona počne tužno cviljeti u slušalicu... Čovjek iz centrale počne ju tješiti i raspitivati se o njezinim problemima, pa joj prije zore, ostavi svoj kućni broj i zamoli da ga navečeg ponovno pozove. Neispavana, isplakana i problijedjela ostane budna ostatak noći, razmišljajući, da li je sve to ipak moguće? Stacy Lucas nitko na svijetu ne bi više uspio razuvjeriti u postojanje »drugog svijeta«!

Do prvog »elektronskog« hvatanja glasova s one strane, došlo je posve spontano. Krajem pedesetih godina jedan Šveđanin po imenu Jurgenson poželio je snimiti na svom magnetofonu cvrkut ptica iz svog vrta. Uključio ga je i otišao u grad, a kada se vratio, očekivalo ga je iznenađenje. Izmješani sa ptičjim cvrkutom, začuli su se i neki čudni glasovi! Govorili su na više jezika, od kojih je neke Jurgenson poznavao. Zaintrigiran ovom neobičnom zvučnom pojavom, Šveđanin je nastavio sa eksperimentima pomoću magnetofona i radija istodobno. Ubrzo je njegov sistem hvatanja »onostranih« glasova bio toliko savršen, da su se poruke mogle posve pouzdano razjasniti i prepoznati. Kako je znao da su »s one strane«? Pa jednostavno. Ljudi koji su mu se javljali, predstavljali su se imenima znamenitih znanstvenika, umjetnika ili vojskovođa - davno pomrlih! Čuli su se razgovjetno njihovi glasovi, poruke ili čak pjesme!

O ovom slučaju ubzro su čuli i neki u svijetu poznati parapsiholozi, pa se »hvatanje glasova« proširilo i na laboratorijske uvjete, pod kojima se bilježe i ispituju i do današnjeg dana. Kažu, svatko može snimati glasove pokojnih, ako pokraj dobrog magnetofona podesi skalu radio aparat »između dvije stranice«, odnosno na šum etera. Jačina snimanja se podesi maksimalno, a kasnije se mogu čuti ti famozni glasovi koji dolaze - niotkuda! Gospodin Martin Bloch je čak napravio i vlastitu shemu specijalnog telefona, pomoću kojeg se može razgovarati sa pokojnima.

Jack Berry iz Sacramenta, bio je vrstan radio mehaničar na mjesnoj postoji, ali i okorjeli kockar, osobito na konjskim trkama. Kada je u

poznatom znan

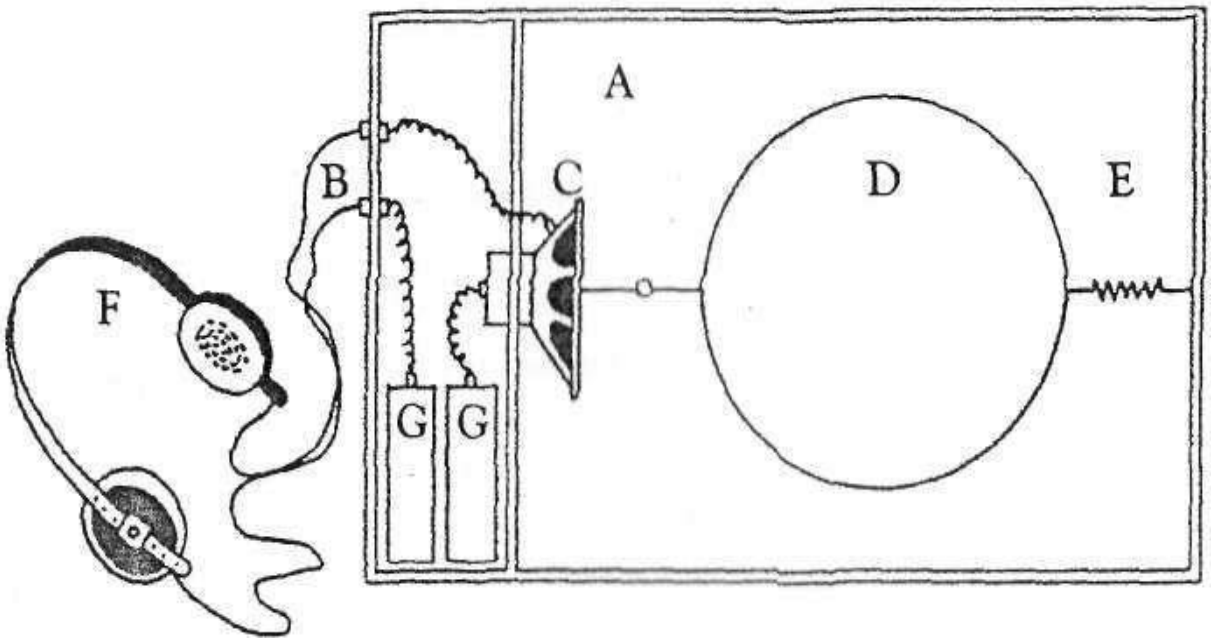

Jednostavan »prisluškivač« duhova:

A - Drvena kutija; B - Priključci; C - Zvučnik; D - Balon;
E - Elastična opruga; F - Slušalice; G - Baterije.

stvenom časopisu pročitao o snimanju i slušanju glasova »s one strane«. Jack je još iste večeri počeo raditi na »super jakom« prijemniku sa ugrađenim magnetofonom. Nemajući vremena neprestano sjediti u podrumu i čekati na »poruke«, on bi uključio magnetofon ujutro pa ga na brzinu preslušao na večer. Ništa mu nije uspjelo čitavih mjesec dana, ali Jack je bio tvrdoglav i uporan čovjek. Strpljenje mu se jedne noći isplatilo. Odjednom je naišao na neke šumove i zaustavio traku u premotavanju... Čuo je glas spikera kako prenosi konjske trke... Pobijedio je konj po imenu »Siva lisica!« Jack Berry je naglo problijedio. Dobro je znao da će taj konj sudjelovati u trkama slijedeće nedjelje, a i glas spikera mu je bio dobro znan. Bio je to poznati komentator sa mjesne radio postaje, koji je umro prije šest mjeseci.! Da li je sve to ipak moguće, pitao se zbunjeni tehničar.

Sa nestrpljenjem je sačekao slijedeću nedjelju i prvi put u životu - nije se kladio niti na jednog konja, iako su ulozi bili poveliki. Pobijedio je »Siva lisica!« Jack Berry je posljednji ustao sa tribine. Jedva je hodao do svoje kuće. Tamo je uključio magnetofon i slijedećih dana sa nestrpljenjem očekivao slijedeću poruku. Stigla mu je u petak. Preslušao je dio »prijenosa« posebno izvedenog za njega i zabilježio ime jednog nepoznatog konja. Uplatio je gotovo tisuću dolara a dobio

natrag - pet tisuća! Vi već i sami predosjećate kraj ove tragikomične priče, zar ne? Točno to mu se dogodilo - poslije dva i pol mjeseca »nepogrešive« prognoze, naišao je glavni derbi sa izgledima za ogromnu zaradu. Jack nije imao toliki novac, pa je prodao kuću i iselio se sa ženom i troje male djece u obližnji hotel. Žena ga je u svemu do kraja podržala, jer su trebali zaraditi oko pola miliona dolara! Na njihovu nesreću, naznačeni konj, koji je u »radio prijenosu« bio imenovan, spotakao se deset metara ispred cilja i pao! Kroz cilj je prošao drugi po redu i sa sobom odnio svu Jackovu uštođevinu i trideset četiri tisuće dolara od prodaje kuće, ukupno nekih pedeset tisuća dolara!

Što se dogodilo, pitati ćete se? Pa, već smo vas upozorili na »zle«, »pakosne«, »šaljive« i njima slične duhove. U posebnom interviewu koji je Jack dao jednoj velikoj novinskoj mreži, on je priznao da se baš nije za života slagao sa tim pokojnim reporterom, ali kada je čuo njegov glas, pomislio je da onoga tamo grize savjest, pa mu odande želi malo pomoći! Ali, ako se ima na umu, da se duhovi »tamo« ne ponašaju osobito drugačije od načina na koji su se ponašali »ovdje«, onda je jasno da je pokojnik u stvari podvalio jadnom Jacku! Naravno, kažu neki parapsiholozi, postoji jedno drugo posve prirodno objašnjenje: reporter se zaista pokajao zbog nesuglasica sa Jackom, pa mu se želio zbog toga »odužiti«, ali je za ovo u posljednjem trenutku saznao neki od tamošnjih »vodiča« i podmetnuo pobjedničkom konju - nogu! Jer da nije pao, konj bi doista pobjedio a Jack postao bogataš!

Trenutno u svijetu postoji oko sto tisuća znanstvenih ili privatnih vrpci sa snimljenim glasovima iz »paralelnog svijeta«, i za njih postoji samo jedno jedino objašnjenje - ukoliko su to doista glasovi pokojnika koji za sebe tako tvrde, onda paralelni Svijet kao takav doista postoji, a takozvana energija svijesti, odnosno duša ostaje neoštećena nakon fizičkog propadanja tijela! Ja se osobno nisam bavio ovim eksperimentima, ali sam kod dr. Seffera imao prilike čuti jednu takvu vrpcu klasificiranu pod »AUTENTIČNO«!

Oni koji nam se javljaju »s one strane«, čine to iz više razloga - da nas uvjere u svoju daljnju egzistenciju, da se jave svojim dragima, ili iz posve zlih ili zlonamjernih pobuda. Oni dobronamjerni, žele nas uvjeriti da smrt kao takva ne postoji, i da ćemo se poslije fizičke smrti naći u jednom drugom, paralelnom svijetu, gdje se naša egzistencija

nastavlja i u kojem ćemo zadržati svoju punu svijest i sjećanje. Ali odmah ovdje, prije no što prijeđem na slijedeće poglavlje, želim vas ozbiljno upozoriti, da se klonite raznih »kontakata« sa mrtvima! Izbjegavajte razgovore na čašu, ili samozvane »medije« i »vidovite osobe«. Većina njih su šarlatani i vješti manipulatori čovjekove uznemirene psihe, a jedini cilj im je da vas osiromaše za nekoliko stotina dolara! Svaki svećenik će vam reći, da Bog zabranjuje naše petljanje u isključivo njegovu domenu. Da je Bog želio da mi znamo našu budućnost, ne bi nas poslao u ovu dimenziju. Ovdje smo da se poboljšamo, oplemenimo, jedni drugima pomažemo, da steknemo što više korisnog iskustva i općeg znanja. Izbjegavajte dakle, razne gatare, vidovnjake i njima slične »spiritiste«, jer će vam reći kakvu glupost, koja bi vam mogla ozbiljno naškoditi u planiranju inače normalne budućnosti. Bogu, i samo Bogu, molite se za milost, jer samo On može izmjeniti vašu osobnu sudbinu ukoliko vam nije sklona! Pri tome ne zaboravite da prije toga morate »zaslužiti« Njegovu milost, a to se može jedino postići našim poštovanjem i bezuvjetnim slijeđenjem Njegovih jasno nam zapisanih Zapovijedi!

Osobna iskustva

Svaku večer, oko dvije stotine tisuća Amerikanaca i Kanadana razgovara sa mrtvima! Ne, to nije nikakva šala, tvrde pouzdane statističke agencije. Ovoj tvrdnji ide u prilog i veliki broj »Oujy Board« (uiđi ploča) za gatanje, koje se prodaju širom SAD i Canade. O čemu se radi? U pitanju je igra - mala ploča od ljepenke sa štampanom abecedom i plastičnim trokutom. Ploča se postavi posred stola, zatim dvoje ili više osoba posjedaju oko stola, pazeći da se ne dodiruju. Svaka od prisutnih osoba stavi desni kažiprst na mali plastični trokut i on istodobno - krene! Krene kuda, pitati ćete se. Pa, lijepo krene od slova do slova i počne tako sricati riječi i čitave poruke koje »oni sa druge strane« žele ostaviti nama »odavde«!

Ova moderna igračka za odrasle nije novijeg datuma. Sa mrtvima se na ovaj način razgovaralo stoljećima, ali su za taj postupak najprije znali isključivo - svećenici. U stara vremena, to se radilo sa običnom staklenom čašom dok se okolo nalazila ispisana abeceda. Osim u SAD, ovom se okultnom igrom zabavljaju i mnogi Nijemci, Francuzi, Švođani i drugi. Oni koji nemaju mogućnosti kupiti ovu »igru«, jednostavno okrenu staklenu čašu posred glatkog stola, zatim na komadiće papira ispišu slova abecede i poredaju ih oko čaše.

Postupak je isti. Dvoje ili više osoba stavi kažiprst desne (ili lijeve) ruke na gornji dio čaše i čekaju. Dobro je pokraj slova abecede napisati na dva papira »DA« i »NE«. Ovo veoma skraćuje postupak razgovora.

Za »uidži ploču« sam saznao od istog redatelja, koji me je poveo sa sobom na moju prvu u životu seansu prizivanju duhova pomoću medija. Kada sam se vratio u Hollywood zbog nastavka snimanja filmova »Marsove kronike« Raya Bradburya, predložili su mi da jednu večer demonstriraju ovu tajanstvenu igru, kako bi mi pomogli u lakšem shvaćanju i prikupljanju materijala za ovu knjigu. Prepričati ću što mi se te noći dogodilo u vili mog prijatelja na Hollywood Hillsu, i to iz dva razloga: prvo da vas zabavim, a drugo, da vas upozorim!

Nas petero posjedalo je oko uglačanog drvenog stola. Oblik stola nije važan, ali mora biti drven ili staklen. Na sredini su okrenuli naopačke jednu visoku čašu od lakog stakla, tako da joj je stalak stršao uvis. Zatim su ispisali na malim komadima iz notesa latiničnu abecedu i dva papira sa »DA« i »NE«! Kao i svaki skeptik očekivao sam neku masnu podvalu, iako mi se kosa još nije posve slegla od one prve seanse. Shvatio sam, da sve ovo čine, kako bih bolje zapazio pojedinosti.

Kada je sve bilo spremno, njih četvoro je stavilo kažiprste na dno okrenute čaše. Ponudili su i meni, ali mene je bilo teško nagovoriti. Odlučio sam, da za sada, budem samo pasivan promatrač. I dobro je što sam tako mudro postupio, jer je tako moj šok bio veći! Poslije nepunih desetak sekundi, čaša se polako pomaknula u smjeru »DA«!

- Ovo znači - odmah mi pojasni moj prijatelj - da se može slobodno razgovarati! Znate, pokraj dobrih duhova na onoj strani ima i loših i pakosnih u čijem bi prisuću bilo nepoželjno izmjenjivati informacije!

Sa krajnjim sam naporom uspjevao suzdržati ironičan smješak.

- Tko ste vi? - zapita sada jedna dama iz društva.
- MARTHA - sroči čaša bez problema.
- Moja sestra Martha? - odmah provjeri supruga mog prijatelja. Čaša krene u smjeru papirića sa ispisanim »DA«.
- Ako ste vi doista moja sestra Martha, onda se svakako sjećate imena lutke koju smo zajedno imale!
- MICKEY - odmah ispiše čaša.

On a gospoda se nasmješi i pojasni mi:

- Pazite. Uvijek morate »provjeriti« osobu koja vam se predstavi kao znanac ili rodbina! To je iz razloga, što često na »čašu« navrate i posve strane osobe željne »trača« ili još gore, pakosne osobe. Ovi

neugodni duhovi često vam mogu dati kakvu pogrešnu informaciju, koja bi vam mogla upropastiti ostatak života ili karijere!

Ovo, pomislim ja, nije baš »igra« za svakoga. I tu započne Martha pričati sa svojom živom sestrom o svemu i svačemu, poglavito nevažnim, stvarima iz ovog i »onog« života. Postavljali su joj pitanja, koja bi mogla i mene zanimati, kako bih i ja lakše mogao doći do nekog korisnog zaključka. Englezi su, znate, veoma pristojni i ugodni ljudi. Oni vam nikada ne nameću nešto u što niste u stanju vjerovati, samo vam to pokažu, pa vas ostave zaprepašćenima.

- Želi li još netko sa nama popričati? - zapita ona dama poslije otprilike pola sata.

- »DA« - potvrde »oni sa druge strane«.

- Sa kime biste željeli govoriti?

Polako sročiše moje ime! Ali, naravno, odmah pomislim, prisutni dobro znaju kako se zovem, a čaša se »kreće« ispod njihovih prstiju!

- A tko ste vi? - zapitam ja, još uvijek sjedeći po strani.

Čaša polako sroči ime jednog našeg poznatog filmskog radnika, koji je umro 1970. godine. Čak i sada, kada pišem ove redove osjećam kako mi se diže kosa na glavi. Nazočni su očito zamijetili naglu promjenu boje na mom licu, jer svi povuku ruke sa čaše i zapitaju me, da li je sa mnom sve u redu? Ja sam ih zbunjeno promatrao... otkuda bi oni mogli znati ime tog čovjeka, inače mog bliskog znanca?

- To nije moguće! - na kraju sam promucao.

- Sto nije moguće? - blago me upita moj prijatelj.

- Otkuda vi znate to ime?

- Mi nikada nismo čuli za to ime! - smješio mi se on - čovjek koji se tako predstavio želi sa vama razgovarati.

Ali ovakvo pojašnjenje jednostavno nije mogao shvatiti »drugačije programirani mozak«! Brzo sam razmišljao. Ako doista razgovaraju sa »duhom« toga čovjeka, onda bi on morao znati iste stvari iz prošlosti koje su i meni znane...

- Ako ste vi doista taj za kojeg se predstavljate - rekao sam na hrvatskom

- tada smo zajedno bili dugogodišnji članovi iste organizacije! Kako se ona zvala? Budući nitko od nazočnih nije znao niti riječi hrvatskog moje iščekivanje odgovara bilo je utoliko napetije...

- KINO KLUB BEOGRAD - napisala je čaša.

Bio sam doista preneražen. Nije mi išlo u glavu kako su tih četvoro

Engleza mogli ovako jasno odgovarati na njima »nepoznatom« jeziku? Da sam i sam držao prst na čaši, pomislio bih, prirodno, da je u pitanju moja - podsvijest!
- Ako je to točno - nastavio sam ga nemilosrdno testirati - onda vi znate i kakav je bio moj nadimak!
- DISNEY - sroči čaša bez zapinjanja.
I to je bilo točno. Ja sam se upisao u KINO KLUB BEOGRAD 1955. godine. Bio sam najmlađi član i »lud« za crtanim filmovima. Već prve godine Klub mi je omogućio da nacrtam svoj prvi crtani film u Jugoslaviji!
- Kako se zvao moj prvi crtani film? - palo mi je na um.
- BOKS MEČ! - dobio sam spreman odgovor.
Zatražio sam od nazočnih »odmor«! Bio sam toliko uzbuđen i iscrpljen ovim kratkim dijalogom, da sam se čak na trenutak opružio na obližnjem ležaju. Glava mi je pucala. U nju nikako nije ulazilo ovo najnovije iskustvo. Bilo je to, kao kada bi netko silom pokušao ugurati slona u pseću kućicu.
Sat kasnije sam se malo primirio i pristao i sam staviti prst na čašu. Pitao sam svog nekadašnjeg prijatelja kako je umro i »zašto«. Pošto sam mu bio na pogrebu, točno je nabrojio sve glavne prisutne »zvijezde« jugoslavenskog filma onog vremena, koje su ga došle ispratiti. Tada mi je dao nekoliko značajnih informacija o mojoj predstojećoj karijeri. Ispričao mi se zbog šoka, koji sam pretrpio, ali je pojasnio, da ga je dovela sa sobom moja pokojna majka, koja ga je osobno poznavala, jer je za života dolazio kod nas. Željeli su me ovim »uvjeriti« u neke stvari, koje bih trebao znati!
Potom se javila moja majka. I ona je odgovorila na moj »test« bez zapinjanja. Samo ona i ja smo znali te odgovore. Prekorila me je blago zbog skepticizma i rekla da bih trebao napisati knjigu o Paralelnom svijetu! Pojasnila mi je, da će ta knjiga pomoći onima, koji se kolebaju da se opredjele! Jer, oni koji u te stvari ne vjeruju, neće svoje mišljenje promijeniti niti pokraj knjige, a onima koji vjeruju, knjiga nije potrebna! Na kraju smo se dogovorili »datum i šifru« slijedećeg razgovora i pozdravili se!
Sa velikom nervozom sam čekao taj datum i deset na večer! Dogodilo se to poslije mjesec i pol u Torontu. Za »pločom« smo bili samo supruga i ja. Pokraj mene se nalazila nova bilježnica i olovka. Pošto je znala »lozinku«, moja majka je počela odmah odgovarati na naša

pitanja. Mene je, prirodno, najviše zanimala »znanstveno-tehnička« strana paralelnog svijeta. Bio sam iznenađen novim riječnikom i poznavanjem znanosti moje umrle majke, inače prosječno načitane osobe bistra uma. Za vas ću, dragi čitatelji, ovdje ponoviti neka zanimljiva pitanja i odgovore, koji se uglavnom slažu sa odgovorima drugih izvora, iako su neki veoma originalni i možda zabilježeni prvi put!

Treći razgovor, listopad 1979.

- Kako se tamo osjećaš.[7]

- Lagano u svakom pogledu. Ovo novo »tijelo« mi je bestežinsko, pa se lako krećem. Duševno sam također mirna, jer su mi sada sve stvari jasnije.
- Kako se tamo krećete?
- Nogama, u neposrednoj blizini, a na daljinu putujemo pomoću misli.
- Kako to misliš?
- Pa, na primjer, tijekom rada mi zatreba neka informacija iz biblioteke. Pomislim na paviljon sa knjigama i - evo me tamo!
- O kakvom to »radu« govoriš?
- Dok ovdje čekamo »tranzit« (prijelaz), moramo raditi. Tako se najbrže privikavamo na novu sredinu. Dok se ne naučimo na kretanje i komunikacije u ovoj dimenziji, nismo u stanju prijeći u drugu, višu.
- Kakvim radom se ti baviš?
- Dočekujem novoumrle u stresu i pomažem im da se lakše snađu i lakše shvate novu situaciju.

Sedmi razgovor, prosinac 1979.

- Gdje ondje živite?

- Ja u prirodi jer sam je uvijek veoma voljela. Drugi koji se ne mogu odmarati pod »vedrim nebom«, spavaju u kućama.
- Zašto se morate odmarati, kada ste bestežinski?
- Zbog životne navike. Ali brzo naučimo, da nam odmor ovdje nije potreban. Ja sam, na primjer, još dugo poslije smrti bila »bolesna« pa su me čak i liječili u ovdašnjoj bolnici!
- Ne razumijem!
- Većina ljudi koja umre nije spremna na ovaj život, pa se odjednom nadu u košmaru. Ne kažemo im odmah da su umrli, već ih prema individualnim potrebama pripremamo. Bolesne i dalje liječimo, osakaćene u ratu ili u prometnim nesrećama »šijemo«, a one koj i su vjerovali u drugi život dočekujemo i upućujemo onamo kamo trebaju

ići.
- Otkuda znaš gdje tko treba ići?
- O tome vode brigu »više instance«, takozvani »vodiči«.
- Misliš »sveci«?
- Ne, ali to jesu neka »bića od svijetlosti«, Božji ljudi, ili kako ih neki zovu »Božji opunomoćenici«!
- Znači, svece nisi tamo viđala?
- Sveci ne postoje - pojasni mi ona - svece smo izmislili mi ljudi! A ovdje se ne priznaju činovi podijeljeni od nas ljudi na zemlji! Ovdje se čin mora zaslužiti i dokazati. Svatko može s vremenom postati »biće od svijetlosti«!
- Razumijem. Znači, zemaljski kralj je za sve vas običan čovjek.
- Niti kraljeva ovdje gdje sam ja nema! Znaš, kraljevi, carevi, i njima slični vladari obično odlaze u niže slojeve.

Nisam je niti pitao zašto?

Jedanaesti razgovor, veljača 1980.

- Vrijeme! Što je to za vas?
- Vrijeme, kakvo je tebi znano ovdje ne postoji. Ne postoje niti fiziološko mehanička sredstva pomoću kojih se vrijeme mjeri. A ono što se ne može izmjeriti - ne postoji!

Nove izražajne mogućnosti moje majke počele su me iznenađivati i zabavljati. Očito je brzo napredovala, a i za života je voljela mnogo čitati...

- Možeš li »putovati« kroz vrijeme, mislim, prošlost ili budućnost?
- Mnogi to ne znaju, ali ja sam naučila. Pošto mi je prošlost uglavnom dobro znana, radije zavirim u blisku budućnost, jer još nisam u stanju putovati suviše daleko!
- Što je to vrijeme? - zanimalo me je.

Poduža stanka...

- To ti je... to ti je kao kotač sa filmskom vrpcom - pojasni mi ona dobro mi znanim filmskim jezikom. - Kao i na filmu, postoji početak, sredina i kraj! Zamisli sada taj film kako protiče projektorom... sličice koje SADA prolaze kroz otvor objektiva su SADAŠNJOST! Ali pazi, sadašnjost kao takva ne postoji! Jer brzina ovog vremenskog filma je ogromna. Brža od svjetlosti! Zamisli da kroz otvor projektora prolaze sličice »sadašnjosti« brzinom od tri stotine tisuća u sekundi! U stvari, mislim da je i to presporo! Film koji je već prošao kroz otvor i namotao se na prazan kotač je, naravno, prošlost. A film, koji će se tek pojaviti u

otvoru je budućnost. Vi, na žalost, rijetko možete zaviriti u prošlost ili u budućnost vašeg životnog filma. Nam a ovdje je to lakše, jer nismo kao vi - vezani za vrijeme. Svaki čovjek umre, ovaj film mu se prikazuje, kako bi bolje shvatio svoje dobre ili loše radnje iz života.
- Znači, vrijeme ima početak i kraj.
- Sve što ima početak »mora« imati svoj kraj! Ali to se odnosi samo na materijalne stvari. Duhovni svijet je sačinjen od drugačijeg »nepokvarljivog« materijala.
- Kakvog?
- E bojim se da te stvari još nisam saznala.

Dvadesetdrugi razgovor, lipanj 1980.

- Stvari su mi sada mnogo jasnije. Naučila sam govoriti »univerzalnim jezikom«, da se lakše i brže probijem kroz »prvu nižu« i »prvu višu« dimenziju i da sama rješavam probleme. Mislim, da će me ubrzo poslati na »viši stupanj«.
- O čemu govoriš?
- Kažu da se samo »postupno« možemo ponovno vratiti Bogu! Ukupno ima sedam razina, ali ja nisam sigurna na kojoj sam sada. Prvoj ili drugoj. Također postoji i sedam razina »naniže« kuda odlaze oni koji će se ujediniti sa vragom! Da bi vidio Boga, moraš postati kao on! Da bi se susreo s vragom, moraš se »spustiti na njegovu razinu«! Svakim skokom na višu razinu, stječu se veća svijest i veća moć. Kao i na zemlji, što ideš naviše, sve manje ljudi je oko tebe! Jedan mi je »vodič« pričao da na šestoj razini nema još nikoga!

- Pojasni mi to malo bolje. - zamolio sam.
- U pitanju je »kristaliziranje« naše svijesti. Pošto nismo bili zadovoljni samo čistom svijesti o sebi, vrag je došao na ideju da nas povede sa sobom u materijalni svijet, gdje ćemo uz »čistu svijest« osjećati i druge stvari. Nije nam pojasnio, da ćemo time uprljati prvobitnu svijest, a sami nismo bili dovoljno iskusni! Bog nas je mirno pustio da steknemo »iskustva« i vratimo mu se tako još čistiji. Na žalost, u ovom procesu čišćenja, mnoge će duše poginuti! Ali oni koji shvate pogrešku i pokušaju se vratiti - živjet će vječno!
- U redu, toliko sam shvatio i iz Biblije, ali što ti konkretno moraš učiniti da bi se popela na višu razinu?
- Moram se postupno odricati svojih zemaljskih navika, svog prirođenog egoizma, svojih sklonosti i ostalih neracionalnih duševnih osjećaja. Već na ovom stupnju, moram se posve odreći - sebe!

- Što onda slijedi?
- Prelazim na viši stupanj ili razinu, ili kako to neki nazivaju »sferu«! To su duhovne sfere čiste svijesti. Tijelo gubi svoj značaj, a duša dolazi do izražaja. Od tog stupnja moraš se veoma naporno penjati naviše. Što više, to teže!
- Što radiš tamo ?
- Koliko sam naučila od svog »vodiča«, na višoj razini ću dobiti novo zaduženje.
- Kakvo na primjer.
- Dobiješ grupu ljudi i nad njima »potpunu vlast«. Vodiš računa o njihovom duhovnom razvoju i sudbinama. Paziš, na primjer, da ne uđu u »pogrešan« zrakoplov! Ili ih navodiš na smjer koji im je još prije rođenja bio »zapisan«! Mislim na njihovu karmu. Poslije te prve grupe, daju ti veće grupe ili čitave narode.

Autor *ove knjige je na Božić 1981. snimio ove fotografije, na kojima se uz članove obitelji i gostiju, vide i misteriozne »zelene munje. Originalne negative su ispitali i*

- Ali - padne mi na moj »materijalistički um« - to onda znači da možeš lagano i pobiti sve te ljude, zar ne?
- Ne ! Ne možeš! On i koji bi takvo nešto mogli učiniti, nisu se u stanju

popeti na ovu običnu, a kamoli na višu razinu!
- Pa da, kakvo glupo pitanje...
- Što rade na onim, još višim razinama?
- Njima je dana još veća ovlast od ovozemaljske. Neki od njih vladaju čitavim planetarnim sistemima ili čak galaksijama!

Tridesettreći (i posljednji) razgovor, travanj 1981.

- Odlazim! - otpočela je moja »majka« ovaj naš posljednji razgovor. - Kažu da moram sada ići, a niti tebi više nisu potrebne moje informacije, dovoljno

eksperti Kodaka i specijalisti za efekte u Hollywoodu i zajedno se složili da su autentične, iako im nije jasno -»kako« su došli na negativ!

znaš, više ti ne treba! SVE ćeš saznati kada prijeđeš ovamo!
- Bojim se da još nisam spreman! - počeo sam se ograđivati od ovakve mogućnosti.
- Za to budi »uvijek spreman«, jer nisi ti taj kojega će pitati za dozvolu!
- Da li znaš kada ću ja umrijeti i kako?!
- Znam!
- Ali mi, naravno, ne smiješ to ispričati!
- Kada bih ti tako nešto rekla, »unazadila« bih sebe za tisuću i više godina!
- Još uvijek sam pomalo skeptičan - priznao sam joj.
-I to vidim, na žalost. Zato ću ti još, prije nego što odem, ostaviti nekoliko
»materijalnih« dokaza. Biti će ti malo neugodno, ali ne brini... Još smo

dugo pričali o budućnosti, posebice o tim stvarima koje će se dogoditi, kako bih ja ostao čvrsto uvjeren, da sam doista razgovarao sa njom, a ne sa vlastitom podsvijesti! Na kraju nam je pojasnila, da se više neće javiti, a mi da više ne upotrebljavamo »uiđži ploču«.

Ubrzo poslije toga, počele su nam se sa zidova rušiti slike sa ramama! Ja bih obično, odmah izvršio inspekciju, ali su čavli uvijek ostajali čvrsto u zidovima. Time su mi, vjerojatno, željeli staviti do znanja, da je slike pobacala »viša sila«! Jer, da su sve padale sa čavlima, ja bih, naravno pomislio, da je slika skliznula sa zida zbog težine.

Često bi čuli kucanje na ulaznim vratima, ali ondje nikoga nije bilo. Palila bi nam se po sobama svijetla »beze veze« ili otvarala vrata, prije no što bi im prišli. I supruga i ja smo postali »nervozni«, jer smo imali bebu, pa smo se bojali da joj se nešto ne dogodi. Ali beba bi noću mirno i spokojno spavala, ništa ne sluteći. Onda smo počeli primjećivati čudne šare i »specijalne efekte« na obiteljskim fotografijama, koje smo te godine snimali, posebice za Božić 1981. Neki od tih snimaka, nalaze se u foto prilogu ove knjige. A onda je sve odjednom prestalo. Uplovili smo u Novu 1982. godinu, mirno i bez naknadnih »šokova« iz paralelnog svijeta.

Pokraj ovih »dokaza«, moja majka nam je otkrila i nekoliko glavnih događaja, koji će se navodno odvijati tijekom slijedećih godina. Svi atentati, pokušaji atentata, velike nesreće, potresi i građanski ratovi odigrali su se točno po proročenom redu. Ovaj redoslijed užasa osobito me zabrinuo, kada smo se približili opasnoj 1990.-toj godini, jer moja majka nam je između ostalog otkrila, da će i u našoj nekadašnjoj zemlji doći do krvavog rata, kakav se nikada tamo nije vodio. Godine 1989., moja supruga i ja sa našom djecom, posjetili smo posljednji put Hrvatsku i ostatak Jugoslavije. Iznajmili smo automobil i obišli sve rođake i poslovne prijatelje. Divno smo se proveli i vratili u Canadu tužni i krajnje zabrinuti. Politički događaji u Jugoslaviji, nisu se odvijali kako smo željeli. Tek danas, pošto je jugo-rat prošlost, mogu vam reći da sam bio šokiran tijekom događaja. Nije mi jednostavno išlo u glavu, kako je sve to moguće. Jedino mi je bilo jasno, »zašto« su sa one strane toliko »ustrajali« na mom pisanju Paralelnog Svijeta i Priče o karmi. Ove su knjige još prije sukoba postale veliki besteleri i danas se tješim činjenicom, da su ih pročitale tisuće pametnih ljudi po cijeloj nekadašnjoj Jugoslaviji. Preostaje mi jedino, da se nadam, kako sam

mnoge zabrinuo, možda uplašio, natjerao na razmišljanje, pokušao ih urazumiti i time možda spasiti od vražjih kandži.

Kasnije, tijekom mnogih susreta i razgovora i sa drugim bistrim znanstvenim umovima, shvatio sam da i oni vjeruju u paralelni svijet, i da ja nisam poludio. Kada sam napisao ovu knjigu, želio sam sa vama, dragi čitatelji, podijeliti sva ta osobna iskustva i uzbuđenja, nadajući se da ćete zaključak donijeti sami, svatko za sebe i svatko prema svojim osobnim uvjerenjima.

ZAKLJUČAK U početku ne bijaše ničega!

Tako tvrdi Biblija, a u tome se slažu i znanstvenici, posebice zagovornici takozvanog »big banga«, odnosno praeksplozije svemira. Kako bi vam donekle pomogli, da shvatite pojam »ničega«, i mi se moramo za trenutak vratiti tom prapočetku svega.

NIŠTA ne znači samo nedostatak bilo kakvih materijalnih čestica, već se ta riječ odnosi i na prostor i na vrijeme. Jer »prije početka« nije bilo niti prostora niti vremena. Bilo je NIŠTA! Ali, već se ovdje sukobljavamo sa logikom zdravog razuma, jer je još Einstein matematički dokazao, da se NEŠT O od NIŠTA ne može dobiti. Znači, moramo se i mi poslužiti matematičkim pokušajem shvaćanja SVEGA.

Budući je NIŠTICA, matematički simbol za »ništa«, to znači da je prije početka postojao jedan bezbroj ništica koncentriranih, najvjerojatnije, u jednoj točki nama neshvatljivo malog obima. Da bi se od te nezamislive mase NIŠTICA dobio jedan nezamislivo veliki broj, bilo je potrebno ispred njih staviti broj JEDAN, što je također i matematički simbol za prvi! Tog istog trenutka silne ništice su postale BROJ, i do tada ništavilo, odjednom se pretvorilo u STVARNOST! Sve one bezbrojne ništice, odjednom su postale najosnovnije i konačne čestice budućeg materijalnog svijeta ATOMI !

Današnjem čitatelju je veoma dobro znana atomska struktura svijeta, kao i matematički dokazana činjenica, da je broj atomskih čestica ograničen, odnosno konačan. Danas u svijetu ima točno onoliko atoma koliko ih je bilo u prvom trenutku stvaranja, isto onoliko koliko će ih biti i na kraju ovog svijeta i vremena. Jedan nezamislivi broj, kojeg je takvim učinila ta PRVA jedinica postavljajući sebe ispred onog bezbroja ništica. Tog trenutka je nastupilo »pra-stvaranje« materijalnog svijeta. Znanstvenici se uglavnom slažu, da je ta prva »pra-masa« bila toliko sabijena i gusta osnovnim česticama materije, da se unutar nje nije nalazio niti najmanji »prostor«. Kažu, da sva ta silna energetska

masa današnjeg svemira nije bila veća od loptice za tenis. Unutar te loptice ne samo da se nalazila naša današnja galaksija Mliječna staza, već i atomi koji čine vaše tijelo, dragi čitatelju, i atomi koji čine list ove knjige i štamparsku boju njezinih slova! Apsolutno SVE nama poznato i nepoznato nalazilo se koncentrirano u toj »pramasi«.

Istog trenutka kada je PRVA jedinica svojim pripajanjem, od beskraja NIŠTICA načinila neshvatljivo veliki BROJ, počelo je i stvaranje svemira. Došlo je do strahovite eksplozije energije, odnosno popularnog »big banga«! U do tada vječnoj tami ništavila, bljesnula je prva svjetlost! Gotovo istog trenutka kada je nastala materija, stvoreni su i prostor i vrijeme. Do tada ih nije bilo, jer nije bilo materije. »Prostor« je udaljenost od dvije točke, a »vrijeme« je duljina puta koju svjetlost treba da bi od točke »A« stigla do točke »B« bez obzira na njihovu udaljenost.

Pokušajmo sada zamisliti sam trenutak STVARANJA!

U prvom djeliću milijarditog dijela nama znane sekunde, »pra-masa« ne veća od teniske loptice, eksplodirala je u loptu ogromnih razmjera, koja se širila stravičnom brzinom svjetlosti u svim smjerovima, a kao što znamo, nije se zaustavila niti do danas. Sa širenjem mase, širio se i opseg prostora, a počelo produžavati i vrijeme. U dugom milijarditom dijelu sekunde već su se odvojile manje gravitacione mase od glavne i jurile po »ništavilu«. Opseg te mase toliko se proširio, da bi nam ga bilo teško zamisliti. Toliko je brzo bilo i užasno oslobađanje te mase, da se u početku, najvjerojatnije, širilo brzinom nekoliko puta većom od svijetlosti. I evo nas danas, deset milijardi godina kasnije, od bezlične mase formirao se današnji svemir i posvuda po njemu inteligentna bića slična nama, neka na nižoj razini od naše a neka na intelektualnoj i duhovnoj razini nama nedostižnoj!

-I u to sam posve uvjeren! - slaže se sa mnom dr Seffer, kada smo dodirnuli ovu temu. - Da smo mi jedina razumna bića, čemu onda stvaranje tako ogromnog i kompleksnog svemira?

Kratko ga gledam prije no što se usuđujem upitati ga:

- Sto vi kao znanstvenik mislite, da li je moguće, da su prilikom praeksplozije stvorena u stvari dva paralelna svijeta? Ovaj od čiste materije, a onaj drugi od čiste energije?

Dr Seffer se zagonetno nasmiješi.

- Kao sin ortodoksnih židova, od malena sam odgajan da vjerujem u Boga i biblijsko stvaranje svijeta. Danas mi je, priznajem, to prilično

teško. Jer Biblija je, u stvari, više povijest Židovskog naroda, tu i tamo protkana religioznim osjećanjima onog vremena. Ne zaboravimo da su predaje o »stvaranju« stoljećima prenošene s koljena na koljeno, poglavito usmeno, i da su takve dospjele prilično iskrivljene u današnju Bibliju. Da ne spominjem »čišćenja« i redigiranja, koja je izvršila kršćanska crkva tijekom proteklih stoljeća. Želim reći, danas je i malom djetetu jasno, da Bog nije stvorio svijet za sedam dana, već je to bio jedan dugotrajan i strahovito kompliciran proces koji je potrajao nekih deset milijardi godina. Toliko se računa da je svemir star.
Dok mladi znanstvenik uzima kratak predah i razmišlja, čekam strpljivo na njegovo znanstveno pojašnjenje.
- Pošto smo već zaključili da je svemir imao početak, nameće nam se prirodan zaključak, da će on imati i kraj. Vama je svakako znana teorija o širenju i skupljanju svemira, što u svakodnevnom rječniku znači, da se on u početku širio, a da će se u određenom trenutku budućnosti početi ponovno sažimati. Ja osobno mislim da su »crne rupe«, koje su nedavno otkrivene po raznim dijelovima svemira, u stvari prvi počeci njegovog sažimanja, odnosno sabijanja u onu istu malu tenisku lopticu iz čije je mase nastao.
- Ovo je veoma zanimljiva misao - prekidam ga. - Da li bi mogli biti malo precizniji u pogledu pojave tih crnih rupa?
- Crne rupe su tamne mase izuzetne gustoće, a njihov opseg me ozbiljno zabrinjava. To su gravitaciona polja, koja privlače okolnu masu takvom užasnom silinom, da ne dopuštaju čak niti svjetlosnim fotonima da pobjegnu! Smatra se da svaka crna rupa privlači i guta u sebe ne samo okolne planete i zvijezde, već je u stanju sabiti u svoju masivnu utrobu i čitavu galaksiju! I što je njezina masa veća, to je njezina gravitacijska sila snažnija. Samo ilustracije radi zamislite telefonski imenik težak tri kilograma, koji se slučajno našao udaljen sto kilometara od »grotla« jedne takve gravitacijske sile. U tom trenutku on bi bio težak preko pet tona, a na udaljenosti od deset metara, težio bi koliko svo živo stanovništvo naše planete!
Pošto mi je ostavio nekoliko trenutaka da se priberem, dr Seffer nastavlja:
- Naravno, naša generacija se nema čega bojati, jer će sažimanje svemira trajati barem isto toliko dugo koliko je trajalo i njegovo širenje. Znanstvenici smatraju, da će poslije sabijanja svemira u istu prvobitnu masu doći opet do njegove nove eksplozije i širenja, ali ja nisam više u

to siguran. Postoji mogućnost, da će se ona vaša famozna jedinica na kraju sažimanja ponovno odvojiti od bezbroja prvobitnih »ništica«, poslije čega će se materijalni svijet ponovno raspasti u ništavilo iz kojeg je, zbog nas, stvoren! Matematički, naravno, podvlači dr Seffer.
- Ali to sažimanje materijalnog svijeta neće značiti i uništenje onog drugog, paralelnog, zar ne?
- Ukoliko postoji, a svi su pokazatelji da postoji, taj sa nama paralelni svijet će ostati i to najvjerojatnije zauvijek!
- Polako, doktore! - upozoravam ga. - Ako su oba svijeta stvorena u prvom trenutku »big banga«, ne znači li to da će se oba svijeta i zgusnuti natrag u pramasu i time ponovno nestati?
- Ne! Ova dva svijeta se ne potiru i nemaju apsolutno nikakav utjecaj jedan na drugi, jer je naš svijet materijalan, onaj drugi duhovan, ili kako se to popularno kaže »od energije svijesti«. Oba svijeta postoje jedan unutar drugog, odnosno paralelno jedan sa drugim.
I tu me počinje kopkati jedno značajno, posve filozofsko pitanje, koje sam i zbog vas, dragi čitatelju, prisiljen postaviti mu:
- Ako je ovo vaše teoretiziranje točno, onda se nameće prirodno pitanje, zašto je Bog ili ma tko ili ma što to bilo, uopće stvarao DVA SVIJETA? Zašto mu nije bio dovoljan JEDAN?!
- E, bojim se gospodine Benedict, da će nam na to pitanje najbolje znati odgovoriti Padre Gomes, jer je on zalazio duboko u filozofsko teološke raspre u kojima je on znatno vještiji!
Padre Gomes nam se pridružio tog poslijepodneva, pa smo tada zajednički održali naš posljednji sastanak prije objavljivanja ove knjige. Padre Gomes se našalio, da moramo to poslijepodne doći do nekakvog »epohalnog« otkrića, jer se sastanak održavao u »3D«! Tog istog jutra, samo nekoliko sati ranije, i sam sam obranio doktorsku tezu, što je i bo razlog ovoj mojoj posljednjoj posjeti Los Angelesu. I tako, pošto su mi »izvukli uši« i solidno isprašili ramena, ponovno su se uozbiljili i zadubili u moj i naš problem. Ponovili smo Dr Gomesu moju teoriju »matematičkog stvaranja svijeta« i pojasnili mu gdje smo »zapeli«!
- Zašto su stvarana DVA SVIJETA« - podigao sam značajno dva prsta u obliku slova »V«.
Padre Gomes je češkao kratku bradicu, koju je nedavno pustio, fiksirajući me ravno u oči...
- Apostol Ivan počinje svoje Evanđelje ovim riječima: U početku bijaše

Riječ, i Riječ bijaše kod Boga - i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše kod Boga. Sve je po njoj postalo i ništa što je postalo nije bez nje postalo!
Naš sugovornik malo čeka da mi bolje shvatimo poruku...
- Matematički, da, u pravu ste, postojalo je NIŠTA! Ali u toj nama još nezamislivoj formi, postojala je RIJEČ, odnosno nečija IDEJA! Ta prasvijest u vakumu uništavila je vaš broj JEDAN, odnosno PRVI!
U pravu ste, kada nas podsjećate, da je još Einstein izjavio da se NEŠTO OD NIŠTA ne može dobiti! On nam je ujedno i dokazao, da postoje DVIJE STVARI u svemiru - energija i materija, kao i da se ove dvije mogu pod posebnim uvjetima mijenjati jedna u drugu! Međutim ono što Einstein nije mogao matematički dokazati, to je TREĆA STVAR u svemiru! A ta je ENERGIJA SVIJESTI!
- Od koje je sačinjen taj drugi, paralelni svijet? - želim provjeriti.
- Od koje su sačinjena OBA SVIJETA - ispravlja me dr Gomes.
- Vidite, u Bibliji nam je jasno stavljeno do znanja, da je sve počelo od Božje »riječi«, odnosno, »ideje«! Niti jedno umjetničko djelo, niti jedno znanstveno otkriće, niti jedna filozofska misao se nije rodila bez prethodne »ideje«! Da bismo napravili bilo što, dobro ili loše djelo, potrebna nam je najprije ideja. To je ostalo »u nama« od prapočetka, jer smo u početku svi mi bili sastavni dio Boga!
- Pod »Bogom« - umiješa se dr Seffer - gospodin Gomes podrazumijeva prapočetak! Nekim znanstvenicima ta riječ teško pada, jer je nisu u stanju prihvatiti kao »činjenicu«. Zato pojasnite vašim čitateljima, da je riječ »Bog«, za sada jedina alternativa za onu matematičku »jedinicu«, odnosno PRVI!
- Također im pojasnite - dodaje Padre Gomes - da je ovo o čemu smo danas raspravljali samo »teoretska mogućnost«, a nikako »istina«! Do istine mora svaki od njih sam doći.
Potrebna mu je kraća stanka kako bi se pribrao...
- Dakle, ta prva svijest, odnosno prasvijest, odnosno Bog, koja se u početku svega nalazila prepuštena samoj sebi, postojala je u nekoj vrsti čistilišta, u »nečem« nama nezamislivom, pa »to« ne možemo niti pojasniti niti opisati. Ta Prasvijest se vjerojatno osjećala tužnom, usamljenom, sama sebi nepotrebnom. I što je dulje postojala, to je postajala sve svjesnijom! Tako je otkrila, da može stvoriti boje i oblike i sve što »zamisli«. Kako bi se malo razveselila, ta prasvijest se bacila na obiman posao »kreiranja« svega i svačega. I tako je došla na ideju

da stvori svemir! Bio bi to svijet prepun drugih svjetova, sve ljepši od ljepšeg. U takvom jednom svemiru Prasvijest, odnosno Bog, ne bi bio sam, jer bi mogao stvoriti i druga »svjesna« bića slična sebi! U Bibliji piše: I stvori Bog čovjeka po svom liku! Tu se. naravno, mislilo na »duhovnu« stranu čovjekovu.
- Kako je do svega toga došlo? - zanima me.
- Spontano! - upada dr Seffer, koji je očito o tim stvarima razmišljao. Pošto je razradila cjeloviti plan svoje buduće kreacije. PRASVIJEST je sve to sabila u ono čuveno »kozmičko jaje«, koje sama znanost prihvaća kao mogućnost. Jer, da bi stvorila sve te svjetove i današnje galaksije, PRASVIJEST je morala zamisliti i planirati PROSTOR i VRIJEME! To je automatski stvoreno praeksplozijom svemira koju ste onako slikovito već opisali.
- Da li su oba svijeta, duhovni i materijalni bili istodobno »lansirani« u prostor i vrijeme, ili je do stvaranja duhovnog, odnosno paralelnog došlo kasnije? - zanima me.
- Sve je nastalo istodobno! - smatra dr Seffer.
- Zašto? - nastavljam ja tvrdoglavo. - Zašto su Bogu, ili bilo čemu bila potreba DVA SVIJETA?
Tu obojica gledamo u dr Gomesa, jer osjećamo, da bi njegovo mišljenje moglo biti »najbliže« mogućoj istini.
- Stvaranje dva svijeta za Boga, nije bio veliki problem. Problem je nastupio kada je odlučio stvoriti sebi »DRUŠTVO«, odnosno i druga svjesna bića, ili kako ih u Bibliji nazivaju - anđele! Kao što znamo, prvi anđeo ikada stvoren od Boga bio je Lucifer, odnosno »lučonoša«! On je trebao biti glavni prosvjetitelj ostalih nadolazećih duhova po cijelom svemiru. Pošto je Bog u njega ugradio veliki dio samoga sebe, to je i Lucifer postao »ravan Bogu« u znanju i kreativnim mogućnostima. Ali onoga trenutlca kada je stvoren »drugi anđeo«, pa treći, stoti, tisućiti, milionti, u Luciferu se počela razvijati najprije ljubomora, a potom mržnja prema Bogu i želja za »otcjepljenjem« od svog praoca. Bog, koji je još davno prije početka svega toga znao do čega će doći, odlučio je da sebe i ostale dobre duhove osigura i zaštiti od budućeg bijesa svog prvo stvorenog anđela! Da bi to postigao, morao je stvoriti DVA SVIJETA! Bog ne bi bio Bog, kada ne bi znao budućnost, koju je u stvari sam planirao.
- Ispričavam se ukoliko vam se moje slijedeće pitanje učini priglupim morao sam intervenirati - ali zašto bi svemogući i sveznajući Bog

uopće stvarao sebi i svojoj djeci »destruktivne sile« poput Lucifera?!
Po osmjehu na Gomesovom licu shvaćam, da nisam trebao niti postavljati ovakvo pitanje.
- Imate li vi djecu? - pita me.
- Imam. Dvoje.
- Zamislite da jedno od njih krene pogrešnim putem! Zamislite da ste Bog i da možete to znati »prije« njegovog rođenja! Da li biste se zbog ovog nevaljalog djeteta odrekli stvaranja onog dobrog kojeg volite?
- Mislim da ne bih - priznajem poslije kraćeg razmišljanja.
- E vidite, a vi ste »samo čovjek«! - podvlači Gomes. - Zamislite tek kakva je bila ljubav jednog Boga, koji je stvorio bilijune djece! Jer kao što će vaše »prvo« dijete biti ljubomorno na vaše »drugo« dijete, tako je i Lucifer postupio, ali u »svemirskim razmjerima«.
- Što se, po vašem mišljenju, u stvari dogodilo? - pitam ga.
- Kada se u Luciferu ljubomora razvila u mržnju, počeo je »rovariti« medu ostalim anđelima. Iz Biblije vidimo, da anđeli nisu posjedovali »iskustvo«, što nam je originalno i simbolično prikazano kroz par Adama i Eve. Ali, u toj se priči nalaze »rupe«, jer zašto bi Eva bila »žena«, a Adam »muškarac«, kada su svi prvostvoreni anđeli bili u stvari - bespolni! Naravno, oni koji su biblijske priče zabilježili, nisu o tome razmišljali. Ali mi danas, poslije dvije tisuće godina, možemo sami zaključiti, da im spol nije bio potreban, jer se anđeli nisu razmnožavali! Sve ih je stvorio isključivo Bog! Svejedno, živjeli su u parovima ili u grupama radi društva i zabave, a medu njima je bila veoma rarvijena ljubav. Pa sami su bili djeca ljubavi, jer Bog SVE što je stvorio bilo je iz čiste ljubavi!
- Kako je došlo do pobune? - nesrtpljivo ga prekidam.
- Ja osobno mislim, da je Lucifer počeo medu onim bistrijim duhovima, odnosno anđelima, propovijedati mržnju prema Bogu. Vjerojatno je pričao bajke o posebnom svijetu u kojem ćemo iskusiti stvari za koje je do tada znao samo Bog. Pričao je kako ćemo svi moći biti »kao bogovi«, kako ćemo otkriti mnoge lijepe stvari, poput fizičke ljubavi, vlasti, slave, kako ćemo sami moći kreirati druge stvari i sami sebi vlastitu djecu! I kada nas je jednoga dana javno zapitao: »TKO ŽELI SA MNOM U DRUGI SVIJET?« nas trojica smo bili medu milijardama glupana koji su podigli ruku.
- Zašto smatrate da smo bili »glupani«?
- Pa samo bi idiot promjenio »rajsko stanje« za OVO! - pokazuje Padre

Gomes širokim pokretom ruke oko sebe, ciljajući na ovaj svijet i njegove »nusproizvode«!
- A dragocjeno »iskustvo« zbog kojeg smo, kako tvrdite, pošli za Luciferom? - podsjećam ga.
- Ono nam je donijelo teška razočarenja, duševnu bol, mržnju i ljubomoru, stalan strah od drugoga, čežnju za »ponovnim rajem«, bolesnu želju za bogaćenjem, nesigurnost, pohotu, perverziju, banalnosti, predugi je popis duhovnih prljavština do kojih smo u ovom jadnom svijetu došli! I, na kraju smrt! Tamo smo znali da smo vječni, ovdje se tresemo od pomisli, da ćemo ubrzo morati umrijeti, jer naša smrt je ujedno i »jedina« stvar za koju sigurno znamo da će nam se dogoditi u budućnosti! Ali naš Otac ne bi bio ono što jeste kada se ne bi na nas bijednike sažalio i predložio nam pomirenje! Pošto su samo On i Lucifer znali na što će sličiti materijalni svijet, mudro nas je pustio od sebe, ali nam je još tada osigurao povratak ako se - pokajemo! A da bismo to mogli učiniti, biti će nam rotrebno izvjesno predznanje. U stvari, mnogo, mnogo znanja! Kada smo konačno »shvatili« u kakav nas je duhovni pakao Lucifer poveo, za mnoge od nas je bilo prekasno!
- Kako smo uopće došli na ovaj svijet? - pitam se.
- Postoje dvije vrste znanstvenika u svijetu - upada dr Seffer pa nastavlja:
- Prvi su ateisti i vjeruju samo u ono što vide, a drugi su maštovitiji i smatraju da »Sve što se ne može poreći postoji«! Ja, koji sam kao i vi, vidio neke stvari, moram dopustiti mogućnost postojanja paralelnog svijeta! Za one druge me nije briga, svima su nam podjednako dana »sredstva za shvaćanje«!
Dr Seffer tu ustaje i prilazi ploči na zidu...
- Pošto je stvaranje materijalnog svijeta koji mi poznajemo trajalo oko pet do deset milijardi godina, njegovo naseljavanje nije niti bilo moguće ranije. Kao prvo, planete pogodne za život morale su se dovoljno ohladiti, vegetacija porasti i razviti se prve glomazne životinje. Oni koji su »s druge strane« vodili računa o našim budućim sudbinama, strpljivo su čekali, da se na tim planetarna pojave i razviju pogodne životinje u koje bi se prvi »duhovi« mogli useliti. Pošto su dinosaure zbrisali nama još nepoznatom kataklizmom, čekali su na generaciju pogodnijih »vozila« na ovaj svijet. Pojavom neandertalaca ova prilika im se odjednom ukazala. Imali su pred sobom dovoljno

visoku i razvijenu životinju koja je stajala na zadnjim nogama, dok se prednjima služila prilikom ishrane i obrane! Tek tada su, po mom mišljenju, u ove majmunolike »ljude« ušli prvi duhovi! Kakav paradoks, zar ne? Nekadašnji »anđeli« se useljavaju u »majmune«, kako bi stekli osobna »iskustva«!
Gledam u Padre Gomesa, koji šuti i sluša.
- I vi se sa ovime slažete?
- Ovo o čemu priča dr Seffer je, u stvari, »jedino« logično objašnjenje našeg »dolaska« na ovaj svijet! Znanost nam je već to potvrdila, i danas dobro znamo tko smo i kako smo postali ovo što jesmo. Istina, znanost još uvijek ne zna, što je u stvari »svijest«, ali mi ćemo to, za sada, zvati »duša«, jer također je poznato, da životinje nemaju svijest! Samo majmunoliki čovjek!
- završava Padre Gomes sa prizvukom lagane ironije.
- Onda? - vraćam pogled na dr Seffera, koji strpljivo čeka pokraj ploče na kojoj nam crta.
- Pošto su nas tako »prebacili« polako u ovu dimenziju, oni sa druge strane ostali su sa nama tu da nas promatraju i da nam povremeno pomažu. Duh u gorili se brzo snašao, jer kako bi to Padre Gomes rekao, bio je »Božjeg podrijetla«, pa je odmah počeo otkrivati stvari ili ih kreirati. Otkrivanjem kotača je, u stvari, počela naša civilizacija.
- Zašto baš gorila? - opet ih pitam. - Zašto ne neka druga životinja?
- Zato što je samo gorila imao dovoljno veliki i dovoljno razvijeni mozak, odnosno biološki kompjutor, kroz koji bi »energija svijesti« mogla funkcionirati! - smatra Seffer. - Tu odmah želim napomenuti, zbog vaših budućih čitatelja, da nama znani »čovjek« ne sliči na nas posvuda u svemiru! Jer na nekoj udaljenoj planeti »ljudi« možda žive ispod vode, jer nema kopna, a na nekom drugom svijetu izgledaju kao velike ptice sa krilima koje žive na visokim planinama, jer je vulkansko tlo još uvijek vruće! Mi kao takvi nismo »jedina« svjesna bića u svemiru, postoji vjerojatno nekoliko miliona planeta pogodnih za razvoj fizičkog života. Tako ne mislim samo ja, već i mnogi znanstvenici i astronomi. Svemir nije stvoren sam zbog nas, već zbog biliona drugih bića, također! Ne budimo skučenog uma kada smo mi u pitanju!
-I to je jedno od »naslijeđa« koje smo poprimili od našeg vode Lucifera!
- upada Gomes. - Toliko smo opsjednuti žudnjom za vlašću, isticanjem i slavom, da neki od nas uvijek smatraju, da smo »jedini u svemiru«! U

stvari smo zrnca svemirske prašine i kao takva malenkost bolje da se plašimo da Bog jednoga dana ne »kihne«!
- Da sumiramo! - predlažem im. - Mi smo znači, zločesta djeca Velikog Tate, koja smo se zaputila u neznane sfere bez iskustva, predznanja i iz čiste želje za avanturom. I što smo se više udaljavali od mjesta svoga stvaranja, to smo se više gubili vi nepoznatim sferama. Oni koji su se na vrijeme uplašili, trgnuli, na svoje putu zastali i okrenuli se, još imaju prilike primjet:iti udaljeni tračak Njegove svjetlosti, dok će se oni posve neposlušni i tvrdoglavi, zauvijek izgubiti u tami!
- Mislim, da bi sa ovime trebali završiti svoju knjigu! - predlaže mi dr Seffer.
- Ne prije no što vas pitam, što je to u stvari paralelni svijet?
- Paralelni svijet pojašnjava mi dr Seffer - jer »originalni negativ« materijalnog svijeta u kojem egzistiramo! Po tom negativu Onaj koji nas je sve stvorio, može kada god poželi »kopirati« koliko god svjetova poželi! Jer, nismo li upravo svjedoci jednog opasnog i glupog vremena, u kojem pokušavamo razoriti svijet u kojem živimo i sebe same?! Lucifer, odnosno vrag, koji nas je sa sobom poveo, toliko je bijesan od nemoći, da nas želi što više uništiti i spriječiti u našem bolnom pokušaju pomirenja sa Bogom i povratka Njemu! A to može samo uništenjem materijalnog svijeta.
- Što mi nameće novo pitanje: A što ako on u tome ipak uspije i uništi nam ovu jedinu »životnu školu«, koju sada zovemo planetom Zemljom?
- Tada ćemo opet morati čekati tisućama godina, dok se ne izrodi nova generacija neandertalaca! - ubacuje se Gomes. - Ili će naše duše prikupiti svemirska bića iz viših civilizacija i prebaciti nas na neku drugu pogodniju planetu!
Kako je naša rasprava odjednom krenula u prilično pesimističnom smjeru, odlučujem im postaviti posljednje pitanje:
- Što biste na kraju poručili mojim čitateljima?
- Da otvore »četvore oči«, one fizičke i one duhovne, i da ne zaborave da imaju samo DVA ŽIVOTA! Jedan u ovom i drugi u onom paralelnom svijetu! U ovom se može samo umrijeti. A u onom drugom se može zauvijek nestati!
- završava Padre Gomes filozofski.

B. D. Benedict

Božidar D.Benedict, kanadski pisac i filmski redatelj, rođen je 1938. u Vinici kod Varaždina. Autor je više desetina klasičnih romana i znanstveno popularnih knjiga. Našim je čitateljima najbolje poznat po bestelerima PARALELNI SVIJET I PRIČA O KARMI. Uz 36 knjiga objavljenih na nekoliko jezika, Benedict je također napisao scenarije i režirao tri kandaska igrana filma - IZA SEDMIH VRATA (Beyond the Seventh Door), BRUKLINSKE NOĆI (Brooklyn Nights) i PRIČA SA GROBLJA (Graveyard Story). Tijekom rada u Hollywoodu, magistrirao je industrijski dizajn, a nešto kasnije doktorirao slavensku književnost na Columbia Pacific univerzitetu. Član je kanadske filmske akademije i Director's Guild. Živi sa obitelji u Torontu, Canada.

Benedict je spisateljsku karijeru započeo 1966. kada mu izlazi šest romana iz serije DETEKTIVSKE PRIČE, nakon kojih slijedi šest romana iz serije INTERPOL, temeljenih na starim slučajevima iz djelovanja te međunarodne policijske organizacije.

Ohrabren prvim uspjesima, Benedict 1969. lansira poznatu seriju džepnih romana ED ROLAND - FEDERALNI ŠERIF, originalne, i za ono vrijeme državne cenzure u nekadašnjoj Jugoslaviji, veoma drske konstrukcije. Tematika romana je jednostavna i obiluje nevjerojatnim zapletima. Ubrzo po završetku američkog građanskog rata, tadašnji predsjednik Sjedinjenih Američkih Država poziva u Bijelu kuću, Eda Rolanda, mladog i školovanog idealistu i imenuje ga prvim federalnim šerifom SAD. Dužnost mu je uvesti red i podijeliti pravdu u nemirnim i korumpiranim dijelovima mlade države. Ronald zadatak shvaća doslovce i dijeli »apsolutnu pravdu«! I ako u nijednom od ovih uzbudljivih romana Ed nije ubio niti jednog od mnogobrojnih protivnika, stalni obrati situacije i napeti stil pisanja, tjerali su čitatelja da ne ispušta knjigu iz ruke.

Serija je postala veoma popularna, i roto-izdanja tiskana su u desetak tisuća primjeraka. Romani su na ljudski i zabavan način popularizirali romantizam i kod mladih čitatelja budili želju za viteštvom i čašću, a »između redova« nagovješćivali konačan obračun dobra i zla, što je neke »budne cenzore« ondašnje jugoslavenske nakladničke djelatnosti potaknulo da nakladnika ozbiljno upozore na »nevjerojatnu sličnost« Eda Rolanda i Isusa Krista!

To je ujedno bio i kraj serije u kojoj je objavljeno petnaest knjiga u ukupnoj prodanoj nakladi od otprilike 150 tisuća primjeraka!

Odlaskom u Canadu 1971. Benedict privremeno prekida svoju

spisateljsku djelatnost, da bi joj se novim žarom vratio 1978. kada za vrijeme rada u Hollywoodu, piše znanstveno fantastični romn ZORIUM - PLANETA ŽENA, kojeg objavljuje u domovini i čija je naklada veoma brzo rasprodana. Istodobno započinje i sa radom na svom, do tada najozbiljnijem romanu PLEMIĆ (The Nobleman), u kojem na klasičan način obraduje uspon i pad plemićke obitelji u fiktivnoj kraljevini Moraviji, personifikaciji bilo koje od država Centralne i Istočne Europe u godinama prije, za vrijeme i po završetku Drugog svjetskog rata.
Benedict ne samo da u Moraviju smješta živopisno oslikane romantične predjele i dvorce Hrvatskog Zagorja u kojem je rođen, već i likove romana gradi na autentičnim ljudima toga kraja.
I, iako su djelo kanadski kritičari stavili uz bok »Prohujalo sa vihorom« i »Doktor Zivago«, a prvo je izdanje rasprodano u rekordnom roku, Benedictov spisateljski opus, lišen vulgarnosti, nasilja i seksa, u kanadskih nakladnika ne budi veći interes.
Na našem se tržištu Benedict ponovno pojavljuje 1986. svojom, sada već znamenitom knjigom PARALELNI SVIJET, u kojoj na originalan, te istodobno provokativan način teoretizira o dva odvojena svemira nastala na samom početku, u velikom prasku... o materijalnom svemiru u kojem živimo MI, i paralelnom u kojem egzistiraju ONI!
Knjiga je postala senzacija, a tisuće čitalaca željnih Boga i istine o životu i smrti razgrabili su prvih nekoliko izdanja.
Slijedi PRIČA O KARMI, još dublja i preciznija anatomija života poslije smrti. Ta su dva djela, sa prijevodima na druge jezike, doživjela čak dvanaest izdanja.
Svjestan konačnog povlačenja »cenzure« pred valom demokracije , Benedict pažljivo planira svoja buduća djela, ugrađuje u njihovu potku vlastito viđenje dobra i zla u ljudima, postavlja pitanja o djelovanju paralelnih svjetova na postupke junaka svojih romana...
U romanu TRGOVCI DUŠAMA obraduje usporedne sudbine dvojice hollywoodskih redatelja - jednog koji svoju dušu prodaje vragu, i drugog koji svoju daje Bogu. I dok prvi postiže trenutan uspjeh prljavim filmovima, drugi gubi i ono malo što je imao. Novi je Babilon iskvareno mjesto i roman je nabijen avanturističkim i erotskim scenama, a njegov kraj pomaže čitatelju, da otkrije kojem je od dva gospodara duša prodao svoju.
LOWENGRUBE 10 napeta je ratna drama, u kojoj nam Benedict opisuje opasnosti i nevolje kroz koje prolaze hrabra (i lijepa) ukrajinska

špijunka i njezin njemački simpatizer, časnik Wermachta. Oboje su duboko religiozni, a Bog i vrag se bore, kao i u većini Benedictovih romana, za prevlast nad njihovim jadnim dušama.
Posljednji Benedictov roman OPERATER, prirodan je nastavak i apsolutni vrhunac njegovog spisateljskog opusa. U njemu autor vodi čitatelja do pred sam kraj ovog stoljeća i priprema ga na skori dolazak obećanog Spasitelja. No, prije njega, na svijetu će se pojaviti nekoliko Isusovih predšasnika najavljenih u Bibliji i poslanih da obave neke »tajne« zadatke. Jedan od njih, mladić zadivljujuće duhovne i fizičke ljepote, stiže u ruski gradić Novozagorsk da bi zamijenio preminulog kino-operatera i ponovno pustio u pogon tamošnje kino. Od trenutka svog dolaska, taj neobični mladić čini neviđena čuda, vlada dotad čovjeku nepoznatim silama i tajnama, i ubrzo je svima jasno da OPERATER nije »čovjek«! Korumpirani mjesni moćnici boje se njegove nazočnosti, a on ih uspješno odstranjuje, kako iz njihovih prljavih igara, tako i iz stvarnog života. I dok ateisti u njemu vide bioprodukt nekog od tajnih sovjetskih laboratorija, oni drugi ga vide kao anđela, kojeg im je poslao Bog. A Benedict, vodeći čitatelja kroz priču pedantnošću istražitelja, do samog mu kraja ne dozvoljava da otkrije tko je taj tajanstveni mladić, te zbog koga i čega je u Novozagorsk došao.
Istina o mladićevom identitetu i njegovoj misiji je saznanje, koje će za mnoge od nas, nažalost doći prekasno!
Branimir Zlamalik